Leigh Stanford PREŢUL RĂZBUNĂRII

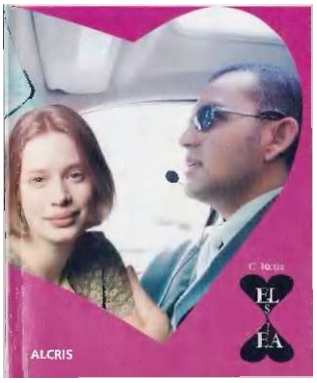

Titlu original (eng.): Ice Princess
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale STANFORD, LEIGH
Preţul răzbunării / Leigh Stanford Traducător: Anca Morărescu Bucureşti: Alcris, 2009. ISBN 978-973-580-367-4
I. Micu Aurelian (Editor)
II. Drăghici Ioan (Lector)
821.111.31 = 135.1
V
Colecţia „ EL şi EA”

LEIGH STANFORD

Preţul răzbunării

Traducerea şi adaptarea în limba română de:

ANCAMORĂRESCU

ALCRIS M-9

Vă recomandăm din colecţia

„EL si EA”:

7

722.	FANTANA LEGAMINTELOR	***ReneeSbann***
723.	IUBIRE NEIMPARTASITA	***Magda Contino***
724.	FLOAREA NEMURIRII	***Elizabeth Renier***
725.	LACRIMI DE AUR	***Helen Carter***
726.	CEL MAI ROMANTIC ORAS	***Mary Ann Gibbs***

727.	CINE MA ASTEAPTA ACASA	***Rachel Heston***
728.	BINECUVÂNTAREA ZEILOR	***Rosemary Simon***
729.	SOPTINDU-LE STELELOR	***Hettie Grimstead***
730.	INVITATIE CU SURPRIZE	***Mary Meredith***
731.	POVESTEA PRINDE VIATA	***Lucy Wayne***
732.	BANUIALA NEDREAPTA	***Jessica North***
733.	ROCHIA DIN VIS	***Marianne Evans***
734.	ACEA NOAPTE MAGICA	***Judy Gill***
735.	TRIUMFUL ADEVARULUI	***Faye Morgan***

Capitolul 1

Sara stătea nemişcată la fereastră. îşi simţea ochii mari, de culoarea smaraldului, arzând. Fiecare muşchi din corp o durea. Doar disciplina o mai făcea să rămână dreaptă. Fusese o noapte lungă şi înfiorătoare, iar zorii zilei nu aduseseră nimic bun. Asistenta veghea lângă micuţul ei nepot şi-i zâmbea.

Era un bruneţel simpatic, cu ochi

negri, cercetători, uşor încruntaţi. Nu moştenise nicio trăsătură de la Callie. Avea tenul măsliniu şi temperjiment vulcanic. Acum, ţipa. Era atât de nefericit! Oare avea vreo presimţire că mama lui nu mai

trăia? Că murise? Sara se cutremură din nou gândindu-se la asta. începu să se plimbe pe coridor, fără să se simtă sigură de picioarele ei

.Femeile nu mai mureau la naştere în zilele de azi. Sau cel puţin, aşa credea ea. Iar Callie nici măcar nu era o femeie, după părerea surorii

sale. La optsprezece ani, încă mai era o adolescentă. O fată frumoasă şi inteligentă, care avea tot viitorul la picioarele ei ... până în momentul când Damon Terzakis a apărut în viaţa ei şi i-a furat toate astea. O cuprinse un fior.

- Domnişoară Hartwell...

Sunetul acestei voci o făcu să tresară. începu să tremure uşor, în timp ce ridica privirea. El stătea la

câţiva metri distanţă de ea. Era un bărbat impunător, la care foarte puţini se încumetau să se uite. Măsura aproape doi metri şi costumul închis la culoare îl făcea parcă să pară şi mai serios decât era în realitate. Arăta ca o felină gata de atac, sub aspectul acesta pretenţios al hainelor oficiale.

Sara rămase fără cuvinte când el îi întinse mâna bronzată.

- Te rog să-mi dai voie să-ţi prezint cele mai sincere condoleanţe pentru moartea surorii tale, murmură el, cu voce joasă.

Tânăra se dădu un pas înapoi, gândindu-se cu repulsie la contactul fizic cu acest om.

- Ce cauţi aici? întrebă ea.

- Ai lăsat un mesaj urgent secretarei mele, îi reaminti el.

- Callie m-a pus să sun, dar n-am spus să vii tu, ci fratele tău.

- Damon e în Grecia, spuse Alex, privind-o cu ochi reci şi întunecoşi, ca o noapte de iarnă. L-am informat deja de moartea surorii tale. E distrus.

Sara izbucni într-un râs isteric.

- Serios? întrebă ea, pe un ton zeflemitor.

- Aş dori să-mi văd nepotul, spuse bărbatul, ignorându-i ironia.

- Nu! aproape ţipă Sara. II detesta pe Alex Terzakis mai mult ca pe oricine altcineva. Ura pentru el o măcinase luni întregi, dar acum nu va mai permite asta. Trebuia să răbufnească.

- N-ai niciun drept mai presus de mine...

- Drept? strigă Sara. îmi vorbeşti mie de drepturi,

după ce i-ai făcut Calliei? N-ai niciun drept asupra copilului ei. Niciunul! Mi se face rău când te aud spunând aşa ceva!

- Acum, spui asta fiindcă eşti îndurerată, remarcă el, calm.

Dar în ciuda tonului său, se enervase, iar Sara ştia treaba
asta. Când vorbea, o venă i se umfla pe gât, iar obrajii aveau o tentă purpurie. Nimeni nu

îndrăznea să-i vorbească lui Alex Terzakis pe un asemenea ton. Era un om incredibil de bogat şi foarte puternic. Toţi supuşii i se conformau, iar familia îi accepta toate deciziile. Cuvântul lui era lege şi nu se aştepta vreodată ca cineva să i se opună. Era renumit pentru ferocitatea cu care îşi conducea afacerile şi familia. Dar Sarei nu-i inspira frică. Ar fi renunţat la douăzeci de ani din viaţă ca

să reuşească să-i facă acestui bărbat la fel de mult rău cât îi făcuse el surorii sale.

- Tu ai omorât-o...ai omorât-o fără milă! Sper că acum eşti satisfăcut! îl acuză ea cu venin.

- Doamnişoară Hartwell, zise Alex, în timp ce o prindea de talie, când ea vru să se îndepărteze.

- Dă-mi drumul, nemernicule! şuieră ea.

- Dacă n-ai fi într-o situaţie atât de delicată emoţional, aş insista să primesc scuze. Dar nu e nici locul şi nici momentul să te porţi aşa. Potoleşte-te, până nu-mi pierd răbdarea.

Sara începu să tremure, cu toate să era ţinută strâns de mâna lui. Nu-şi mai putu controla furia şi îl plesni cu toată puterea peste faţa cu privire arogantă. Bărbatul îi dădu drumul repede, ridicând

o mână către obrazul acum înroşit.

- Să nu te mai apropii de mine! şuieră Sara, dându-se un pas înapoi. O înfiorase şi pe ea gestul ei. Nu-şi putea închipui cât de mânioasă fusese de apelase la un asemenea comportament. Nu fusese niciodată violentă şi, chiar şi în timpul copilăriei sale, îşi aminti că nu se certase sau nu se bătuse cu alţi copii.

II mai privi o clipă, după care îi întoarse spatele şi încercă să meargă cu calm până la ieşirea din spital. Era în stare de şoc. Nici nu ştia unde vrea să ajungă. Callie murise, iar ea nu putea accepta asta. Nu încă. Părinţii lor pieriseră într-un accident de maşină când Sara avea şaptesprezece ani. Rămăseseră fără niciun ban. Callie avea unsprezece ani pe atunci.

- Ai grijă de Callie, îi şoptise cu greu Mary Hartwell, când se afla la terapie intensivă.

Din acel moment, Sara renunţase la şcoală şi la orice dorinţă de a primi o educaţie bună şi se concentrase asupra nevoilor surorii sale mai mici. O convinsese pe sora tatălui său, Gina, să le lase să stea cu ea. Cu Gina ca tutore, serviciile sociale i-au permis Sarei s-o lase să rămână

alături de sora sa. îşi luase slujbă ca picoliţă. în fiecare zi când se întorcea de la muncă, gătea şi făcea curat pentru Gina, care o considerase pe ea şi pe sora ei ca pe nişte guri de hrănit în plus şi, prin urmare, se simţea îndatorată să-şi asume tot salariul pe care-l câştiga Sara.

Imediat cum a împlinit optsprezece ani, Sara a găsit o altă locuinţă. A făcut tot ce i-a stat în putere ca să-i

asigure Calliei un cămin sigur şi iubitor. Făcuse din sora ei o prioritate. Drept urmare, Callie a înflorit în ochii ei. S-a transformat într-o fată frumoasă şi inteligentă, cu picioare lungi şi păr de un blond care te facea să visezi la soarele Californiei. Era o fată isteaţă şi Sara recunoştea fără modestie acest lucru, cu toate că nu i-a fost deloc uşor să-şi ţină

surioara preocupată de învăţat.

Astfel, a reuşit s-o facă pe Callie să termine cu bine liceul şi să meargă la universitate, să studieze limbi străine. Sara era la fel de mândră ca orice altă mamă. îşi mai luase o slujbă cu jumătate de normă, seara, pentru ca sora ei să nu se simtă strâmtorată cu banii. Totul mergea bine până când

Demon Terzakis a intrat în viaţa ei.

- Am cunoscut un grec cu adevărat fermecător! îi spusese Callie la un moment dat, când o sunase de la universitate. E incredibil de frumos şi de bogat şi e nebun după mine...

- Sună prea frumos ca să fie adevărat, murmurase Sara, precaută.

Băieţii cu care ieşise Callie, intraseră şi ieşiseră

din viaţa ei fără ca tânăra să le acorde mare atenţie. Era o fată fermecătoare şi atrăgea mereu atenţia sexului masculin, dar nu dorea niciodată o relaţie stabilă.

- O să-l aduc în curând să-l cunoşti, promisese Callie.

Dar trecuseră câteva săptămâni până se ţinuse de cuvânt.

Demon era un bărbat de douăzeci şi cinci de ani, cu o

frumuseţe şi o prezenţă de spirit fermecătoare. Ochii de un cafeniu sclipitor urmăreau fiecare mişcare a Calliei. Îi vorbise Sarei cu multă deferenţă şi curtoazie, considerând-o mai degrabă mama decât sora tinerei cu care se întâlnea. Până la sfârşitul vizitei, Sara se simţea ca o femeie de vârstă mijlocie.

Demon spusese la un moment dat că intenţiile lui erau foarte serioase.

- îţi iubesc sora foarte mult şi aş vrea să mă căsătoresc cu ca, rostise el, luând-o de mână pe Callie.

în spatele zâmbetului afişat, Sara era consternată. O considera pe Callie mult prea tânără pentru un astfel de angajament. Se temuse că sora ei avea să-şi abandoneze studiile, sau, mai mult, că o

căsătorie o va face să renunţe la ideea de a-şi construi o carieră. Dar Sara era o tânără prea sensibilă ca să-şi dea pe faţă sentimentele. Ştia că dacă se va opune, sora ei se va răzvrăti. Avea o fire rebelă şi era foarte încăpăţânată. Doar cu vorbe frumoase putea s-o facă să o asculte.

-Bineînţeles, mai adăugase Damon, căsătoria se va întâmpla cândva, în viitor.

Sara îl răsplătise cu un zâmbet recunoscător.

- Cred că e un lucru foarte sensibil din partea ta, spusese ea. Până la urmă, aveţi tot timpul în faţa voastră.

- Oh, nu mai vorbi prostii! izbucnise Callie, retrăgându-şi mâna din cea a lui Damon.

- Dar am discutat deja despre asta, draga mea, spusese tânărul, apoi, privind-

o pe Sara, adăugase: dragostea noastră trebuie să reziste testului timpului, dacă vreau ca fratele meu să-şi dea consimţământul pentru această c? ;nicie.

- Fratele tău trebuie să-şi dea consimţământul? repetase, cu voce joasă, Sara.

- Familiile greceşti funcţionează pe baza unei ierarhii riguroase, intervenise Callie ca s-o lămurească. La conducerea fiecărei familii se

află cel mai puternic bărbat. Tatăl lui Damon este mort, iar fratele său, Alex, e cel care conduce tribul Terzakis.

Damon se îmbujoră uşor şi o privi pe Callie cu oarecare reproş.

- Callie, nu cred că e cazul să-l ironizezi pe fratele lui Damon, o mustrase Sara pe fată, când pregăteau cina în bucătăria lor mică. Sau familia lui. Cred că l-ai făcut să se simtă jenat.

- Prostii! pufnise fata. E un bărbat în toată firea, cu o slujbă bună. Dar când începe să vorbească despre Alex, parcă e un băieţel. Alex face...Alex drege...Ai putea crede că e Dumnezeul lui.
- Damon este grec, îi spusese atunci Sara. Cultura şi educaţia lui diferă mult de a ta. Callie, dacă-l iubeşti cu adevărat, treci peste toate astea.

Sara reveni cu gândurile în prezent. Se aşezase pe o bancă dintr-un parc singuratic de lângă spital, şi, cu capul în palme, se gândea că trecuseră doar câteva luni de când Damon îi spusese lucrurile astea. Cât se bucurase atunci că băiatul nu se grăbea să i-o ia pe Callie!

În următoarele zile, după ce sora ei i-l prezentase, îl văzuse la televizor pe Alex Terzakis, urmărit de ziarişti

care doreau să smulgă declaraţii privitoare la achiziţionarea unei noi companii din New York. În ziua următoare, Sara cumpărase ziarele şi aflase mai multe informaţii despre acest bărbat. Pe scară, îşi sună sora şi o rugă să vină acasă pentru o noapte.

Fata veni, fără prea mare entuziasm, iar Sara, de cum o văzu, zise:

-Ai zis că Damon conduce hotelul familiei din Oxford. Dar ceea ce nu mi-ai spus, e faptul că această familie e miliardară!

- Alex e miliardar, spusese Callie cu răceală în glas. Damon primeşte doar bani de buzunar.

- Dar am crezut că familia lui se ocupă cu hotelurile...

Callie izbucnise în râs.

- Sara, ce prostuţă eşti! Tu nu citeşti niciodată rubrica de afaceri din ziare? Familia lui Damon deţine o linie de ambarcaţiuni maritime, un lanţ internaţional de hoteluri, companii de construcţii şi de consultanţă...orice vrei, ei deţin totul!

Sara se simţea luată prin surprindere. Habar n-avea că sora ei iese cu un băiat atât de bogat. Dar Damon părea

să nu conştientizeze diferenţa dintre el şi Callie. în seara în care o vizitase pe Sara, nu păruse deloc deranjat de casa lor umilă. îşi aminti şi faptul că sora ei pomenise de slujba de secretară a ei, dar nu insistase prea mult asupra acestui subiect.

De fapt, Sara nu era nici pe departe secretară. Era doar o simplă funţionară într-un birou al unei firme necunoscute, de unde nu

putuse avansa din cauza celor două slujbe zilnice, care nu-i lăsau timp pentru a urma cursuri de specializare. Petrecuse sute de seri în ultimii şapte ani făcând pe chelneriţa şi prestând servicii de curăţenie, ca să redreseze bugetul strâmtorat.

încercase să nu se simtă jenată când Callie o rugase, înainte de a i-l prezenta pe Damon, să nu amintească despre slujbele ei, pe care le

considera istovitoare şi umilitoare. Aşa că Sara, deşi fusese rănită în propriul orgoliu, îi acceptase cu tristeţe decizia. Callie îşi dorise dintotdeauna să ajungă cineva şi se simţise foarte dezamăgită când îşi dăduse seama că pe băncile facultăţii trebuie să concureze cu studenţi veniţi dintr-un alt mediu decât al ei. Nu dorise niciodată ca cineva să afle că hainele ieftine, dar la modă

pe care le purta, proveneau
din salariul modest al surorii
sale, care câştiga bani
frecând podele. Şi acum,
Callie a ei era moartă. Nu-şi
putuse imagina vreodată viaţa
fără ea. Fără sora ei cea
temperamentală şi
îndărătnică. Callie se născuse
când ea avea şase ani. Sara
fusese un copil singuratic şi
liniştit, care îşi încântase
părinţii nearătând nicio urmă
de gelozie faţă de surioara ei

mai mică. Ea fusese cea care-i citise poveşti Calliei, înainte de culcare, care o ridicase atunci când aceasta căzuse, care o învăţase poezii şi cântece înainte ca fetiţa să înceapă şcoala şi care o ajutase mai apoi la teme. Cu doi părinţi care lucrau zi lumină, Sara a trebuit să-i ţină locul mamei sale atunci când aceasta era prea obosită sau ocupată ca să mai aibă grijă şi de surioara ei.

- Domnişoară Hartwell!

Tânăra ridică privirea şi observă, surprinsă, că aproape de ea stătea Alex Terzakis, cu o figură rece şi un aer impenetrabil.

- Dâ-mi voie să te duc acasă, spuse el, cu voce joasă.

Sara izbucni într-un râs isteric. Simţise că dacă n-avea să facă asta, va exploda de mânie. Apoi îşi acoperi faţa cu palmele şi se întrebă, cu

mâhnire, ce mai voia acest bărbat de la ea. De ce n-o lăsa în pace?

Trecuseră doar câteva ore de când echipa de medici încercase să-i readucă sora la viaţă. Se petrecuse totul atât de repede, iar ei încercaseră atât de mult să n-o piardă...Dar Callie, cândva lidera echipei de atletism a şcolii, murise acum de infarct, cu câteva zile înainte de ziua ei de naştere.

După toate astea, Sara fusese îngrozită de ceea ce aflase de la ginecologul ei. Imediat după ce rămăsese însărcinată, Callie făcuse câteva analize de rutină şi descoperise că inima ei era slăbită. I se sugerase să facă avort, dar ea refuzase cu încăpăţânare. Surorii sale nu-i spusese nimic din toate astea. Bineînţeles că şi ea fusese surprinsă de frecvenţa cu care sora ei mergea la

medic înainte de a naşte, dar nu-şi imaginase că ceva ar fi în neregulă.

- Callie era hotărâtă să nască acest copil, îi spusese medicul ei Sarei. Asta a fost alegerea ei. Poate nu v-a spus nimic despre ea ca să nu încercaţi să-i schimbaţi părerea.

- Ei bine, domnişoară Hartwell? întrebă Alex, nerăbdător, întrerupându-i şirul amintirilor.

Oh, Doamne, fă-l să plece şi să mă lase singură, îşi zise Sara încrucişându-şi braţele în jurul stomacului.

- Nu te pot lăsa aici în starea asta! Aş vrea să te duc acasă, să te ştiu în siguranţă, continuă el, în ciuda faptului că nu primea niciun răspuns.

- Ipocritule! izbucni ea. N-ai lăsat-o să se mărite cu fratele tău, dar abia aştepţi s-o îngropi!

- N-am de gând să rămân aici pentru a fi insultat, scrâşni el printre dinţi.

- Atunci, ştii ce să faci ca să rezolvi treaba asta, nu-i aşa? II privi cu dispreţ, după care adăugă: dispari!

-Dacă n-ai fi femeie...zise el printre dinţi, strângând pumnii. Se făcuse palid de furie şi de frustrare.

- Ai fi mort, acum, continuă Sara, în locul lui.

Dacă aş fi bărbat, te-aş omorî pentru ceea ce i-ai făcut Calliei acum cinci luni, în biroul tău dichisit!

- În asemenea circumstanţe, tot ce-mi doresc e să-ţi ofer sprijinul meu. Cu toţii suferim de pe urma acestei pierderi...

Nu mai spuse nimic. Se întoarse şi plecă. În urma lui, Sara se văzu singură şi pusă în faţa unei mari dureri, aceea de a-şi fi pierdut sora

pentru totdeauna...Nu plânsese deloc. Avea ochii uscaţi şi sufletul gol. Dar acum, durerea sfâşietoare a doliului puse stăpânire pe ea şi izbucni în hohote de plâns. Ce bine că se întâmplase asta exact după plecarea lui Alex. N-ar fi dorit să se umilească în faţa lui...

***

- N-o să ghiceşti niciodată cine a intrat, spuse Gina Sarei, imediat după ce

se termină ceremonia de înmormântare. Sunt ei, nu-i aşa? Cine altcineva să fie?

- Şşt, spuse Sara, supărată, când slujba fu sfârşită de o rugăciune rostită de preot.

Se uită totuşi în direcţia indicată de Gina şi-i zări pe Alex şi Damon Terzakis. Se albi de furie şi supărare. Pentru ea, prezenţa lot reprezenta o întinare adusă memoriei surorii sale. Cum

îndrăzneau să vină aici să prezinte condoleanţe, când timp de cinci luni i-au făcut viaţa surorii sale un adevărat iad? Cum îndrăzneau să facă una ca asta? Damon studia podeaua. Era mai slab şi părea parcă mai în vârstă decât şi-l amintea.

- Un gest decent din partea lor, murmură Gina, în colţul buzelor. Apoi, privind-o pe Sara, zise: ţinând cont de starea în care eşti tu...

Privirea de gheaţă pe care i-o aruncă Sara o făcu însă să nu mai continue.

Oamenii înepură să-şi ia la revedere şi să plece. Majoritatea erau tineri, colegii Calliei de la liceu. De la facultate nu venise nimeni, pentru că fata renunţase la studii cu câteva luni înainte să nască şi rupsese legătura cu toţi prietenii ei. Fără să spună ce are de gând să facă,

Gina plecă de lângă Sara şi se apropie de fraţii Terzakis.

Tânăra, înfuriată, ieşi cu preotul şi o aşteptă afară, la maşină.

Se uită cu greaţă la limuzina cu geamuri fumurii care aştepta în faţa bisericii. Ea abia îşi putuse permite un dric. Dar îşi repetă că lucrurile astea nu erau deloc importante. De acum, trebuia să economisească fiecare bănuţ pentru nepotul ei.

- O să-l numesc Nikos, după tatăl lui Damon, o anunţase veselă Callie, cu câteva luni în urmă, după ce aflase, în urma unei ecografii, sexul copilului.

îşi dorise foarte mult să afle dacă va naşte un băieţel sau o fetiţă şi fusese foate fericită când aflase că bebeluşul va fi de sex masculin.

- Damon nu va rezista să stea mult plecat de acasă,

spunea ea, mângâindu-şi pântecul. Nu departe de copilul lui.

Sara era uimită de forţa cu care lupta sora ei să se convingă că tatăl copilului care o abandonase în timpul sarcinii, se va mai întoarce la ea. După tot ce se întâmplase, se mira cum Callie mai putea spera la una ca asta. Dar nu voia ca ea să fie cea care o trezeşte la realitate. Voia să-i spună ceea ce credea abia

după ce avea să nască. Şi-i era frică de acel moment, când biata ei surioară va fi nevoită să audă întregul adevăr. Aşteptase în zadar ca tatăl copilului să apară. Damon era un pămpălău care se afla încă sub conducerea fratelui său, iar ameninţarea cu dezmoştenirea şi părăsirea locuinţei îl speriase atât de mult, încât fusese nevoit să renunţe la Callie

şi la copilul pe care aceasta îl aştepta de la el.
Gina veni spre ea şi intră în maşină.
- De ce ai vorbit cu ei? întrebă Sara, îndurerată.
- Pentru că tu te porţi prosteşte! îi spuse femeia. Dacă vrei să păstrezi copilul, ar trebui să-ţi schimbi atitudinea. Inghite-ţi mândria şi fă-i să vă păstreze pe amândoi.
- Mai bine aş muri!

- E tatăl lui Nicky, nu? De ce să nu suporte el cheltuielile? Pun pariu pe orice că ar plăti o avere ca să nu se afle de asta în presă.
- Gina...începu Sara, uimită de calculele femeii mai în vârstă.
- Va trebui să fii realistă, draga mea, continuă femeia. Tu îl vrei pe micuţul Nicky şi părerea mea e că eşti nebună. Aşa că te sfătuiesc să-l păstrezi şi să-l creşti, şi să-i

faci să-ţi plătească cu vârf şi îndesat toate astea.

- Nu vreau nimic de la ei!

- Dacă nu vrei să le iei banii, va trebui să lucrezi. Iar Protecţia Copilului va fi de partea lui Damon.

- N-o să iau nimic de la ei. Niciodată!

- Callie ar fi dorit ce e mai bun pentru fiul ei şi cred că ar fi timpul să te gândeşti că sora ta a ştiut de la început ce face.

- Ce vrei să spui cu asta? Sara îşi privi uimită mătuşa cu reproş.

- După părerea mea, copilul ăsta n-a fost făcut întâmplător. Callie era o fată foarte precaută. îl iubea pe băiatul ăsta şi în momentul în care a văzut că lucrurile nu mai merg atât de bine între ei, a rămas însărcinată. Femeile folosesc asta pentru a ademeni bărbaţii, draga mea. Iar adolescentele sunt

cele mai înfocate fane ale acestei metode. Din păcate, sora ta a calculat greşit totul.

- Nu cred una ca asta, spuse Sara, încercând să rămână calmă. Callie n-a încercat să-i întindă o cursă lui Damon. El deja o ceruse în căsătorie, îi cumpărase un inel de logodnă...

- Vorbe în vânt, i-o tăie femeia. Unde a fost când a aflat că era însărcinată? A plecat în Grecia şi ea nu l-a

mai văzut de atunci. Nici măcar n-a răspuns scrisorilor ei. Şobolanul! L-aş omorî dacă n-ar fi la mijloc micul Nicky. După o scurtă pauză, adăugă: nu ştiu ce crezi tu, dar eu mi-aş face puţin de cap cu fratele lui mai mare. Trebuie să recunoaştem că arată extraordinar. Parcă e un zeu, afurisitul!

Sara nu era obişnuită cu acest comportament al femeii şi o privi cu gura căscată.

Niciodată n-o mai auzise vorbind aşa.

Gina se îmbujoră uşor.

- Oh, ce vrei? Am fost o dată în Grecia şi am văzut statuia asta...cum îi spunea? Oh, nu contează! Spun doar prostii!

O vecină rămăsese cu Nicky, în timpul înmormântării. După ce se terminase totul, Sara merse să-l ia. Băieţelul dormea liniştit în coşuleţul lui. Abia

cu o zi înainte fusese scos din spital. Când îl privi din nou, ochii i se umpură de lacrimi. în ultimele ore, uitase să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru darul pe care i-l făcuse. O făcea să se simtă din nou utilă şi lucrul ăsta îi dădea multă putere.

Gina o aştepta afară, în grădină.

- Dacă iei copilul ăsta în grija ta, n-o să mai ai timp

pentru tine. Nu te-ai sacrificat destul pentru Callie?

' – Ce tot spui acolo?

- Ai douăzeci şi patru de ani şi se pare că vei rămâne fată bătrână toată viaţa. Femeia îi privi chipul curat, fără machiaj, părul de un blond-argintiu, răvăşit, şi costumul modest, închis la culoare şi destul de uzat. Tu nu-ţi doreşti să ai un bărbat lângă tine?

Sara râse uşor, jenată. Nu-i plăceau deloc momentele în care Gina începea să-i vorbească despre bărbaţi, ca şi cum aceştia erau începutul, mijlocul şi sfârşitul vieţii unei femei. Era pur şi simplu o fată care nu atrăgea cu nimic sexul opus. Ca adolescentă, fusese timidă şi studioasă. Iar ca adult, n-a avut nici timpul şi nici prilejul de a se ocupa de relaţii. Bineînţeles, au existat

bărbaţi, colegi de muncă, ce o invitaseră în oraş şi cu care ieşise ocazional, bărbaţi care nu-i doreau compania, ci doar o noapte de amor. Ăsta era singurul motiv pentru care persoanele de sex masculin se apropiau de ea. Probabil considerau că se va simţi măgulită pentru atenţia pe care i-o acordau şi-i va răsplăti în acest fel.

-Sara!

Sara clipi repede şi reveni în prezent. Femeia puse o mână pe umărul tinerei.

- I-am invitat pe Alex şi pe Damon acasă.
- Ce-ai făcut?
- Ei bine, cineva trebuia s-o facă. Te-ai purtat de parcă nici nu erau acolo!
- Dacă-i laşi să intre în casă, eu o să plec, o ameninţă ea.
- Sara, ce s-a întâmplat cu tine în ultimele luni? Te

porţi de parcă cineva a pus stăpânire pe mintea ta.

- Nu e nimic cu mine.

- Erai o fată atât de drăguţă şi de liniştită, dar te-ai schimbat de când Callie ţi-a spus că e însărcinată. Ştiu că ai iubit-o mult şi îmi închipui ce poţi simţi...

- Nu poţi! i-o tăie ea.

- Băiatul ăla vrea să-l vadă pe micuţul Nicky.

- Dacă Damon vrea să-şi vadă copilul, va trebui să

obţină un mandat pentru asta. O să mă lupt în tribunal, pentru el.

- Bine, dar vine acasă!
- Să vină! Am eu grijă de ei!

Cele două femei intrară în casă şi, la câteva minute, se auzi soneria. Gina o privi pe Sara, după care plecă în bucătărie. Tânăra trase aer în piept şi deschise uşa. Alex Terzakis stătea singur în faţa ei. Pentru prima dată de când îl cunoştea, Sara .şi-ar fi dorit

să fi purtat tocuri, ca să nu se mai simtă atât de insignifiantă când bărbatul, cu statura lui impunătoare, o privea ca pe o muscă.

- Nu te-am invitat aici. Să ştii că nu eşti binevenit.

Alex împinse uşa cu putere şi o dădu de perete. Violenţa cu care făcu asta o sperie şi o făcu să se îndepărteze din calea lui. Bărbatul intră şi închise uşa în urma lui.

- Acum vom vorbi, spuse el, calm, cu un soi de satisfacţie în glas.
Sara observă că palma pe care i-o trăsese cu o zi în urmă îi lăsase o urmă care se mai observa şi acum. Ce păcat că nu era bărbat, altfel i-ar fi învineţit şi ochiul. Inima începu să-i bată cu putere. Ştia că nu-l poate goni din casă, aşa că îl conduse în sufragerie.

- Nu ştiu despre ce am putea vorbi, domnule Terzakis. Unde e şobolanul?
- Şobolanul? o scrută el cu ochii.
- Fratele pămpălău, specifică Sara.
- Eşti cea mai înveninată femeie pe care am cunoscut-o vreodată. N-am mai auzit ceva atât de îngrozitor.

Sara râse. Nu şi-l închipuia aşa pe Alex. Callie îi povestise câte ceva despre el, şi

înţelesese că era un bărbat care se purta peste tot cu răceală. Atunci, de ce în preajma ei era ca un vulcan gata să erupă?

- Doamne Sfinte! spuse el, apropiindu-se de ea. N-ai niciun sentiment mai bun?

- La fel de multe ca atunci când mi-ai spus în faţă, acum cinci luni de zile, că sora mea e o şarlatană.

- N-am spus chiar asta.

- Mi-ai spus că a umblat după banii lui şi că vrea să-i întindă o cursă. Spune-mi care e diferenţa.
- Nu credeam că e însărcinată.
- Vreau să pleci. N-ai nimic de făcut în casa asta.

Dar bărbatul nu se mişcă.

- Fratele meu e prea ruşinat ca să te privească în faţă.

într-un fel ciudat, Sara simţea plăcere din această

conversaţie, fiindcă era clar
că lui Alex Terzakis nu-i era
uşor să vorbească despre
asta. Fratele mai mic era un
pămpălău, iar lucrul ăsta îl
ofensa pe el.”Er» o chestiune
de onoare! Alex era forţat să
vorbească cu o femeie pe care
o dispreţuia, despre o situaţie
complicată. Era clar că venise
să-i cumpere tăcerea.
Poate se temea că ea avea să
vorbească în ziare. El era un
bărbat rezervat, căruia nu-i

plăcea deloc publicitatea. Iar povestea asta era demnă de un scandal. Un băieţel bogat şi răsfăţat lăsase gravidă o fată pe care o părăsise după ce obţinuse ce dorise de la ea. Şi era aceeaşi adolescentă care fusese ameninţată de familia lui, de avocaţi, de toate persoanele influente, să uite de numele Terzakis. Sara îşi simţi ochii plini de lacrimi. Era dureros să ştie că sora ei îl iubise pe acel tânăr

până în ultima clipă a vieţii sale.

- Dacă Damon ar putea s-o aducă cumva la viaţă, ar face-o. Dar nu poate. Vrea însă să-i ofere fiului său viaţa pentru care
s-a născut s-o trăiască. Sara îngheţă.

- Să-i dea viaţa? întrebă ea blocată. Ce-ai spus?

Fireşte că Damon vrea să-şi crească copilul în casa lui,

acolo unde îi este locul, spuse bărbatul calm, cu răceală în glas

.Capitolul 2

Sarei îi trebuiră câteva secunde ca să-şi revină după ceea ce auzise. Clanul Terzakis îl voia pe Nicky! Doreau copilul Calliei. Ar fi vrut ca Alex să glumească. Să-i spună deodată că nu vorbea serios. Dar,

bineînţeles, nu se întâmplă aşa.

Bărbatul consideră tăcerea ei ca pe o încurajare de a continua. O studie câteva clipe aşa cum o pisică studiază un şoarece.

- Damon adoră copiii, iar Nikos va fi foarte iubit.

- Nu-mi vine să cred ce-mi aud urechile ... admise Sara, începând să tremure uşor. Nu l-ai lăsat pe fratele tău s-o ia de soţie pe Callie şi

acum ceri copilul ei? El a părăsit-o pur şi simplu, fără să-i mai răspundă la scrisori, dându-ţi ţie voie s-o insulţi şi s-o umileşti. A lăsat-o să treacă singură printr-o sarcină grea... şi acum vii aici şi-mi spui că vrea să-i ia copilul?

în timp ce spunea toate astea, vocea ei se ridica la fiecare cuvânt rostit.

- Indiferent de ceea ce simţi pentru fratele meu, la

urma urmei este tatăl copilului surorii tale, spuse Alex, răspicat.

- Nu-mi vine să cred că accepţi una ca asta...

- Damon a moştenit o grupă rară de sânge de la mama noastră şi am aflat că băieţelul are aceeaşi grupă, zise el, lăsând să se înţeleagă faptul că analizase toate posibilităţile înainte de a accepta ca fiul fratelui său să locuiască cu ei. Şansele ca

acest lucru să se întâmple din coincidenţă sunt una la un milion.

- Şi bănuiesc că încă mai cauţi, spuse oripilată Sara.

- N-am de gând să mă cert cu tine, domnişoară Hartwell. Am venit doar de dragul copilului şi ca să negociez din partea fratelui meu.

- Să negociezi? întrebă Sara, cu o grimasă pe faţă.

- Atunci, să conciliez? întrebă el, cu răceală. Uite ce e, trecutul nu poate fi schimbat. Trebuie să ne gândim la viitorul nepotului meu.
- Viitorul lui Niky este lângă mine! i-o tăie ea.
- Nu mă îndoiesc că vrei să creşti preţul, din moment ce-l dispreţuieşti pe tatăl copilului.
- Preţul? şopti ea.

- Oricât...spune şi-ţi voi da, murmură bărbatul, aşteptând marea confirmare.

Sara era atât de surprinsă de reacţia lui încât, într-un prim moment, nu spuse nimic.

- Mi-l dai pe Nickos în linişte şi, în schimb ... eu îţi voi da orice doreşti. Gândeşte-te la asta! O să-ţi dau orice vrei. Sunt sigur că vrei o viaţă mai bună. Până la urmă, n-ai dus-o atât de bine

cu sora ta. Câţi ani ai? Treizeci? Treizeci şi unu?

Uimită, Sara se dădu un pas înapoi, încordându-se. Dumnezeule! Chiar arăta atât de matură?

- Ai putea să faci ceva cu viaţa ta, continuă Alex Terzakis cu neruşinare. Nu e chiar atât de târziu. Banii pot cumpăra frumuseţea. Cu oameni care se pricep la asta, ai putea deveni chiar atrăgătoare...

- Nu mai spune ... începu Sara, privindu-l cu ură.

- Lumea ar putea fi la picioarele tale. Ai putea călători, poate ţi-ai găsi şi un soţ.

Sara trase aer în piept. Era clar cum o vedea acest Alex: ca pe o femeie disperată după un bărbat, o femeie care nu mai aştepta multe de la viaţă. Oh, era un om imposibil. Dacă sora ei îl

numise „un om dificil”, ea îl considera un primitiv. O fiinţă care n-are ce căuta în societate, fiindcă locul ei e alături de animale.

Cu toate astea, însă, trebuia să admită că avea un aer fascinant. Era atât de sofisticat pe dinafară, şi pe dinăuntru atât de primitiv ... Îi spunea că are nevoie de un bărbat care să-i încălzească patul... Oh, Doamne, până şi printre animale ar fi un loc

prea avansat pentru un om ca el. Nu i-ar trece niciodată prin minte că celibatul este un lucru perfect normal pentru multă lume.
Ştia de la Callie că are nu una, ci două iubite. Una la Atena, şi alta la Paris. Era clar că era un nesătul, un primitiv care acţiona după instincte animalice. Iar ea nu va permite unui barbar s-o rănească şi s-o umilească.

- Nicky nu e de vânzare! spuse ea tăios, în cele'din urmă.
- Nici n-am spus una ca asta. Dar sunt sigur că nu vrei să te legi de un copil care cere multă responsabilitate şi timp, când ai putea să începi o viaţa nouă, numai a ta.
- Dar nu vreau o nouă viaţă. Mi-e foarte bine aşa cum sunt.

Bărbatul se întunecă la faţă.

- Atunci, mă forţezi să fiu direct.

- Oh, nu cred că e nevoie să te forţez ca să faci asta! spuse Sara, cu sarcasm în voce. Cred că eşti obişnuit să fii dur şi nu e o chestiune de împrejurare, ci pur şi simplu asta e firea ta.

- Eşti o femeie cu discernământ, spuse el, ca o constatare, în loc să reacţioneze violent, vorbiea cu calm, spre surprinderea

tinerei. Deşi simt milă fiindcă n-ai deloc feminitate, maliţiozitatea nedisimulată şi limba ascuţită mă fac să simt o mare provocare în ceea ce te priveşte, admise el.
Sara se îmbujoră, apoi se albi la faţă.

- Hai să nu mai pierdem timp preţios. îmi spui că vrei să-l privezi pe nepotul meu de o viaţă bună şi de tatăl lui legitim.

Şi ce-i oferi în schimb? O casă dărăpănată în care să locuiască? Eticheta nelegitimităţii care o să-l urmărească toată viaţa? Şi protecţia unei femei cu caracter îndoielnic? Pentru că aşa e. Dacă ai fi avut măcar un minimum de decenţă, ai fi convins-o pe sora ta că nu e bine să mai continue relaţia cu fratele meu...

- Şi tu ce control ai avut asupra fratelui tău?

- Eu n-am aflat de relaţia lor decât în momentul în care era prea târziu. Tu, însă, ai ştiut de ea de la început, o condamnă el. Ai avut partea ta de vină, în moartea surorii tale.
- Dumnezeu să te ierte pentru ceea ce spui acum!
- Şi acum, nemulţumită de modul cum au decurs lucrurile, vrei să-i distrugi viitorul nepotului

meu. N-o să permit una ca asta! Locul lui e lângă familia mea. Noi îi putem da orice. Am o familie mare, cu multe rude iubitoare, cu un tată şi o mamă pentru el.

Sara se încordă.

- Cele mai bune şcoli, o casă frumoasă, posibilitatea de a se simţi bine oriunde ar merge şi în prezenţa oricui ar fi. Este un Terzakis.

Sara trebuia să recunoască faptul că ea nu-i

putea oferi decât o educaţie bună şi multă iubire. Dar oare compensau sentimentele tot luxul care i s-ar cuveni? îşi dădu seama că Alcx pomenise ceva de o mamă. Oare se înşelase?

-Androula îl va iubi ca pe propriul fiu, adăugă Alex, văzându-i privirea încruntată. Nu există niciun strop de maliţiozitate şi de ură în sufletul ei generos. I-au trebuit multe luni ca să se

obişnuiască cu ideea că soţul ei va avea un copil cu o altă femeie ...

Sara paraliză. Androula era soţia lui Damon? Oh, Doamne! Damon se căsătorise cu o altă femeie în timp ce sora ei îl ruga să se întoarcă la ea?

- Stai să văd dacă am înţeles, zise Sara, încercând să-şi pună gândurile în ordine. Vrei ca eu să-l dau pe

Nicky pe mâna lui Damon şi a acestei And...

- Androula, completă el.

- Soţia lui Damon, repetă Sara, ca să vadă dacă a înţeles.

- E o femeie bună şi iubitoare, spuse Alex cu mândrie.

Şi nu o şarlatană ca sora ei, continuă Sara, în gând. Era sigură că exact asta

gândise Alex când îşi lăudase cumnata.

Oh, oare ce s-ar fi întâmplat dacă sora ei trăia? Alex ar fi venit şi la ea, cu neruşinare, ca să-i ceară copilul, spunându-i câte i-ar putea oferi Damon şi familia lui? Cu siguranţă, asta ar fi făcut. Alex era un ticălos care nu se dăduse în lături de a o umili şi ameninţa pe sora ei, fără să se gândească la faptul că şi ea ar putea fi o soţie

potrivită pentru Damon...mai ales că ea îi purta deja copilul. Cu siguranţă, Alex era un bărbat care o considera de o speţă atât de joasă, încât credea că nici măcar nu e în stare de vreun sentiment.

Callie şi-ar fi dorit să moară decât să dea copilul pe mâinile soţiei lui Damon, Sara era sigură.

- Dacă nu ieşi imediat din casa asta, o să chem poliţia.

Până la urmă, ai intrat nepoftit, izbucni Sara.

- Asta e tot ce-mi poţi spune? continuă Alex. Mi se pare că n-ai pic de ruşine. Îţi vorbesc despre generozitatea Androulei...

- Generozitate? Asta-i bună! Ceea ce mi-ai sugerat este atât de obscen, încât nu merită să continuăm discuţia. Este cea mai indecentă propunere pe care am auzit-o vreodată.

- Indecentă? întrebă el, surprins.
- Afară! aproape strigă Sara, cu ochii plini de mânie.
- Nu intenţionez să plec până nu ajungem la o înţelegere.
- Dacă nu ieşi afară...o să mă duc la prima redacţie de ziar care-mi iese în cale şi o să le spun toată povestea.

Mânia îl paralizează pe bărbat. Se albi la faţă.

- Ai fi în stare să-i faci asta Androulei? întrebă el încet.
- Ce-mi pasă mie de sfânta ta Androula?
- Dacă ai fi bărbat, ţi-aş rupe fiecare oscior în parte...
- Ţi-ai frânge degetele încercând, replică ea. Nu mă poţi atinge şi asta te face să te enervezi atât, nu-i aşa? Dacă tu sau fratele tău vă apropiaţi din nou de mine, o să merg la presă. Damon ar fi putut avea acest copil. A avut

şansa asta şi i-a dat cu piciorul. Sora mea şi-a dat viaţa ca să-l aducă pe Nicky pe lume. Atât de preţios era pentru ea şi la fel de preţios este şi pentru mine!

- N-ai niciun drept să-l păstrezi pe Nickos!

- Ei, nu mai spune! Ne vedem atunci la tribunal, unde voi povesti totul. Făcu o pauză. Ştia că-l atinsese în punctul sensibil. Era un bărbat prea mândru ca să-şi

spele rufele în public. Damon şi soţia lui nu vor pune niciodată mâna pe acest copil. Să-ţi intre bine asta în cap şi să nu te mai apropii de noi! îl ameninţă ea.

Bărbatul era alb de furie.

-Asta e răzbunarea ta…vorbi el, sacadat.

- Nu e nici a mia parte din ceea ce mi-aş dori să-i fac ţie şi familiei tale. Fratele tău e un neghiob, dar tu eşti cel care i-a distrus

viaţa surorii mele. Şi asta de ce? Pentru că nu era destul de bună pentru standardele tale? Pentru că era naivă şi săracă?

- Eu sunt nevinovat de acuzele tale. Dar mi se pare incredibil că te foloseşti de un copil pentru a te răzbuna.

- Ştii care ar fi răzbunarea mea? Faptul că te-aş face să suferi pentru ceea ce i-ai făcut Calliei. Din

vina ta, Nicky este un copil nelegitim. Familia ta n-are pic de decenţă şi de onoare. Trebuia să-ţi râd în faţă, când mi-ai spus că n-am caracter.

- Doamne, Sfinte! exclamă el, exasperat.

- Tu mă provoci să spun lucrurile astea. Tu şi femeile pe care trebuie să le plăteşti ca să se culce cu tine! Tu cu standardele tale de om ignorant şi şovinist ipocrit! Atinge-mă cu un deget,

domnule Terzakis şi o să-mi facă plăcere să te bag la închisoare.

- într-o zi, scrâşni el printre dinţi, un bărbat incredibil de prost se va aventura să te bată şi să te înveţe ce înseamnă respectul.

- Ştii ce ai merita de fapt? O nevastă care să-ţi facă viaţa un iad. O scorpie!

- Ca tine? se aventură el să întrebe.

- Oh, eu nu mi-aş dori să respir acelaşi aer cu tine. Eşti bărbatul cel mai respingător care mi-a fost dat vreodată să văd. Poate că nu mă bucur de frumuseţea pe care ar trebui s-o aibă o femeie, dar standardele mele sunt foarte ridicate, nu ca ale tale!

Bărbatul nu-şi putea lua ochii de la ea. Aşa cum îi spusese şi Gina, Sarei i se

părea acum că seamănă cu o statuie greacă.

- Nicio femeie nu m-a găsit...respingător, abia reuşi el să spună.

- Se pare că banii vorbesc mai mult decât mintea fetelor cu care te încurci, nu crezi?

Sara merse la uşă şi o deschise, invitându-l să plece. Pentru câteva momente, crezu că avea să-i tragă o palmă. Dar n-o făcu. O privea

cu pasiune şi, spre nedumerirea ei, nici ea nu-şi putea lua ochii de la el. Dintr-o dată, bărbatul trecu pe lângă ea. Şi înţelese de ce. Gina apăruse în capul scărilor.

- O să auzi de avocaţii noştri, spuse bărbatul, dând să iasă.

- Ascultă-mă bine. O vizită, o ameninţare, sau o încercare de a mă intimida,

îmi vor fi de-ajuns ca să merg
la presă şi să
spun tot ce ştiu.
Tăcerea care se aşternu,
părea să dureze la nesfârşit.
Bărbatul îşi luă în cele din
urmă ochii de la ea şi plecă,
trântind uşa în urma lui.
- Mă îndoiesc că ne va
mai deranja, îi spuse ea Ginei,
care privea mută de uimire.
- Nu pot să cred că i-ai
vorbit aşa, că te-ai certat cu
el...

- I-am spus câteva adevăruri. Sunt sigură că este obişnuit ca fiecare femeie pe care o cunoaşte să-l laude şi să-l adore.
- De asta ai simţit nevoia să-i spui că e respingător? Şi că trebuie să plătească pentru sex?
-Am vrut să-l lovesc exact acolo unde îl doare cel mai tare.
- Nu cred că trebuie să plătească pentru plăcerea

asta. E un bărbat incredibil de frumos...iar tu insinuezi că ar putea plăti pentru companie...

- Are două amante. Şi dacă le are, înseamnă că plăteşte pentru ele.
- Nu e acelaşi lucru!
- De ce îl aperi?
- Sara, el nu e responsabil pentru moartea Calliei. Nimeni nu e responsabil pentru asta! Ştiu

că eşti rănită, dar iei lucrurile prea personal.

- Faptul că am pierdut-o pe Callie a fost un lucru foarte personal...

- Dar trebuie să te gândeşti la Nicky, draga mea, spuse Gina, care o îmbrăţişă cu afecţiune.

- Şi îmi spui că ar trebui să-l dau pe mâna lui Damon şi a soţiei lui?

- Dacă soţia lui asta doreşte...dar cum ai putea să

ştii cum stan lucrurile? Nu te uita la mine ca la o trădătoare. Şi eu sunt tulDurată. Nu ştiu ce să mai cred. Dar ştiu un lucru, şi anume că bunăstarea lui Nicky trebuie să primeze şi cu toate că-i poţi da toată dragostea din lume, nu e nici a zecea parte din ceea ce-i pot da ei.

-Banii nu înseamnă totul! spuse tânăra, supărată. Şi bineînţeles că bunăstarea

nepotului ei era cea mai importantă, dar nu însemna că trebuia să se bucure de ea cu riscul ofenselor aduse mamei lui.

Cu toate astea, însă, Gina avea dreptate. Micuţul avea dreptul la o familie iubitoare şi înstărită, care să-i ofere ce-i trebuia. Dar Alex Terzakis spusese că îşi folosise nepoţelul ca pe o armă împotriva lui. Iar dacă Damon şi soţia lui doreau să-l

crească pe micuţul Nicky, atunci să vină ei singuri şi să-i spună lucrul ăsta. Să vină şi să-i vorbească sincer şi dezinteresat că-l vor accepta pe micuţ în familia lor şi că-l vor iubi necondiţionat. Nu era treaba lui Alex să vorbească în locul lor! Nicky nu era un pachet pe care să-l paseze în mâinile unor necunoscuţi. Era nepoţelul ei şi ea îl adora.

Săptămâna care urmă fu o perioadă grea pentru Sara.

Nicky era un copil adorabil, dar nu dormea foarte mult. Şi nici nu voia să mănânce la ora potrivită, ci ar fi mâncat întruna. Gina nu avusese niciodată de-a face cu copii, aşa că Sara, pe lângă faptul că trebuia să-şi revină din şocul pierderii surorii sale, trebuia să se descurce singură cu micuţul.

Când suna telefonul, se aştepta să fie Callie. Într-o zi, văzuse pe stradă o fată

blondă şi simţise că o trece un fior. În câteva zile, mersese deja de trei ori la mormântul surorii sale, încercând să se convingă că nu mai era. Nu-i rămăsese decât mânie din toată povestea asta. Şi singurul om în faţa căruia se putea descărca era Alex Terzakis. Cu Gina nu-şi permitea să se poarte aşa, şi nici nu avea de ce. Femeia încerca s-o ajute cum putea.

La o săptămână de la înmormântare, Alex veni din nou acasă la Sara, fără să anunţe. Era cam opt seara. Sara abia ieşise din baie şi singurul lucru pe care dorea să-l facă era să se culce, gândindu-se că ar trebui să profite de timpul în care dormea şi Nicky. Când auzi soneria, îşi închipui că era una din vecinele care o căutau pe Gina.

Dar era Alex Terzakis. Deveni conştientă de înfăţişarea ei şi încercă să-şi acopere mai bine trupul gol cu halatul subţire. Lucrul ăsta o înfurie şi o făcu să se simtă vulnerabilă.

- Acum, ce mai vrei? întrebă ea, enervată.
- Cinci minute din timpul tău.
- Te rog să mă scuzi, mă duc să mă îmbrac.

Când intrase, bărbatul n-o privise, dar acum se uită la ea cu
ochi avizi şi zise:

- De ce te oboseşti? Nu mi-ar păsa nici dacă ai fi goală.

Tânăra se îmbujoră, nervoasă. Trecu pe lângă el şi se aşeză pe canapea. Prosopul pe care-l avea înfăşurat pe cap, începu să se desfacă şi-l scoase cu mâini grăbite şi-l aruncă pe un scaun. O cascadă de păr blond-argintiu

îi căzu pe umeri, până la talie.
Alex păru că-şi ţine respiraţia,
o clipă, şi o privi mut.
Sara nu spuse nimic, ci-l
aţinti cu privirea. După
câteva minute, bărbatul zise,
enervat:

- Pot să mă aşez?
- Cum vrei.
- Ai putea să-mi oferi ceva
de băut.
- Nu eşti binevenit în casa
asta, domnule Terzakis.

- Ar trebui să te previn că fac tot posibilul să mă port frumos în prezenţa ta.

Sara tăcu, iar el, văzând că n-are încotro, se aşeză pe unul din fotolii.

- Săptămâna trecută se pare că am Scut greşit unele calcule. E evident că nu vrei să ni-l dai pe Nickos...

- Nicky.

- Nicky, ce drăguţ! Deci, nu intenţionezi să renunţi la el, nu-i aşa că am dreptate?

- De foarte puţine ori ai dreptate, dar în condiţiile astea, aşa e.
- Poate am fost puţin lipsit de tact să sugerez că fratele meu şi soţia lui ar dori să-şi asume responsabilitatea pentru el.

Sara se încruntă. Nu cunoştea latura asta a lui. Era tactica unei feline gata de atac. Era clar că nu se aştepta să se dea bătut atât de uşor.

- Şi poate greşesc când spun că am fost lipsit de tact. Poate a fost un gest insensibil din partea mea. Aş putea să-l adopt eu şi să-l cresc ca pe fiul meu.

Propunerea lui o luă prin surprindere. Oare auzise bine? Ce voia să facă? Ochii i se luminară, trăsăturile i se încordară. De ce o întreba lucrurile astea? Oare nu înţelegea că răspunsul ei era în continuare „nu”?

- I l-ai da pe Nicky fratelui tău, dădu ea glas gândurilor sale.
- Sunt un bărbat de onoare. O privi din nou, cu ochi întunecaţi. Dar bănuiesc că nu mă crezi când spun asta. Cu toate astea, Nickos trebuie să primească numele de Terzakis.
- Trebuie? De ce?
- Crezi că nu va veni o vreme când acest copil te va trage la răspundere că l-ai

privat de locul lui în societate?

Sara se albi la faţă, plecând capul. Nu voia să-i arate că şi ea se gândise la aşa ceva.

- Hotărârea ta de a nega drepturile nepotului meu e una egoistă.

Sara studie gânditoare carpeta de la picioarele ei. Oare aşa era? Egoistă? Nu, acest Alex trebuia să vadă problema aşa cum o vedea ea. Ea îi consideara pe cei din

familia Terzakis nişte nemernici, nişte oameni fără scrupule şi fără decenţă.

Un copil are nevoie de mult mai multe decât de un statut şi bani. Avea nevoie de oameni iubitori şi responsabili, care să-l ajute să devină un adult stăpân pe sine. Oare Nicky va găsi toate astea în familia Terzakis? în acel moment, Sara credea că nu, dar şi-ar fi dorit să aibă un glob de cristal ca să poată

vedea ce are de făcut. Astfel, ar fi luat decizia corectă. Dar cum toate astea erau imposibile, trebuia să aleagă cea mai bună viaţă pentru Nicky.

- N-am încredere în tine, recunoscu ea cu sinceritate. Eşti un om care munceşte mult şi, pe lângă egoismul tău, ai fi în stare să-l laşi în grija unei dădace.

- Insolenţa ta mă şochează.

- Şi ce se va întâmpla când te vei căsători? O mamă vitregă cu siguranţă nu l-ar accepta şi şi-ar favoriza copiii în schimbul lui.

- Cu ce drept îţi dai cu părerea asupra caracterului meu?

- Şi apoi, adăugă ea, parcă fără să-l ia în seamă, ce faci cu temperamentul tău?

- Temperamentul meu? scrâşni el printre dinţi.

- Se pare că nu prea te poţi controla, iar copiii mici sunt foarte solicitanţi. Crezi că te-ai descurca?

- Nu ştii nimic despre temperamentul meu. Sunt un om foarte disciplinat.

Sara ridică dintr-o sprânceană. Oh, presupun că eşti foarte organizat şi bun când toată lumea face exact ceea ce-i spui şi se înclină când te vede, îşi zise ea.

Se ridică în picioare, sperând că nici el nu va mai sta mult.

- Pe când o femeie s-ar putea ocupa mai bine...

- M-aş putea ocupa de tine cu o mână legată la spate, dar e posibil să nu-ţi placă metodele mele.

O privea cu pasiune, iar tânăra parcă simţi cum se dilată timpul...

Alex se ridică să plece şi, în drum spre uşă, zise:

- Nickos plânge.

- Nickos? Oh, bineînţeles că de la el venea zgomotul ăsta, îşi dădu Sara seama. Dădu din cap. Din cauza oboselii şi a stresului, simţurile îi erau încetinite. Fără să mai aştepte, Alex i-o luă înainte şi începu să urce scările spre camera copilului. Se opri la jumătatea lor, ca să spună triumfător:

Un copil nu trebuie lăsat niciodată să plângă

.Capitolul 3

Alex îl luase deja pe Nicky în braţe în momentul în care Sara ajunse în dormitor. Nepotul lor zbiera în gura mare, cu faţa congestionată de forţare. Inima Sarei se strânse când îl văzu atât de trist.

- Lasă-mă pe mine, spuse ea, dorind s-o lase să-i aline supărarea.
- Ştiu ce să fac cu un copil, replică Alex cu răceală. De câte ori l-ai lăsat să plângă?
- Nu-l las niciodată să plângă! aproape strigă Sara, furioasă.
- În casa mea ar primi atenţie în fiecare clipă, o informă el. N-ar fi lăsat niciodată să plângă.
- Poţi să-l laşi în pătuţ. O să merg să-i încălzesc biberonul, spuse ca, fără să-i asculte comentariile.
- O să-l ţin în braţe până te întorci.

Nemernicul ăsta de bărbat! gândi Sara, în timp ce cobora scările. Oare de ce îi permisese să-l ia în braţe pe copilul Calliei? Fără să vrea, căzu din nou în pasa amintirilor. Acum şapte luni, Damon plecase cu afaceri în Grecia. Callie îi spusese că este însărcinată şi el se arătase foarte încântat la ideea de a deveni tată. Bineînţeles, tot atunci Callie îi sugerase că era momentul potrivit ca fratele lui Damon să afle de legătura lor. Tânărul fusese de acord şi chiar promisese

că aşa va face. Dar se întorsese din Grecia palid şi slăbit, spunând că Alex se opune cu vehemenţă relaţiei lui cu sora Sarei şi că nici măcar nu doreşte s-o cunoască.

Abia atunci Sara a aflat că sora ei era însărcinată. De fapt, nici măcar nu ştia că cei doi locuiesc împreuna.

Damon s-a dovedit a fi un mare laş când Callie l-a adus în fata Sarei, ca s-o anunţe amândoi că va deveni mătuşă. Acesta, palid la faţă, a anunţat-o pe Sara că fratele Iui nu e de acord cu această relaţie şi că, în caz că nu i se va supune, îi va închide toate conturile.

Callie încă mai spera ca lucrurile să se remedieze şi să intre pe un făgaş normal, dar Sara înţelese cum stătea treaba şi o durea sufletul pentru soarta surorii sale.

La puţin timp după toate astea, Damon plecă din nou în Grecia. Callie nu fusese anunţată, dar era sigură că se va întoarce, fiindcă perspectiva de a deveni tată îi surâsese.

Sara nu-i spusese atunci Calliei nimic din ceea ce gândea referitor la comportamentul lui Damon. Preferase să n-o supere pe viitoarea mămică, sperând că poate lucrurile se vor ameliora.

Dar după două săptămâni de la plecarea lui Damon, Callie fu evacuată din apartamentul pe care Damon îl închiriase la Oxford.

Callie se sfătuise atunci cu sora ei şi hotărâseră că cel mai bine era să aibă o confruntare cu Alex Terzakis, în momentul în care acesta va veni la biroul din Londra. Aşa că secretara lui le programă o întâlnire cu acesta în câteva zile.

Alex n-o cunoscu niciodată pe Callie, fiindcă din momentul în care ea şi Sara intrară în clădirea de birouri, fură despărţite şi poftite în camere separate.

- Cred că noi doi ar trebui să vorbim singuri, domnişoară Hartwell, îi spusese atunci Alex, care o privise cu insolenţă şi superioritate din prima clipă când aceasta pusese piciorul în birou.

După ce o invitase să ia loc, spusese:

-Ai toată atenţia mea.

- Am venit să te întreb de ce n-o agreezi pe sora mea, începuse Sara. Nu înţeleg de ce nici măcar n-ai dorit să o cunoşti.

- Nu ştiu cum de ai neobrăzarea de a mă întreba un astfel de lucru. N-am nici cea mai mică dorinţă de a o cunoaşte pe sora ta. Pur şi simplu, vreau să iasă odată din viaţa lui Damon!

- Nu mi-ai răspuns la întrebare! insistase Sara.
- De ce s-o fac? Fata asta nu înseamnă pentru mine decât o persoană care a împărţit patul cu fratele meu.
- Dar a cerut-o de soţie...

-Hm, discuţii de aşternut, ce altceva? Ei, haide, domnişoară Hartwell, acum sunt alte vremuri. Damon e grec, are sângele fierbine şi, plus de asta, mai e şi tânăr...

- Şi Callie e tânără. Şi e gravidă!
- Ei bine, asta nu pot s-o cred. Nu-mi pot imagina că vreuna dintre voi două ar putea fi atât de proastă.
- Callie aşteaptă copilul fratelui tău ...
- Nu pot să înţeleg unde vrei să ajungi cu chestia asta. îţi spun pentru ultima dată: Damon a plecat în Grecia pentru totdeauna şi relaţia lui cu sora ta s-a încheiat.
- Pentru că l-ai ameninţat tu!
- Eu nu l-am ameninţat niciodată pe Damon. El ştie prea bine ce aşteptări am de la el. Iar o fată interesată doar de portofelul lui nu e cea care să-l abată de la ceea ce trebuie să facă.
- Ce-ai spus? întrebă Sara, şocată de ceea ce auzise. Să nu crezi că...

- Mulţumesc, i-o tăiase bărbatul. Am spus tot ce aveam de spus. Acum, poţi pleca. Şi închide şi uşa în urma ta, te rog.

Sara, mută de furie, ieşi pe uşă şi în hol o găsi pe Callie plângând, ţinând un cec în mână, pe care era trecută o sumă
fabuloasă de bani.

Sara îl rupsese şi-l aruncase la gunoi şi, pe drumul spre casă, tot ce reuşise să afle de la sora ei, fusese că avocaţii o făcuseră să se simtă ca o şantajistă avidă de bani.

Dar Callie trecuse repede peste acea zi. începu să-i scrie lui Damon zilnic, fără să-şi piardă din speranţe.

- Ai să vezi, îi spunea ea Sarei. Poate scrisorile astea nu ajung la Damon, dar când se va naşte copilul, va veni de îndată la mine. Nimic nu-l va putea ţine departe de fiul lui.

Sara reveni în prezent. Biberonul cu lapte era gata şi urcă să-şi hrănească nepotul. Ajunsă la dormitorul ei, fu surprinsă să-l vadă pe Alex, zâmbindu-i micuţului Nicky şi vorbindu-i în greacă. Copilaşul nu mai plângea, ci gângurea fericit, acordându-i bărbatului de lângă el întreaga atenţie.

Sara încercă să nu se lase intimidată de imaginea umanizată a acestui nou Alex, pe care încă nu-l cunoscuse.

încercă să-l ia pe Nicky din braţele lui şi se aşeză cu el pe un şezlong, unde începu să-i dea să mănânce.

- Trebuie să accepţi faptul că locul lui Nikos nu este aici, spuse Alex cu înverşunare. Ar fi mai bine pentru amândoi dacă ai renunţa acum la el.

Oare ce avea de gând să-i mai ofere acum? se întreba Sara. încercase cu bani, cu Damon şi Androula, portretul unei familii perfecte şi chiar cu persoana lui.

- Să ştii că nu sunt un om răbdător!

- Hm, pufni tânăra. Spune-mi ceva ce nu ştiu!

Preţ de câteva momente, se aşternu tăcerea între ei.

- Sunt un inamic periculos, o asigură bărbatul. Nu contează preţul, o să iau copilul ăsta de la tine!

Sara nu spuse nimic. După ce termină să-l hrănească pe Nicky, îl aşeză în pătuţ şi încercă să-şi oprească tremurul mâinilor. Nu pricepea până unde putea ajunge Alex Terzakis. Cum îşi permitea să vină în casa ei şi s-o ameninţe cu atâta tupeu?

- Ascultă-mă, spuse Alex, după ce ieşiră din camera copilului, punând mâna pe mâna ei.

- Ia-ţi mânile astea împuţite de pe mine! Mi-e silă când mă atingi! aproape strigă ea.

- Mincinoaso!

Sara îl privi,, plină de furie. Bărbatul, sprijinit de peretele din hol, îi aruncă o privire avidă şi senzuală.

- Cred că ţi-ar face mare plăcere să te ating.

Derutată complet, Sara se simţi încolţită ca de un animal de pradă.

- Eşti o brută, spuse ea, furioasă.

Bărbatului însă, se pare că-i plăcea această insultă. De fapt, dacă Sara stătea bine să se gândească, chiar ar trebui ţinut într-o cuşcă. Se simţea irezistibil şi faptul că apela la şarmul lui, era un lucru pe care Sara nu-l putea suporta şi cu care nu era de acord.

- Din păcate, spuse el, oarecum afectat, când ţi-am spus că îţi voi da tot ce doreşti, nu m-am inclus şi pe mine în ofertă... Când merg în pat cu o femeie, trebuie cel puţin s-o plac.

Dacă Sara ar fi avut un cuţit la dispoziţie, l-ar fi lăsat pe bărbatul ăsta să sângereze până la moarte la picioarele ei. Vorbele lui o lăsară pur şi simplu, fără cuvinte.

Bărbatul se dezlipi de perete şi se apropie de ea.

Tânăra simţi cum îi îngheaţă sângele în vene. Oh, naiba să-l ia! De ce o făcea să se simtă aşa? Scotea tot ce era mai rău din ea.

Dintr-o dată, îşi dădu seama care ar fi răzbunarea cea mai dulce pe care ar putea-o înfăptui şi care ar putea s-

o scape de dorinţa lui Alex Terzakis de a pune mâna pe nepotul ei.
Desigur! Cum de nu se gândise mai devreme? O să-i ceară să se căsătorească cu ea! Şi după ce-i va spune dorinţa ei, va fi o chestiune de câteva minute ca Alex Terzakis să părăsească definitiv viaţa lor.
Sara începu să zâmbească.
- Mă bucur că găseşti ceva amuzant în această situaţie. Îţi mărturisesc că eu nu.
Sara îl privi languros.
- Mi-ai spus să pun un preţ pe Nicky, nu-i aşa?
- Oh, chiar mă gândeam când ai de gând să renunţi la teatrul ăsta de mătuşă iubitoare. Spune-mi de ce mi-ai răpit atâta timp?
Sara îl privi cu atenţie. Dorea să savureze fiecare clipă.
- N-o să-ţi placă propunerea mea, îl atenţionă ea.
- Nu mă interesează cât mă costă ca să-l iau pe Nicky de lângă tine.
- Ei bine, vezi tu, nu merge chiar aşa. Acum, vreau să văd cât de mult îl vrei pe Nicky, pentru că eu îmi doresc să se întâmple ceea ce şi-a dorit şi sora mea.
- Spune odată!
- Vreau să te căsătoreşti cu mine! i-o trânti Sara. Vreau să devin Sara Terzakis. Bineînţeles, doar cu

numele, fiindcă oricât de mult te-ar mira asta, să ştii că nu-mi doresc mai mult de la tine.

Bărbatul nu mai spuse nimic preţ de câteva clipe, după care izbucni:

- Doamne Sfinte! Chiar crezi că m-aş căsători cu tine?

- O soartă mai grea ca moartea, dar o răzbunare atât de dulce. Oh, să înţeleg că nici eu nu m-aş ridica la nivelul familiei Terzakis? Dar tu m-ai întrebat ce doresc, nu-i aşa?

- Nu poţi fi serioasă. Nu-mi poţi cere una ca asta!

- Ba uite că pot!

- Dar ce fel de diavol eşti să mă supui la aşa ceva?

- Să înţeleg din asta că nu eşti un om de cuvânt?

- Nici nu mă gândesc să-ţi fac pe plac într-o astfel de chestiune! Şi, dacă e posibil, să ştii că te dispreţuiesc şi mai mult după ceea ce mi-ai spus.

- Ei bine, atunci la revedere, spuse Sara.

Bărbatul se îndreptă furios spre uşă, dar, chiar în momentul în care să iasă, se întoarse brusc spre ea şi spuse, privind-o în ochi:

- Ai făcut-o de dragul lui Nicky?

- Bineînţeles. Ce credeai?

-Oh, nimic, spuse bărbatul. Mă gândeam doar că răzbunarea asta poate fi cu două tăişuri.

Mult timp după ce-i văzuse maşina îndepărtându-se, stând în pat cu lumina stinsă, Sara se întreba cum de avusese curajul să-i propună aşa ceva. îşi reaminti reacţia lui şi se întrebă de ce nu mai găseşte nimic amuzant în toate astea.

***

- în dimineaţa următoare, Sara trebui să plece la serviciu, ca să lucreze cele două săptămâni de preaviz înainte de a rămâne acasă cu Nicky. Erau nişte bani puţini cei pe care-i câştiga, dar nu-şi putea permite să-i piardă. în fiecare dimineaţă lăsa copilul la una din prietenele Ginei, care se oferise bucuroasă s-o ajute. îi era foarte greu să se despartă de el, dar n-avea încotro.

Li sfârşitul primei săptămâni, Gina îi spuse, în timpul micului dejun:

- Poţi să vii să lucrezi pentru mine, la magazin.

Sara se simţi stânjenită. Ştia că Ginei îi plăcea să angajeze doar persoane cu experienţă la florăria ei, aşa că răspunse:

- Dar eu nu ştiu nimic despre flori!

- Poţi învăţa. Dar ai putea începe cu sortarea hârtiilor. Iar Nicky poate să vină cu tine. 0 să-l poţi ţine în camera din spate.

- Oh, nu ştiu ce să spun, murmură Sara. Sunt foarte recunoscătoare.

- Nu te-am ajutat cu nimic la creşterea Calliei, spuse femeia, oftând. Dar cred că de data asta ar trebui să ne unim forţele ca să reuşim. Am ajuns la concluzia că-mi place să am oameni pe lângă mine şi sunt sigură că înainte să ne dăm seama, Nicky va creşte şi va fi gata de şcoală.

- Crezi că fac ceea ce trebuie dacă-l păstrez? întrebă Sara. Trebuia să afle şi părerea cuiva. O măcina gândul că ar putea greşi.

- Cred că faci ceea ce trebuie făcut, zise femeia. Până la urmă, acum totul depinde de ei, nu-i aşa?

- Cum adică?

- Ei bine, mai devreme sau mai târziu, Damon va veni să vadă ce mai face Nicky, iar părerea mea este să-i permiţi să-l viziteze. Până la urmă, e tatăl lui şi are dreptul să-l cunoască.

Sara ştia că femeia are dreptate, dar nu credea că Damon ar dori să-şi vadă copilul prea curând.

- Nu ştiu ce părere ai tu, dar eu mă aşteptam ca deja să se prezinte la uşa ta ca să-şi vadă fiul, adăugase femeia mai în vârstă.

Mai târziu, în aceeaşi zi, Sara se afla la birou, încercând să claseze nişte acte într-un dosar, când auzi un murmur de voci în spatele ei. Se întoarse şi văzu că

aproape toţi directorii companiei vorbeau uitându-se la ea de parcă i-ar fi crescut coarne. în frunte se afla chiar şeful ei, domnul Soames.

- Domnişoara Hartwell? întrebă el, curios, necunoscând-o personal, deoarece nu-i mai vorbise până atunci.

Ceilalţi directori se dădură în lături şi făcură loc unui individ masiv.

- Am venit să te scot la prânz, zise Alex Terzakis, privind-o surâzător.

- Dar...nu e pauza mea de masă acum, bâigui ea, încercând să înţeleagă ce se întâmpla.

- Prostii, domnişoară Hartwell, poţi pleca oricând doreşti, zise repede domnul Soames.

Poţi să-ţi iei liber restul zilei, adăugă el, cu un zâmbet ciudat.

Sara nu pricepea unde voia să ajungă Alex. II măsură cu privirea. Costumul de culoarea mării îi venea ca turnat şi-i dădea o alură exotică.

îi întâlni preţ de o clipă privirea şi simţi că se sufocă. Nu se putea mişca, nu putea respira.

- Domnişoara Hartwell nu mai lucrează aici, zise el. Am alte planuri pentru ea.

- Oh, a fost dintotdeauna o angajată excelentă, adăugă domnul Soames, aproape extaziat.

Ce naba se petrecea? Cu obrajii purpurii, Sara se ridică de pe scaun şi o mână parcă de fier o ajută să iasă din cameră.

- Ai lucruri de luat? întrebă Alex.

-Da, dar...

Bărbatul se întoarse şi spuse în urma lui:

- Aranjaţi ca lucrurile domnişoarei Hartwell să fie strânse şi trimise cât mai repede la ea acasă.

- Da, domnule, veni răspunsul rapid al cuiva care se afla în acea încăpere.

- Ce naiba vrei să faci? izbucni ea.

- Tocmai te-am concediat. Rochia de pe tine e drăguţă, adăugă el, cu nonşalanţă.

- Ce-ai făcut?

- Eu deţin compania asta, zis el, după care adăugă: iar în ceea ce priveşte părul...

- Compania asta e a ta?

- Am venit aici doar ca să te scot la masă. Dar am fost surprins pe hol, când cineva m-a recunoscut şi atunci s-a creat agitaţie, fiindcă nu mai trecusem niciodată pe aici şi toţi doreau să mă cunoască.

Sara rămase cu gura căscată şi Alex o trase repede într-o parte, desfăcând clama cu care îşi prinsese părul, înainte ca ea să-şi dea seama de asta.

Luată prin surprindere, se repezi la el, unduindu-şi inconştient şuviţele blond – argintii care îi împodobeau creştetul.

- Ai înnebunit? aproape strigă ea.

- Refuz să fiu văzut în public cu o femeie care pare scăpată de la spitalul de nebuni.

- Porcule! Acum îmi spui că m-ai concediat şi apoi că vrei să mă scoţi la masă.

N-aş prânzi cu tine nici dacă aş flămânzi!

- Nu mă tenta, spuse el.

- Şi în plus de asta, ţi-ai pierdut timpul concediindu-mă. Oricum plecam de aici.

Am găsit o altă slujbă...

- Da, şi mi se pare imposibil ca cineva interesat de flori să audă ceva despre ele de la tine.

- De unde ştii că urmează să lucrez pentru Gina?

- Mi-a spus-o ea.

- Când? întrebă Sara, încercând să se ferească de uşa care aproape i se închise în faţă. Oh, n-ai niciun pic de maniere, izbucni ea, ştiind că Alex o făcuse intenţionat.

- Tu mă faci să mă port aşa. M-ai făcut porc şi un porc n-ar dcschide uşa unei femei, nu-i aşa?

- Ha nu mai spuse nimic. Simţea că explodează de furie.Vrei să bei ceva? întrebă el cu nonşalanţă. Sara dădu din cap în semn că nu.
- Nici măcar ca să-ţi serbezi triumful?
- Ce triumf?
- O să plătesc preţul cerut de tine.
- Ce...preţ? începu ea să se bâlbâie, cu ochii măriţi.

O să mă căsătoresc cu tine
.Capitolul 4

Sara se aşteptase la orice, dar nu la asta. Nici în cele mai rele coşmaruri ale ei nu şi-ar fi imaginat că Alex Terzakis i-ar fi putut accepta propunerea în căsătorie. Ştia că o scrutează cu privirea şi încerca să pară cât mai calmă şi mai stăpână pe situaţie. Dar de ce? De ce era Nicky atât de important pentru această familie? Poate era primul nepot, dar cu siguranţă că Damon şi preţioasa lui soţie puteau să facă oricând un moştenitor. De ce s-ar sacrifica Alex să se căsătorească cu o femeie pe care o dispreţuieşte, doar pentru a-l adopta pe Nicky?

- S-ar putea spune că Nicky valoarează mai mult decât aurul pentru tine, zise ea.
- Doamne! murmură Alex.
- Nu mă poţi învinui pentru că-mi exprim surpriza. Callie

era însărcinată în patru luni când a fost dată afară din apartamentul fratelui tău din Oxford.

- Crezi că aş fi făcut asta dacă aş fi ştiut că îmi spuneţi adevărul?

Deci, Callie avusese dreptate când presupusese că Alex poruncise să fie dată afară din apartament, şi nu Damon.

- Dar ce fel de om crezi că sunt?

- Un bastard, răspunse repede tânăra.

- Dacă aş fi crezut că poartă copilul fratelui meu, m-aş fi comportat complet diferit, o informă el.

- Oh, nu cred asta. Cecul pe care i l-ai dat ar fi acoperit costul unui avort, aşa că nu te cred că-ţi faceai griji în privinţa asta.

- Cum îndrăzneşti? Nici nu mi-ar fi trecut prin cap să fac una ca asta. Nu m-aş fi gândit niciodată să-mi omor nepotul.

- Să înţeleg că Damon nu ţi-a spus că era însărcinată, aşa-i? întrebă Sara, încercând să creadă ceea ce spune.

- N-a facut-o, veni confirmarea lui.

Oare câte minciuni mai spusese Damon despre Callie? Cu siguranţă, sugerase că era ahtiată după banii lui.

- Vom prânzi la casa mea din oraş, spuse bărbatul, în timp ce urcau în maşină.

Oare arăta atât de îngrozitor încât îi era ruşine s-o scoată la un restaurant? Ăsta a fost primul gând care i-a trecut Sarei prin minte, dar îl alungă repede,

încercând să se concentreze pe lucrurile care i se întâmplau. De exemplu, faptul că el era pregătit să se căsătorească cu ea. Dar ea, era oare pregătită să devină soţia lui?

Casa din oraş era o locuinţă impunătoare, construită în stil georgian. Prânzul a fost servit în camera de zi, de către o servitoare în uniformă. Tăcerea lui Alex o scotea pe Sara din minţi. Bărbatul vorbea când avea de spus ceva, în rest tăcea.

- Cafeaua va fi servită în sufragerie, zise el în cele din urmă, după ce terminară de mâncat.

Sara însă fusese prea impresionată ca să mănânce. O intimida încăperea în care se aflau. Totul era atât de solemn şi de luxos, încât simţea că toate astea o apăsau şi că nu se potrivea deloc acestui scenariu. II urmă pe Alex în sufragerie, fără să spună nimic.

- Acum, să trecem la afaceri, zis el după ce servitoarea le aduse cafeaua şi ieşi, închizând uşa în urma ei. Bineînţeles, mă aştept să semnezi un contract prenupţial. Deja mi-am sunat avocaţii să se apuce de întocmirea unuia.

Oare era pregătită să se mărite cu el? N-ar fi fost o căsătorie normală, ci o uniune în beneficiul lui Nicky. Dar astfel vor fi asigurate drepturile la moştenire ale

lui Nicky, iar ea va reuşi să-l păstreze aproape de ea. Nu conta dacă Alex avea să-şi petreacă timpul zburând peste tot prin lume, de fapt, lucrul ăsta va fi chiar un bonus. Aşa că de ce să nu se căsătorească cu el? Callie ar fi vrut cu siguranţă ce e mai bun pentru fiul ei, iar acum, Sara se putea asigura că aşa avea să se întâmple.

Şi, până la urmă, ce avea de pierdut? Libertatea? Dar ce libertate putea avea cu un copil mic în grijă? Şi nici nu se gândea la faptul că şi-ar putea dori cândva un bărbat în viaţa ei. Iar marele avantaj, pe lângă faptul că rămânea alături de Nicky, era că nu mai trebuia să-şi facă griji din punct de vedere financiar. Cu siguranţă, Alex va avea grijă să nu le lipsească nimic.

- Să ştii că nu mă căsătoresc cu tine fără contract, o anunţă Alex din nou.

- Nicio problemă, spuse Sara, trezindu-se la realitate.

- Când contractul va fi întocmit, o să ţi-l trimit prin cineva. Ai întrebări?

- Da, spuse ea. De ce ai acceptat propunerea mea?

- De dragul copilului. Vreau să se bucure de ceea ce-i al lui: de iubire, de linişte şi de un cămin sigur.

Oare de ce vorbele lui n-o convingeau? Oare de ce al şaselea simţ îi spunea că altul era motivul pentru care

bărbatul din faţa ei avea de gând să-şi lege destinul de al ei?

- Se pare că nu prea mai ai multe de zis, observă Alex.
- Ei bine, am obţinut ce am vrut, nu?
- Mi se pare că eşti foarte sigură de ceea ce spui.
- Aşa e, îi zâmbi ea cu maliţiozitate. Până la urmă, se gândi ea, exista dreptate pe lumea asta. Bărbatul ăsta, care dorise s-o domine încă de la început, acum îi mânca din palmă.

***

- Ei bine, cum ţi se pare? Conştientă de privirea buimacă a Ginei, Sara intră în casă şi, lăsând cumpărăturile jos, facu o piruetă în faţa femeii. Mi se potriveşte?
- Părul...exclamă Gina, privind cascada argintie care se revărsa pe umerii ei, până aproape de talie. L-ai tuns şi l-ai coafat, şi pantofii ăştia... Femeia se uită la încălţămintea care se potrivea de minune cu taiorul lila, cambrat pe trupul delicat al Sarei. Arăţi ca o milionară. Aş fi fost în stare să trec pe lângă tine pe stradă şi să nu te recunosc.
- Atunci e bine, spuse Sara, mulţumită, îndreptându-se spre scări.

- Crezi că e bine să cheltuieşti banii lui Alex înainte de nuntă?

- îmi place la nebunie să-i cheltuiesc banii. Mă crede lacomă şi avară. Am semnat un contract de douăzeci de pagini, plin de insulte la adresa moralităţii mele. Cred că e cazul să-i satisfac aşteptările, nu?

- Dar te-ai gândit că va trebui să trăieşti cu acest om?

- N-am nici cea mai mică intenţie să locuiesc cu el. Cred că o să ne întâlnim uneori la cină, dar sunt sigură că, datorită a
ceea ce simţim unul pentru altul, o să încercăm să ne evităm.

- Atunci, la ce-ţi serveşte transformarea asta năucitoare?

- Oh, Gina, dar n-am făcut asta pentru Alex, ci pentru Nicky, spuse ea, zâmbind.

- Pentru Nicky?

- Da, trebuie să mă integrez în familie şi nu vreau ca peste câţiva ani să-i fie ruşine cu mine. Şi, în plus de asta, am făcut doar ce mi-a spus Alex. M-am lăsat pe mâna profesioniştilor, ca să pot arăta prezentabil.

Gina înghiţi în sec. Sara arăta mai mult decât prezentabil. Avea o frumuseţe luminoasă şi statura ei mică fusese pusă în evidenţă de hainele potrivite care-i conturau linia delicată a trupului. Dar nu îndrăzni să-i spună toate astea Sarei. O cunoştea destul de bine şi ştia că tot ce credea despre înfăţişarea ei se rezuma la cuvintele „palidă" şi „insignifiantă".

Când ajunse în camera ei, Sara se privi în oglindă şi se minună câte puteau fi cumpărate cu bani. Pînă şi frumuseţea era unul dintre ele. Banii lui Alex.

Se simţise atât de ofensată când semnase acel contract prenupţial! I se adusese o primă ofensă când contractul îi fusese prezentat în limba greacă. Ceruse atunci traducerea lui, înainte de a fi de acord să semneze. Şi, la sfârşitul întâlnirii, pentru că se arătase docilă şi făcuse ceea ce i se spusese, i se încredinţaseră câteva cârduri şi i se spusese de conturile deschise în bancă pe numele ei.

- Să ştii că nu e târziu să te răzgândeşti. Le spui că te-ai gândit mai bine şi că nu vrei să faci asta, îi spuse Gina mai târziu, când se pregătea să plece.
- O fac pentru Nicky.
- Dar observ că nu-ţi pare rău nici de sacrificiul pe care-I face Alex Terzakis.

- Tu ce crezi? întrebă ea, zâmbind. E chiar ultimul lucru la care mă gândesc.

- Cred că nu e un bărbat pe care mi-ar plăcea să-l supăr şi, mai presus de asta, cred că e mai nebun decât tine dacă a acceptat aşa ceva...

***

- Spune-mi, murmură Alex, cum ai făcut asta?

Ce să fac? se întrebă Sara, privindu-l. Era cu el în limuzină, dar erau depărtaţi unul de altul, însă nu destul, după părerea ei. O făcea să se simtă stânjenită. Era prima dată când îi vorbea de când se terminase ceremonia de cununie.

Cu toate astea, Sara ştia că spusese mai mult decât o mie de cuvinte prin privirile pe care i le aruncase de când o văzuse. Dacă ar fi fost vorba despre oricare alt bărbat, ar fi crezut că înfăţişarea ei era de vină şi că-l surprinsese într-u

nmod plăcut. Dar era sigură că hainele noi, o trusă de machiaj şi o tunsoare banală nu-l puteau impresiona pe un cunoscător al fetelor frumoase din întreaga lume.

- Ce să fac? întrebă ea. Se simţea goală fără Nicky în braţe, îl ignoră pe proaspătul ei soţ şi aruncă o privire la maşina care-i urma în spate. Acolo erau Nicky şi dădaca pe care Alex ţinuse morţiş ca micuţul s-o aibă.

- Mă întrebam cum ai realizat transformarea asta uimitoare peste noapte.

- Am angajat un consultant de frumuseţe, zise ea.

- Ce-ai făcut? întrebă Alex, uimit.

- Când nu ştii ce să faci, te consulţi cu cineva care ştie mai bine, nu?

- Şi ce anume nu ştiai să faci?

Oh, acum ce naiba mai voia de la ea?

- Nu ştiam cum să fac ca să arăt bine şi ce fel de haine mi s-ar potrivi. Sinceră să fiu, până acum n-am avut nici timpul şi nici interesul să fac asta. Sau banii necesari.

- Dar ai cheltuit o bagatelă!

Nu putea să fie serios! Cheltuise o avere şi e drept că în garderoba ei nu se regăseau nume de designeri celebri, dar cumpărase câteva costume pentru fiecare anotimp, plus o colecţie de genţi, pantofi şi lenjerie.

- Şi să ştii că mă simt flatat că ai făcut un asemenea efort pentru mine.

- Pentru tine? aproape strigă de uimire Sara. încrezutul! gândi ea. Am făcut-o pentru Nicky. De ce crezi că am facut-o pentru tine?
- Pentru Nicky? repetă el, cu răceală.
- Bineînţeles. Nu vreau să-l fac să se simtă jenat cu mine...
- Dar are doar şase săptămâni!
- Aşa e. Dar nu vreau să fiu mama cu care să se ruşineze.
- Dar la mine nu te-ai gândit? Nu ţi-a trecut prin cap să te schimbi în felul ăsta pentru ca eu să am o soţie cu care să nu mă ruşinez?

Sara îl privi de parcă fusese lovită de un tren. Nici măcar nu-i venea să creadă că auzise bine ce spusese Alex. Nu-i trecuse niciodată prin minte că unui asemenea om i-ar putea păsa de aşa ceva. Şi până la urmă, de ce să vrea să se schimbe pentru el?

- Mi-aş dori să nu te mai holbezi aşa la mine, spuse ea indignată.
- La ce te aşteptai? Te-ai schimbat cu totul, în afară de păr. Fără să răsufle, Sara îl privi cum îi ia o şuviţă şi i-o mângâie.

îşi simţea inima zbătându-i-se în gât. Se depărtă imediat de el, ca o pisică speriată.

- Nu mai face asta! ceru el.
- Ce ... să fac?

Bărbatul venea spre ea şi nu părea că vrea s-o lase să scape. Sara se sprijinea acum de o uşă. Oh, oare era un om violent?

Dar ce naiba voia să-i facă? Ceea ce era sigur că făcea, era că o speria de moarte. Ce să facă, să-l împiedice să înainteze?

- Nu vreau ca Nicky să aibă o dădacă, spuse ea, la repezeală.
- O dădacă... murmură el, de parcă auzise o dezmierdare.
- Da, nu vreau o dădacă pentru el, spuse ea, prinzând curaj. O să am eu grijă de el.
- Tu vei avea grijă de mine.
- Ba nu. Ai servitori care să aibă grijă de tine.
- Aşa e. Dar acum am o soţie care să facă treaba lor.

Alex înconjură scaunul în spatele căruia se afla Sara şi veni
lângă ea. O mână şi-o sprijini pe perete, iar cu cealaltă ridică bărbia ei, care-i evita privirea.

Sara se uită la el cu furie, după care îi puse mâinile în piept şi încercă, fără mare succes, să-l îndepărteze.

Bărbatul izbucni în râs văzându-i neputinţa.

- Ia-ţi mânile de pe mine. Acum! ordonă Sara, imperioasă.
- Indepărtează-mă tu!

O clipă, se priviră în tăcere, el cu o dorinţă ascunsă, care o făcea pe Sara să vibreze de plăcere, iar ea cu

furie că se simţea atât de slabă în faţa lui. În cele din urmă, bărbatul se îndepărtă de ea. Râzând, spuse:

- Ai pe deget o verighetă.
- Aşa, şi?
- Acum, eşti soţia mea.

Ochii ei de smarald străluciră. Soţia lui! Oare la ce ar fi trebuit să se aştepte din partea unui asemenea om? Ceremonia de căsătorie nu însemnase nimic pentru ea, în afară de a-i satisface dorinţa de a rămâne lângă Nicky şi de a se răzbuna. Dar acum, când toate astea trecuseră, nu mai avea niciun sentiment faţă de această uniune. Se răzbunase pe Alex Terzakis, iar acum nu mai avea nimic să-i spună. Şi nici nu aveau ceva în comun în afară de Nicky. Aşa că, de unde atâtea probleme cu faptul că devenise soţia lui?

- De când am semnat actele alea, eşti atât de fericită că ţi-ai atins scopul, că parcă nici nu mai eşti pe lumea asta, comentă bărbatul.

Ea scutură furioasă din cap, însă înainte de a spune ceva, regretă imediat gestul. Privirea lui Alex se pironi pe şuviţele ei argintii, care se ondulară în cascade până la talie.

Oh, la naiba! bombăni Sara, ca pentru ea. Cât şi-ar fi dorit să-şi tundă părul scurt! Aşa, Alex nu va avea la ce să se mai uite.

- Nu-mi place să fiu ignorat, spuse bărbatul.

- Atunci, poate ar trebui să încerci să discuţi despre subiecte normale. Poate în felul ăsta ai fi luat în seamă, i-o întoarse Sara.

- Despre ce anume ţi-ar plăcea să vorbesc? Despre vreme? Părerea mea e că doar la atât te-ai pricepe.

- Dacă spui tu ... spuse ea, cu glas mieros.

Bărbatul trase aer în piept, dar părea că n-are de gând să înceteze interogatoriul.

- Câţi ani ai? întrebă el.
- De ce nu te uiţi în certificatul de căsătorie?
- Nu te purta ca un copil!
- Peste o lună, fac douăzeci şi cinci de ani. Asta înseamnă că mai am câţiva ani până ating vârsta pe care mi-ai dat-o tu.
- Te-a deranjat comentariul meu referitor la vârsta pe care o ai, nu-i aşa?
- Nimic din ceea ce faci sau spui nu mă poate răni. În ceea ce te priveşte, sunt indiferentă.
- Eşti foarte încrezătoare în ceea ce spui, nu-i aşa?

-Am şi motive să simt asta, spuse ea zâmbind.

E adevărat că Sara se gândise la toate, dinainte. Până la urmă, ce i-ar fi putut face? S-o lase fără bani? N-ar deranja-o prea mult. Să n-o mai ia în seamă? Oh, asta i-ar face o imensă plăcere. Dacă ar fi obraznic cu ea, i-ar răspunde cu aceeaşi monedă. Dacă ar fi devenit violent, ar fi ştiut cum să i-o plătească. Dar, desigur, nu se

aştepta la una ca asta din partea lui. Avea de-a face, totuşi, cu un om civilizat.

Dar nu apucă să mai spună ceva, fiindcă se auziră nişte paşi urcând scările şi pe Nicky ţipând.

Sara se albi la faţă şi alergă spre femeia care deschise uşa camerei în care se aflau.

- Nu e nimic, doamnă, spuse doica, pe un ton imperios.

Mie şi lui Nikos ne trebuie un timp să ne acomodăm unul cu altul. Credeţi-mă, am crescut copii treizeci de ani şi sunt sigură că în curând se va obişnui cu mine.

- Poate ar fi mai bine să încercăm să stai cu el câte puţin, spuse Sara. Nu e obişnuit cu străinii.

- Poate că nu se simte bine, se apropie Alex, arătându-se şi ıı îngrijorat.

- Oh, n-are nimic în afară de faptul că e răsfăţat, zise dădaca Brown, pe un ton care nu se dorea contrazis.

Sara nu mai rezistă şi-l luă în braţele ei protectoare. Copilul se opri din scâncete şi începu să gângurească mulţumit. Tânăra se aşeză cu el pe unul din fotoliile din biroul lui Alex şi, sub privirea celor doi adulţi, dezmierdă copilaşul până când acesta se potoli de tot. Apoi luă biberonul din mâna dădacei, care o privea cu neîncredere, şi începu să-şi hrănească nepotul.

- încerci să mă impresionezi? E cam târziu pentru asta, o anunţă Alex cu răceală.

- Ce spui? întrebă Sara, nedumerită.

Alex o pofti pe dădacă să-i lase singuri, după care se adresă din nou Sarei:

- Ce e cu toată atenţia asta maternală faţă de Nikos? De ce crezi că am angajat o dădacă?

- Nu e nimic greşit în sentimentele pe care le port pentru nepotul meu, spuse ea. Sara încercă să-şi controleze mânia pe care o simţea pentru bărbatul din faţa ei. Ştia că bebeluşii sunt foarte sensibili la zgomotele ridicate. N-aş vrea să comentez decizia ta de a angaja o dădacă, adăugă ea, deşi până acum nu m-a impresionat nimic din ce am văzut.

- A venit cu cele mai bune recomandări.

-N-aş vrea s-o critic sau să fiu nedreaptă, dar te-ai comportat exact cum mă aşteptam, intervenind într-o chestiune despre care nu ştii mai nimic. Trebuie să înţelegi că nu poţi lua singur astfel de decizii, mai ales în privinţa unui copil pe care abia începi să-l cunoşti.

Alex Terzakis se schimonosi de mânie. Nu-şi putea crede urechilor ce-i era dat să audă. Cum putea să existe cineva pe lumea asta care să-i vorbească aşa? Oare chiar avea o părere atât de proastă despre el? îi era de-ajuns că-l considera răsfăţat şi arogant, că ştia că majoritatea fetelor proaste îl divinizau ca pe un zeu, dar să ajungă la concluzia că se amestecă unde nu e treaba lui...

- Auzi, eşti cumva lesbiană? reuşi să spună bărbatul.

Sara se opri înmărmurită din dezmierdarea lui Nicky şi-l privi, neştiind cum să reacţioneze. însă după câteva clipe, izbucni într-un râs zgomotos. Doamne Sfinte! Bărbatul ăsta era incredibil! Chiar nu putea să suporte că o femeie nu-l considera atrăgător?

- Mă gândeam eu că nu e aşa, zise Alex, căruia i se mai destinseră trăsăturile. Dar mă întreb de ce simţi plăcere când
încerci să mă pui la punct.

- Chiar aşa fac? întrebă Sara, prefăcându-se inocentă. Chiar ai observat lucrul ăsta?

Alex nu spuse nimic. O adulmeca pur şi simplu ca o hienă, gata să-şi înhaţe prada.

- Vezi tu, Alex...eu nu te plac.
- Nu e nevoie să mă placi, dar aş dori să mă respecţi.
- Hm! pufni ea.
- îndrăzneşti să mă înfrunţi cum nici cei mai mari duşmani ai mei nu-şi permit s-o facă.

Pe Sara o trecu un fior.

- Nu mi-e frică de tine! zise ea, mândră.
- Limbajul trupului tău îmi spune altceva, zise bărbatul, privind-o cum strângea cu mâna un braţ de fotoliu. Dacă am rămâne singuri, ai înţelege ce spun...
- Ce imagine îngrozitoare îmi înfăţişezi. Evident, lucrurile astea îmi spun foarte multe despre tine. E clar că ai face orice ca să câştigi respectul unei femei care luptă cu tine la un alt nivel...

- Cu o femeie ca tine...da, aşa aş face. Hm, pufni el dispreţuitor, nu-mi închipuiam că ziua căsniciei mele se va desfăşura aşa.
- Dar cum ţi-o închipuiai?
- Că o voi împărţi cu o mireasă care să-mi merite numele...
- Parcă spuneai că nu eşti snob!
- Pe mine nu mă deranjează locurile de unde vii, ci lipsa ta de moralitate.
- Lipsa mea de moralitate?
- Exact. Femeia cu care urma să mă căsătoresc, trebuia să se ghideze în viaţă după cele mai înalte principii.
- Vrei să spui că erai logodit cu vreo fată? întrebă ea ca din senin, gândindu-se că nu era exclusă această posibiliate, din moment ce adusese acest subiect în discuţie.
- Mă gândeam să mă căsătoresc, zise el.
- O iubeai?
- N-am de gând să vorbesc cu tine despre viaţa mea personală...
- Ea te iubea? Oh, Doamne! de ce nu mi-ai spus mai devreme? Ai fi putut să-mi spui că mai era cineva în viaţa ta în afară de...
- în afară de femeia pe care a trebuit s-o plătesc ca să împartă patul cu mine?

Sara se simţea mizerabil. Simţea cum i se face rău când se gândea că din cauza ei, o biată femeie îl pierduse pe Alex. Nu avusese niciun drept să facă una ca asta.

- Elise n-a împărţit niciodată patul cu mine, adăugă Alex, parcă din nevoia să lămurească lucrurile. înseamnă că între ei nu era mai mult decât o poveste pasională, gândi Sara.

- Şi nici nu ne gândeam la căsătorie ca la un pas important.

Dar probabil că la un moment dat aveam să clarificăm legătura dintre noi. În familia noastră, toată lumea se căsătoreşte pe viaţă şi de puţine ori îşi bate capul cu aspectul romantic al acestei uniuni.

- Doamne Sfinte! exclamă ea. Ce familie de ciudaţi, gândi ea. Oameni atât de reci şi de calculaţi! Dar nu trebuia să se mire. Doar ştia ce-i făcuse Calliei.

- Dar...Elise te iubea?

Alex o privi, părând deranjat de întrebare.

- Nu mi-ar plăcea să ştiu că am rănit-o indirect, spuse Sara.

- I-am rănit orgoliul. Dar din moment ce toată lumea va considera că Nikos este copilul meu şi tu mama lui...

- Aşa trebuie să creadă?

-Te-ai gândit la altceva? Din moment ce Androula şi Damon nu-l pot creşte ca pe copilul lor, povestea lui va trebui să rămână un secret în familia noastră. N-o să permit ca Androula să fie umilită...

Sara nu pricepea cum Androula ar putea fi umilită de un lucru care s-a întâmplat înainte de căsătoria ei cu Damon, doar dacă ... ea şi Callie au apărut în acelaşi timp în viaţa băiatului. Bineînţeles că ipoteza asta era cea mai plauzibilă. Astfel, Damon avea în Grecia o logodnică iubitoare şi acceptată de familie, şi în Anglia una cu care să se distreze.

- Când Nikos va ajunge la vârsta la care să poată înţelege unele lucruri, i se va spune adevărul despre părinţii săi...

- Adevărul tău, sau al meu?

- Eşti o femeie maliţioasă şi foarte periculoasă, dar te avertizez ... N-o să accept nicio intervenţie a ta când va veni acel moment. Bineînţeles, asta dacă se întâmplă să mai fii în zonă.

- Şi de ce n-aş mai fi? întrebă ea, înţepată.

- Pentru că îţi vor trebui multă putere de concentrare şi rezistenţă la umilinţele pe care le vei îndura. Şi, sincer să fiu, nu cred că vei face faţă.

- Mulţumesc pentru votul de încredere.

Trebuia să reziste în faţa acestui tiran, îşi spuse Sara mai târziu, după ce bărbatul o lăsă singură cu Nicky. Trebuia să reziste de dragul nepoţelului ei. Până la urmă, pentru el acceptase toată povestea asta.

Capitolul 5

Un castel pe Valea LoireL.La ce altceva se putea aştepta pentru reşedinţa familiei Terzakis? se întrebă Sara, în timp ce limuzina fumurie cotise pe aleea ce ducea la reşedinţă.

- Cât timp ai locuit aici? îl întrebă Sara pe Alex, în timp ce se uita pe fereastra maşinii.

În zare se profilau două turnuri maiestuoase, care încadrau o construcţie impunătoare.

- Doamne, e imens! se miră Sara.
- A fost casa părintească a mamei mele.
- A fost franţuzoiacă? Când a murit? întrebă ea.
- Când eram mic, răspunse Alex cu răceală.

Sara simţi milă pentru copilul care crescuse fără mamă, dar nu păstră mult timp acest sentiment. I se părea impresionant (ol ce trăia, în special pentru că nu fusese niciodată plecată din ţară, mai ales într-un loc atât de frumos ca acesta, văzând un castel care părea desprins din basmele cu zâne şi cavaleri.

Deodată, maşina se opri şi, înainte să coboare, Alex se apropie periculos de mult de Sara şi-i şopti la ureche:

- Dacă trădezi orice detaliu care să ateste că Nikos nu e fiul nostru, îţi jur că te omor cu mâna mea.

Dintr-o dată, şoferul deschise uşa şi lăsă să se întrevadă o femeie micuţă şi blondă, care le făcea cu mâna nerăbdătoare, surâzând tot timpul.

Sara ieşi din maşină şi femeia o îmbrăţişă cu multă afecţiune.

- Eu sunt soacra ta! exclamă ea, bucuroasă.

- E mama mea vitregă, o lămuri Alex. Se numeşte Vivien.
- Oh, spune întotdeauna asta, înainte să menţioneze că de douăzeci de ani îl iubesc ca pe copilul meu!
- Eşti englezoaică! reuşi Sara să spună, simţindu-se copleşită de situaţie.

-Alex, sper că nu te superi de vizita me° inoportună chiar în noaptea nunţii tale, dar vezi, se adresă Vivien bărbatului care o privea tăcut ca o piatră, nu puteam să mai aştept până s-o cunosc pe fata care te va face incredibil de fericit. Şi mă bucur că m-a îmbrăţişat şi ea cu atâta căldură. Că m-a îmbrăţişat deşi sunt doar o străină pentru ea...

- Vivien, încercă Alex să curme şirul cuvintelor care parcă nu se mai opreau.
- Dar tu nu mă îmbrăţişezi?

Bărbatul veni lângă ea şi-şi puse mecanic mâinile în jurul
ei.

- Văd că se simte jenat faţă de tine, comentă femeia, cu ochii la Sara. De obicei, se bucură mai mult când mă vede...Ei bine...Unde e?
- Cine să fie? întrebă Alex, surprins.
- Alex, ce s-a întâmplat cu tine? Fiul tău! Cine altcineva. Abia aştept să-mi iau în braţe nepotul.

Cealaltă maşină tocmai sosi şi dădaca ieşi, cu Nikos în braţe.

- Copilul doarme, anunţă ea, parcă bucuroasă de treaba asta. Trebuie să-l lăsăm să se odihnească, adăugă cu autoritate şi merse spre intrare.
- Oh, Alex, dădaca asta parcă e o gardă de corp, nu altceva, spuse Vivien în şoaptă către bărbat. Sunt sigură că nimeni nu trece de ea ca să ajungă la Nikos.
- Aşa e, nu? interveni şi Sara de partea femeii.

Vivien îi zâmbi nurorii sale, după care i se adresă lui Alex:

-Alex, dragule, să ştii că nu vreau să te bat la cap. N-am de gând să rămân. Promit. Dar să ştii că e doar vina ta. Nu mi-am închipuit niciodată că te vei căsători pe ascuns cu o fată atât de frumoasă. Ce-au însemnat toate astea? Fără prieteni, fără familie ... Nici măcar o lună de miere ... Oh, Sara, dacă aş fi ştiut, chiar şi în trei săptămâni aş fi făcut nunta anului, serios!

Când intrară în casă, Sara privi fascinată decorul medieval.

- Frumos nu-i aşa? o întrebă Vivien.

Alex începu să-i prezinte în mare locuinţa, dar mama lui vitregă fu de părere că noua stăpână trebuie să cunoască totul în amănunt, aşa că îşi luă ea rolul de ghid.

După ce parcurseră aproape toate încăperile şi Sara simţi că-i erau furnizate destule informaţii pentru început, Vivien spuse:

- Sunt sigură că ai vrea să te odihneşti puţin, nu-i aşa?

Femeia o conduse în dormitorul matrimonial.

- E cam tensionată atmosfera între voi, nu-i aşa? întrebă Vivien. Oh, îl ador pe Alex, dar câteodată mi se pare foarte încăpăţânat. Iar într-o relaţie e întotdeauna nevoie de doi...Oh, şi cine s-ar gândi că acest copil adorabil e un accident? Aş spune că e mai degrabă o binecuvântare. El a fost cel care l-a salvat pe Alex dintr-o relaţie cu nesuferita aia de Elise ... Ai aflat despre ea, nu-i aşa?

- Puţin... reuşi să spună Sara.

- Puţin, e mai mult decât destul. E o femeie atât de perfectă, încât te înspăimântă. Vorbeşte mai multe limbi străine, e o artistă desăvârşită, deţine cele mai roditoare podgorii de pe Valea Loirei şi este de o frumuseţe răpitoare. Dar este foarte îngâmfată. Până şi pe mine mă tratează cu dispreţ, ca şi cum aş fi vreo ignorantă. Sunt sigură că ar fi reuşit să-l facă pe Alex să fie din nou un om rece şi calculat.

Elise n-are sentimente, n-are trăiri. Cred că le-a eliminat ca să poată să funcţioneze ca un robot...

- Cu toate astea, trebuie să fi suferit ... spuse Sara, gândindu-se la ceea ce tocmai auzise.

- Deloc. Nu-l iubea pe Alex, cum nici el n-o iubea pe ea. Poate că într-o zi aveau să-şi unească destinele şi să clădească o dinastie, probabil născând copii din eprubete, fiindcă nu mi-o imaginez pe Elise folosind varianta naturală. Slavă Domnului că ai rămas

tu gravidă! L-ai salvat pe Alex de la cea mai mare greşeală pe care ar fi putut s-o facă vreodată.

În timp ce femeia de lângă ea sporovăia vesel, Sara încerca să analizeze ceea ce tocmai auzise. Deci, Alex spusese familiei sale că se căsătorise cu ea din cauza copilului. Mai bine. Aşa, nu era nevoită să se arate fericită că a devenit soţia lui.

Vivien o conduse într-o cameră frumoasă şi luminoasă, împodobită cu flori albe.

- Dar eu i-am luat-o înainte, sporovăi femeia în continuare. Ţi-am pregătit camera asta pe ascuns. Totul în cameră era impunător şi Sara se simţea de parcă tocmai fusese transpusă într-o scenă de film. Mobila de culoarea abanosului se potrivea de minune cu pereţii de culoarea untului, cu draperiile cafenii şi cu florile din glastra aflată pe măsuţa de la geam. Era o senzaţie plăcută, dar în acelaşi timp copleşitoare.

- E minunat... spuse ea, cu o voce abia şoptită.

Femeia se opri o clipă din sporovăiala ei veselă şi o privi cu atenţie pe tânăra din faţa ei.

- Alex mi-a spus că n-o să te plac. Eram îngrozită când mă gândeam că va lua de soţie o femeie mai dificilă decât Elise. Şi mi-am spus că voi înnebuni dacă face asta, după toată lupta pe care am dat-o pentru a-l despărţi de ea. Iar comportamentul lui Alex dinainte de ceremonie, era ca şi cum ar fi fost prins într-o capcană ... Ştii, întotdeauna am fost de părere că doar o amazoană l-ar putea captura ...

- N-a fost o capcană, dar e adevărat că am făcut presiuni, spuse Sara, încercând să salveze aparenţele.
- Serios? Cu Alex? Oh, şobolanul! întotdeauna mi-am spus că Alex va face ceea ce e bine.
- Serios?
- Da, are un simţ înnăscut al dreptăţii. Dar, oricât de rău i-ar trata pe alţii, să ştii că adoră copiii.
-Aşa e.
- Cu toate astea, însă, are câteva idei rigide. Pe Damon, fratele mai mic al lui Alex, l-am răsfăţat foarte mult. Era un copil fermecător, nu ca acum, ca adult nu l-aş iubi, dar ... o să râzi. Când Alex mi-a spus că e la mijloc un copil, am crezut iniţial că încearcă să-i ia apărarea lui Damon.
Sara îngheţă.
- Oh? reuşi să spună.
- Da, şi ar fi distrus inima micuţei mele Andy, care chiar şi aşa, în ultima perioadă n-a fost în apele ei. îl divinizează pe
Damon şi n-aş vrea ca...
- Andy?
- Da, fiica mea, Androula.
- Fiica ta e căsătorită cu fratele lui Alex? întrebă Sara, stupefiată.
- Eram văduvă, cu o fetiţă, când l-am cunoscut pe tatăl lui Alex, explică Vivien cu o privire visătoare. Primul meu soţ a fost tot grec. Un bărbat bun, care din

păcate a plecat prea devreme de pe pământul ăsta, spuse femeia cu regret.

Făcu o pauză de câteva secunde, după care adăugă:

- Lucram în biroul lui Nikos, tatăl lui Alex şi al lui Damon, explică ea. Oh, nu-i puteam suporta ordinele, dar întotdeauna acţiona cum îl tăia capul. Ba chiar mă plăcea şi când am devenit prietena lui de aşternut...

- Ce ai devenit? întrebă tânăra, nevenindu-i să creadă ce-i era dat să audă. Oh, toate astea erau prea mult pentru ea.

- E un mic eufemism pentru termenul de „amantă”. Un an întreg am rezistat avansurilor lui şi am păstrat un zid între noi. La sfârşitul anului, era în genunchi în faţa mea, implorându-mă să-l iau de soţ şi spunându-mi că mă urăşte din tot sufleul pentru că l-am făcut să facă asta. Aşa că până la urmă ne-am căsătorit şi mi-au trebuit cam doi ani ca să scap de bagajul lăsat de fosta soţie.

- Bagaj?

- Amantele pe care le-a avut în timpul căsătoriei. Pur şi simplu nu înţelegea de ce nu le poate avea pe amândouă, adică şi pe mine şi aventurile. Vivien o privi pe Sara cu asprime. Presupun că ştii că Alex îşi ţine amantele la Paris şi la Atena, da?

-Ă... da, bâigui ea.

- Ehei, grecii au alte standarde. Ai vrea să ştii cum am făcut să dispară celălalt bagaj?

- Mi-ar plăcea.

- L-am făcut gelos. E adevărat că am jucat un joc periculos, dar a mers. Dintr-o dată, a devenit teribil de conştient de ceea ce avea lângă el şi a început să nu mai meargă la amante, fiindcă era prea ocupat să-mi urmărească toate mişcările. L-am iubit până la moarte, dar Doamne, câte am avut de îndurat ca să-i păstrez dragostea!

O privi pe Sara.

- Ia spune-mi, ce planuri ai?
- Planuri? Sara părea să nu înţeleagă aluziile femeii.
- Da, ai nevoie de o strategie bine pusă la punct, dacă vrei să distrugi concurenţa. Adu-ţi aminte că sunt mereu la dispoziţia ta şi că vin des la Paris. O să fiu din nou aici peste două săptămâni, ca să-mi cunosc nepotul cum se cuvine.

Vivien se îndreptă spre uşă.

-Alex are o conştiinţă bună, spuse ea. Foloseşte-te de asta. Şi bineînţeles, şi cu lucrul acela, zise ea cu privirea la pat, neluând în seamă stânjeneala Sarei. Sunt sigură că eşti conştientă de faptul că ceea ce se întâmplă aici are cea mai mare însemnătate. Nu lăsa norii să-ţi umbrească legătura pe care o ai cu Alex...

Sara dădu din cap absentă, ca o încuviinţare la spusele femeii.

- Ne vedem peste doua săptămâni, zise Vivien şi ieşi, închizând uşa în urma ei.

Sara se aşeză pe pat, ca să se gândească la tot ce aflase. Doamne! Ce situaţie încurcată! îşi repeta ea.

Un hamal sosi cu bagajul şi-i ceru permisiunea de a-l lăsa înăuntru. După aceea, o servitoare o anunţă că cina se va servi într-o jumătate de oră.

Sara primi vestea fără bucurie. Se tot gândea că era posibil ca Alex să dorească să mănânce cu ea şi simplul gând o făcea să-i piară pofta de mâncare. Oh, dacă lucrurile s-ar fi putut rezolva şi în alt fel! Dar nu exista un alt fel. Acum că făcuse acest pas, intrase în acest joc şi avea de gând să-l ducă până la capăt. Nu va permite nimănui s-o îndepărteze de Nicky şi nu trebuia să uite nicio clipă că pentru el făcea toate aceste sacrificii.

Se ridică şi se duse să facă un duş. îmbrăcă apoi o rochiţă de seară de culoarea untului, care se potrivea de minune cu părul ei auriu. Puţin fard şi o privire aruncată în oglindă, fură de-ajuns să constate că se aranjase destul de bine pentru cină.

Ieşind pe hol, îşi auzi nepotul plângând. Nu se putu abţine şi intră la el. Dădaca încerca fără succes, să-l liniştească.

- Oh, lasă-mă pe mine, te rog, spuse Sara şi-l luă în braţe pe micuţ.

După ce copilul se linişti, Sara îl puse în pătuţ şi acesta adormi în câteva minute.

- Acum, o să mă retrag, doamnă Terzakis. Sunt foarte obosită.

- Bine, o să am eu grijă de el, spuse Sara, bucuroasă. De acum înainte, o să-l culc eu seara.

- Oh, nicidecum. În seara asta, este bine. Dar de mâine va veni o fată care să mă ajute când o să am zile libere.

Oh, Doamne! Nu se putea aşa ceva. Sara fusese înlocuită de două străine, şi acum rolul ei era inutil.

II culcă pe micuţul Nicky, după care coborî în sufragerie, unde o aştepta Alex. Simţea că explodează de mânie.

- Urăsc lipsa de punctualitate, spuse el, când o văzu coborând scările.

Sara îl privi cu furie, dar nu zise nimic. Se aşează în celălalt capăt al mesei.

- Mama ta vitregă e foarte drăguţă. Chiar mai drăguţă decât m-aş fi aşteptat. M-a făcut să mă simt foarte bine primită.

Alex avea o expresie glacială pe faţă. Nu spuse nimic, ci doar îi făcu semn chelnerului să-i servească.

Candelabrele fură aprinse şi încăperea se transformă dintr-o dată într-un salon luminos.

- Angajaţii tăi vor crede că avem ceva de sărbătorit. N-aş vrea să-i inducem în eroare.

Alex îi aruncă o privire de gheaţă. Ştia şi el care era adevărul şi poate îi împărtăşea gândurile. Dar era clar că nu dorea ca servitorii lui să bănuiască ceva. Aceştia, presupunând că proaspătul cuplu e fericit că şi-a legalizat legătura, au făcut mari eforturi de a împodobi salonul pe gustul celor doi presupuşi îndrăgostiţi.

în timp ce ospătarii aduceau aperitivele, Alex întrebă:

- Cum e să fii soţia mea?

Sara ridică ochii şi-i întâlni privirea scrutătoare, lucru care o făcu să simtă distanţa dintre ei binevenită.

- Cum? reluă el întrebarea.

- Alex, nu mă simt soţia ta, aşa că nu lăsa gândurile astea să te tulbure, răspuse ea, cu un râs forţat. Tot ce-mi doresc, e să fiu o mamă bună pentru Nicky. N-am nicio intenţie să intervin în vreun fel în viaţa ta privată.

- Ce cuvinte blânde, spuse bărbatul, rânjind. Se pare că de când ţi-am pus inelul ăsta pe deget, te-ai îmblânzit.

- Nu ştiu ce anume ţi-a lăsat impresia asta ...

- Mi-ai spus că merit o soţie care să-mi facă viaţa un iad. O adevărată scorpie, parcă a fost exprimarea ta. Dar acum ... se pare că-ţi schimbi tactica şi încerci să joci rolul mamei perfecte...

- Nu e un rol! îl iubesc pe Nicky!

- Ei, haide! El a fost paşaportul tău către o altă lume. L-ai folosit ca să capeţi ce i-am refuzat surorii tale!

- N-ai dreptate! E adevărat că am vrut să mă răzbun, dar niciodată nu m-am gândit că o să accepţi! Iar când ai făcut-o, mi-am dat seama că o căsătorie e cea mai bună alternativă pentru nevoile lui Nicky!

- Te-ai folosit de mine! o acuză el. Nu credeam că poate exista vreo femeie atât de neruşinată ca tine!

- înseamnă că ai dus o viaţă foarte ferită.

- Bunăstarea şi statutul au fost preţul tău. Mi l-ai vândut pe Nicky.

Uimită de ce-i fusese dat să audă, Sara sări ca arsă:

- Cum îndrăzneşti să mă acuzi de aşa ceva?

- Oricum, nu mă aşteptam la mai mult din partea unei băbătii care m-a înfruntat cu cinci luni în urmă în biroul meu.

- Pe cine faci băbătie?

- Nici ţie şi nici surorii tale stricate nu v-a păsat o secundă de biata Androula, o acuză Alex. Ştiai la fel de bine ca şi ea că Damon avea o familie, dar ai încurajat-o să continue relaţia cu el!

Sara nu ştia ce să mai spună.

- O...soţie şi o familie...Vrei să spui că Damon era căsătorit când a cunoscut-o pe Callie ...?

- Scena asta n-o să te ajute cu nimic. Callie a cunoscut-o pe Androula şi pe fetele ei înainte de a încerca să se strecoare în patul fratelui meu. Dădacă ... hm? Ei bine, sora ta s-a dovedit a fi dădaca venită din iad!

- Minţi! Inventezi povestea asta cumplită ca să profanezi memoria surorii mele. Nu putea să-ţi fi cunoscut cumnata. Nici măcar nu ştia că există. Cum nu ştiam nici eu, de altfel.

- Ba sigur că ştiai. Ştiai, şi ai fost de acord cu legătura lor.

- Dar Damon a cerut-o pe Callie de soţie. I-a dat până şi un inel de logodnă. Ce-ai fi vrut să fac?

Bineînţeles că nu-mi convenea ca sora mea să se căsătorească la o vârstă atât de fragedă, dar el spunea că o iubeşte, că vrea să oficializeze relaţia...

Alex începu să înjure, iar Sara sări furioasă de pe scaun, amenințându-1:

- Să nu mai îndrăzneşti să înjuri în faţa mea. Uite ce e, nu ştiu ce ai de gând să faci de-mi spui minciunile astea.

Alex stătea sprijinit de scaunul masiv, privind-o curios.

- Nu se poate ca sora mea să se fi încurcat cu soţul altei femei.

- Sora ta a cunoscut-o mai întâi pe Androula.

- N-avea cum să facă asta. N-a fost niciodată în Grecia...

- Am dovada.

- Ce dovadă?

Alex se ridică de la masă şi se îndreptă spre uşă.

- Vii, sau crezi că nu eşti în stare să continui farsa asta în timp ce îţi arăt dovada?

- Nu mi-e teamă de nicio dovadă pe care ai putea s-o aduci!

Bărbatul traversă holul, iar Sara trebui să grăbească pasul ca să-l ajungă din urmă.

Intră într-o cameră cu rafturi pline de cărţi care înconjurau toţi pereţii. în faţa ferestrei exista un birou mare, de care Alex se apropie. Se aplecă şi tastă un cod, lămurind-o apoi pe Sara:

- Ţin dovada într-un seif.

Sara încercă să-şi şteargă palmele transpirate şi, ţinând capul sus, îşi spuse că nu se teme de ce i-ar putea arăta Alex, chiar dacă va fi un lucru care-i va zdruncina încrederea în sora ei decedată.

Aştepta lângă birou, cu inima strânsă. Oh, Doamne, îşi spunea ea, Damon fusese căsătorit! Fusese căsătorit înainte s-o întâlnească pe Callie!

Alex scoase un teanc de fotografii pe care le împrăştie pe suprafaţa lucioasă a biroului. Erau toate făcute la Oxford. Androula şi copiii veniseră să petreacă două săptămâni cu Damon.

Sara privi fotografia pe care i-o indică Alex şi simţi că parcă cineva o străpunse în inimă. Callie stătea lângă o femeie înaltă, brunetă, şi fiecare dintre ele ţinea de mână câte o fetiţă de doi, respectiv cinci ani. Toată lumea zâmbea fericită, iar Sarei simţi că i se face rău.

Alex îi dădu şi alte fotografii la care să se uite. în fiecare dintre ele apărea şi Callie, fie că era în parc, jucându-se cu fetiţele, fie în casa lor.

- Andy a cunoscut-o pe sora ta când o pierduse pe una din nepoţelele mele într-un magazin. Callie a găsit-o, apoi Andy a făcut greşeala s-o invita acasă, la cină. De atunci, a stat cu copiii de câteva ori. Când cumnata mea s-a întors în Grecia, i-a lăsat cale liberă surorii tale.

Sarei îi venea greu să facă faţă acestui moment. îşi dădea acum seama cât rău făcuse sora sa femeii cu

care se împrietenise, cu ai cărei copii se jucase şi de care avusese grijă. Doamne Sfinte, oare unde greşise în educarea Calliei? Oare unde credea sora ei că va ajunge, dacă se încurcă cu soţul altei femei?

După o tăcere grea, Sara vorbi, dar fără să i se adreseze lui Alex:

-Avea doar optsprezece ani, îl iubea cu adevărat, spuse ea, încercând din răsputeri să găsească un sens comportamentului surorii sale. Iar Dumnezeu ştie că şi el a încurajat-o să facă asta. Prima dată când l-am cunoscut pe Damon, mi-a spus că o iubeşte şi că vrea să se căsătorească cu ea...

- Damon neagă că a spus vreodată că ar dori să se căsătorească cu ea.

- Minte! Dar şi ea a minţit! Oh, Doamne, de cât timp e căsătorit Damon?

- De când avea nouăsprezece ani. Andy avea optsprezece, pe atunci. Eu n-am dorit să facă pasul ăsta. I-am încurajat să mai aştepte. Dar Vivien i-a sprijinit, iar tata s-a văzut nevoit să-şi dea consimţământul.

Sara îşi încrucişă mâinile, ca pentru a se proteja. Era palidă ca o stafie.

- Poţi păstra astea, £ise Alex şi-i înmână un teanc de scrisori, cu scrisul Calliei. Sunt nedesfacute.

- Damon nu le-a primit... spuse Sara, cu voce joasă.

- N-am crezut că e nevoie. Nu m-am gândit nicio clipă că ar putea fi însărcinată.

- Dar el credea! spuse Sara, revoltată. N-aveai niciun drept să-i opreşti scrisorile. Callie era o adolescentă, iar el era un bărbat matur. Indiferent dacă avea sau nu familie, când a acceptat să se lase sedus, Callie a devenit responsabilitatea lui... Ai şi tu o parte de vină pentru felul în care au decurs lucrurile.
- Nu sunt Damon...
- Dar ai intervenit!
- Erau la mijloc copii nevinovaţi şi pacea şi stabilitatea familiei mele, spuse Alex fără regrete. Din punctul meu de vedere, am considerat întotdeauna că femeia este cea care trebuie să spună nu...
- Ipocritule!
- Sora ta ştia că Damon era căsătorit. Ea a făcut o alegere, iar fratele meu la fel: s-a întors la familia lui.

Sara simţea că durerea de cap o va face să leşine. îşi duse o mână la tâmplă.

Bărbatul vârî pozele în seif, îl închise, apoi, privind-o, zise:

-Cina...

- Nu mai mi-e foame, veni răspunsul tinerei. Cred că o să mă duc să mă culc.
- Singură? în noaptea nunţii noastre?

Sara ridică privirea şi o întâlni pe a lui. Era sigură că dacă ar fi avut un cuţit la îndemână, n-ar fi stat pe gânduri să-l folosească.

- O să urc puţin mai târziu, zise el, de parcă acesta era răspunsul pe care-l aştepta Sara. Abia aştept să te pierzi de plăcere în braţele mele.
- Poftim? întrebă ea cu voce joasă.

Dar Sara nu primi răspuns la întrebarea ei, fiindcă Alex ieşise din încăpere

.Capitolul 6

Sara stătea întinsă pe pat, cu ochii pironiţi pe uşă. Alex glumise, sperând că astfel o va priva de o noapte de somn. Un bărbat trebuia să se simtă atras de o femeie din punct de vedere sexual ca să vrea să facă dragoste cu ea. Iar acest aspect din viaţa lui Alex era fără îndoială ocupat cu tot felul de femei frumoase, doritoare să-i facă pe plac. Şi până la urmă, ea nu era soţia lui, nu cea adevărată...

Gândurile îi zburară la Callie. Oh, oare cum putea ea, o femeie integră, să se simtă acum, după ce aflase adevărul, atât de măcinată de teamă şi de vină?

înainte de această seară, Sara fusese ferm convinsă că sora ei fusese sedusă şi abandonată, dar acum, amintirea Calliei se înceţoşa şi Sara nu mai era sigură de nimic. Callie ascunsese de sora ei exact ce era mai important, şi se complăcuse într-o situaţie care nu era de genul ei. Probabil Damon a promis că va cere divorţul, dar când şi-a dat seama că ceea ce trăia cu sora ei era doar o pasiune trecătoare, a renunţat la ea şi s-a întors la familia lui. În acel moment, Callie făcuse probabil tot posibilul să rămână însărcinată, pentru a-l determina pe Damon să revină la ea.

Sara încercă să se gândească la sora ei fără să-i mai ia apărarea. Callie fusese o fată foarte încăpăţânată

şi egoistă, încă de mică. îşi dăduse seama încă din timpul adolescenţei ce putere avea frumuseţea ei asupra bărbaţilor. Nu putea suporta niciodată să fie respinsă sau părăsită. Era obişnuită să obţină întotdeauna tot ce dorea. Iar în privinţa lui Damon, poate că lucrurile nu s-au petrecut aşa cum a dorit ea, astfel că a trebuit să forţeze nota. Oh, dar oare ce mai contau toate astea acum? Callie îl iubise pe Damon. Asta era clar. Dar oare el o iubise vreodată? Oh, va distruge scrisorile acelea. Nu dorea să afle mai multe. Ştia destul.

Dintr-o dată, înţelese comportamentul lui Alex din ziua când mersese cu Callie la biroul lui. Bineînţeles că nu avea cum să creadă că fratele lui, căsătorit şi tată a doi copii, îi oferise un inel de logodnă unei fete cu care avusese o aventură şi care pretindea că aşteaptă copilul lui.

în ziua aceea, Sara începuse să-l urască pe Alex, considerându-l bariera jpare stătea între sora ei şi bărbatul pe care aceasta îl iubea. Acum înţelegea de ce Alex se purta atât de dur cu ea şi o condamna. Cu siguranţă, îşi închipuise că ştia despre căsătoria fratelui său şi că încuraja purtarea Calliei.

Alex se purtase aşa cum trebuia, încercând să-şi protejeze familia şi pe Androula, care deja suferise destul. Iar ea, ce făcuse? îl ameninţase că va face publică toată povestea, începea să-i fie ruşine de comportamentul ei. Dar cum ar fi putut reacţiona altfel, din moment ce nu cunoştea adevărul?

Oh, Doamne! Iar căsătoria asta? Ce era de făcut? Alex dorise să-şi apere nepotul cu orice preţ şi chiar acceptase să se căsătorească cu o femeie pe care n-o iubea. Iar acum, singurul lucru pe care Sara îl putea face era să vorbească cu el şi să ceară anularea căsătoriei.

Odată luată această decizie, Sara se simţi puţin mai bine. Se dădu jos din pat, ca să închidă lumina şi chiar atunci uşa se deschise. încremeni, cu mâna pe întrerupător. Oare era doar imaginaţia ei, sau Alex se oprise în uşă, când o văzuse? Probabil că dorea doar să vorbească cu ea şi, văzând lumina aprinsă, îndrăznise să intre. Da, poate doar asta era, îşi spuse ea, ca să se încurajeze.

Barbatul intră şi închise uşa în urma lui. începu s-o privească, aşa cum o privise şi în seara aceea, la Gina acasă. ' Fără s-o scape din ochi, îşi desfăcu cravata şi se

apropie de pat. Avea o privire lacomă, care o incomoda pe Sara. O prinse de mână şi o trase spre el.

- Nu! aproape ţipă ea.

Barbatul începu să zâmbească, dar îşi continuă ritualul dezbrăcatului. Se vedea că se simte bine în dormitorul unei femei. îşi descheie cămaşa şi dădu la iveală un piept musculos, acoperit de păr auriu.

Sara încercă să se îndepărteze de el, dar bărbatul o aşeză pe pat. încercă să-şi menţină calmul, deşi îmbujorarea din obraji îi dădea de gol stânjeneala.

- Dacă ai chef să te dezbraci în faţa unui public, pot aduce o armată de fotografi.
- Oh, da, şi revista cu pozele mele ar fi ascunsă la tine sub pat. Oh, Sara, de ce nu înţelegi că între noi există o chimie?
- O...chimie? începu Sara să se bâlbâie.
- Da, vezi tu, prima dată când te-am văzut, ţi-am văzut ochii frumoşi. A doua oară, mi-am dat seama ce picioare superbe ai, iar a treia oară ţi-am observat părul minunat. Mi te-ai dezvăluit puţin câte puţin, până mi-am dat seama de atracţia pe care o simt pentru tine.
- Nu înţeleg unde vrei să ajungi.
- Ştiu că şi tu îţi dai seama de ce se întâmplă între noi, dar nu vrei să iei în seamă asta. Aş putea

spune chiar că te enervează ceea ce simţi. Când mi-am dat seama de puterea pe care o ai asupra mea, mi-am spus că te doresc, fiindcă eşti femeia pe care n-o pot avea.

- Alex, fantezia asta a ta te face s-o iei razna. începea s-o doară gândul că el se preface că i se pare atrăgătoare. încerci
să-ţi justifici prezenţa în dormitorul meu. Să-ţi spun şi de ce?

-Dacă vrei...

- Ţi-am rănit orgoliul...

- O persoană atrăgătoare n-ar putea niciodată să facă una ca asta.

- Ba da. Ţi-am rănit orgoliul şi acum vrei să-mi plăteşti cu aceeaşi monedă.

- încă din adolescenţă am încetat să fac asta, când nu sunam atunci când promiteam s-o fac, şi când mă simţeam atras de orice fată în fustă, cu vârsta între şaisprezece şi treizeci de ani.

- îmi imaginez că aveai multe succese.

- Aşa e. Dar vremurile alea au trecut, iar acum tu eşti soţia mea.

Sara ridică ochii şi, când văzu că Alex nu mai avea niciun articol de îmbrăcăminte pe el, îşi feri repede

privirea, ştiind cu siguranţă că niciodată imaginea trupului lui gol nu-i va pieri din memorie.

- Sunt dispusă să accept anularea căsătoriei, spuse ea, ca şi cum s-ar fi folosit de o ultimă armă, în faţa sacrificiului suprem.

- E un lucru neaşteptat, spuse Alex. Adăugă apoi, zâmbind: nu.

- îţi ofer libertatea.

- Mi-l oferi şi pe Nicky?

- Nu! spuse Sara, de data asta privindu-l în ochi.

- Atunci, nu mai avem de ce să discutăm despre anularea căsătoriei.

Oh, la naiba cu el! Oare de ce fusese atât de proastă? Bineînţeles că asta era tot ce-şi dorea. Să plece şi să i-l lase lui pe Nicky. Era sigură că dacă accepta să i-l cedeze pe fiul Calliei, ar fi obţinut imediat anularea. Dar asta n-o va face niciodată.

- Uite ce e ... chiar n-am ştiu că Damon este căsătorit...

- Da, sigur, ai jucat destul de bine când ţi-am arătat pozele cu familia lui şi cu Callie. Dar asta nu schimbă deloc faptul că suntem căsătoriţi.

- Dar nu trebuie să rămânem căsătoriţi...

Alex merse în baie, fără să-i mai dea atenţie.

Sara era foarte tensionată. Nu-i plăcea deloc gândul de a deveni intimă cu un bărbat care n-o considera deloc atrăgătoare, care încerca s-o umilească în fel şi chip, doar pentu a-şi atinge scopul.

Se înveli cu pătura şi încercă să adoarmă, sperând că Alex îşi va lua gândul de la o noapte petrecută cu ea şi va merge în camera lui. Nu auzi când se deschise uşa de la baie, simţi doar o mână pe spatele ei, care îi dădu fiori în tot corpul.

- Te rog! imploră ea. Te rog, nu mă atinge. Fac ce doreşti, dar nu şi asta. Promit că n-o să stau în calea ta, n-o să te deranjez. Poţi să ai toate femeile pe care le doreşti!

- Eu te vreau pe tine, spuse el şi o lipi de trupul lui musculos.

- Nemernicule, ai trişat! Doar pentru asta m-ai dorit!

- Hm! Trebuie să recunosc că dacă nu te consideram destul de atrăgătoare, dacă nu credeam că pot să mă simt bine iu tine, ar fi fost o nebunie din partea mea să accept. Cândva, vreau să am copiii mei. Chiar credeai că poţi să mă privezi de dreptul de a fi tată?

Sara deveni şi mai încordată, la atingerile lui.

- Relaxează-te! Promit să nu fac nimic din ceea ce nu-ţi place.
- Atunci, dă-mi drumul şi pleacă din camera asta.
- Dar s-ar putea să nu pot să nu te rănesc, continuă el, ca şi cum n-ar fi auzit-o. N-am mai făcut dragoste cu o virgină, dar o să încerc să mă port cât pot de blând...
- Oh, ticălos ce eşti! spuse Sara, cu obrajii în flăcări.

Alex îi opri vorbele cu un deget.

Ceea ce urmă, o făcu pe Sara să uite ruşinea şi furia pe care le simţea în prezenţa bărbatului nesuferit care acum îi devenise soţ. Pur şi simplu, simţi nevoia să i se abandoneze în totalitate.

- Trebuie să vorbim...spuse Sara, în cele din urmă.
- De ce?

întrebarea lui o luă prin surprindere. Nu se aşteptase la asta.

- Nu înţeleg, începu ea. Nu ştiu în ce sens merge acum relaţia noastră. N-am presupus că înţelegerea noastră include şi asta.
- Nici n-o face, spuse el, sec.
- Dar ai spus că mă doreşti.
- Exact. Te doresc în patul meu. Dar nu ca soţie a mea. Mi-ai spus un preţ şi eu l-am plătit. Te-am luat de

nevastă pentru a-l putea avea lângă mine pe Nicky. Atâta tot. La asta se rezumă căsătoria noastră.

- Oh, Alex, n-am ştiut că Damon are familie. Când l-am cunoscut, mi-a spus că tu nu le accepţi relaţia şi că vrei să-l dezmoşteneşti dacă nu face cum zici tu. De aceea te-am acuzat când am venit la tine la birou.

- Nu înţeleg ce vrei să demonstrezi cu minciunile astea. Chiar dacă ar fi criminal, tot i-aş ţine partea, fiindcă e fratele meu, dar în ceea ce priveşte averea, este un bărbat bogat, iar eu n-am nicio putere asupra banilor lui.

- înseamnă că a minţit şi în privinţa asta, spuse Sara, mai mult pentru sine. Bine, adăugă ea cu voce tare, recunosc că am greşit când ţi-am propus să mă iei de soţie...

- Cred că ţi-ai pus în cap să reuşeşti şi să obţii ce n-a putut face Callie: să pui mâna pe un milionar. Ei bine, acum ai făcut-o. Cel puţin în acte.

- Oh, cum ai putut să faci ce ai făcut cu câteva minute înainte, din moment ce simţi aşa?

- Eşti soţia mea şi o să mi te supui de câte ori vreau. în dormitor îmi aparţii, dar în afara lui poţi face ce vrei şi n-ai asupra mea decât drepturile pe care ţi le acord eu. Iar în privinţa libertăţii, să ştii că nu mi-am

pierdut-o căsătorindu-mă cu tine. Sunt la fel de liber ca oricând să fac ce-mi place şi cu cine-mi place.Tu n-ai niciun drept să mă privezi de asta.

- N-am de gând să te opresc să faci ceea ce vrei.

- Nu? întrebă Alex, surprins. Cum? N-ai de gând să mă chestionezi în legătură cu ceea ce fac? Unde mă duc? Când mă întorc? Să începi să faci scene de gelozie? L-am văzut pe tata trecând prin asemenea crize cu Vivien şi mi-am jurat că mie nu mi se va întâmpla niciodată aşa ceva.

Sara nu mai zise nimic. îl privea în tăcere, în timp ce se îmbrăca.

- Şi poţi să încetezi să faci pe protectoarea cu Nicky. Nu e cazul pentru astfel de scene. îţi dau voie să faci în schimb ceea ce-ţi place.

- Şi anume? întrebă Sara, palidă.

- Să mergi la cumpărături, bineînţeles.

Sara nu spuse nimic. îşi dădea seama că greşise când îi folosise banii. Dar simţise nevoia să se aranjeze puţin.

- Să ştii că nu ţi-aş fi cheltuit banii dacă n-aş fi fost soţia ta, îl asigură ea.

-Te referi la nimicul ăla? Oh, mă aştept să cheltuieşti mult mai mult doar pe o rochie. De ce crezi că ţi-am dat atâtea
cârduri la dispoziţie? Chiar m-am rugat să le foloseşti!

Vorbele lui erau chiar mai umilitoare decât realitatea. Oare cum va putea îndura toate astea?

- Ne vom înţelege mult mai bine dacă ai înceta să te prefaci că eşti altcineva decât în realitate.

Uşa se închise cu zgomot în urma lui, iar Sara nu se mai putu abţine şi izbucni în plâns.

Oare cum se putuse purta ca o adolescentă? Imediat ce Alex o atinsese, uitase de tot şi se abandonase în voia lui. Era un lucru imposibil de imaginat că putuse face aşa ceva.

În ciuda a tot ce se întâmplase, Alex considera că ea se folosise de un copil pentru a pune mâna pe un soţ bogat.

Nu trebuia să uite că bărbaţii erau programaţi din naştere pentru sex. Iar Alex, deşi fusese răsfăţat la acest capitol, nu se diferenţia cu nimic de cei din specia lui. îşi jură că n-o va mai atinge niciodată şi îşi spuse că nimic n-o va împiedica să-şi vadă visul împlinit, şi anume să fie o mamă bună pentru nepotul ei.

Niciodată nu va uita noaptea asta, când o umilise atât de mult. Nimic şi nimeni nu va sta între ea şi Nicky. Nici măcar insolenţa bărbatului cu care era căsătorită!Capitolul 7

- Cine e cel mai frumos băiat din lume? Cine are cei mai frumoşi ochi căprui şi cel mai strălucitor păr? îi şoptea Sara nepotului său, care gângurea lângă ea. Şi când o să creşti mare, n-o să le săruţi pe fete doar ca să le faci să sufere. O să fii un băiat romantic şi iubitor. Doar un bărbat adevărat poate fi în stare de aşa ceva. Să nu crezi pe nimeni care-ţi spune altceva...

- E cumva o şedinţă privată de îndoctrinare, sau pot asculta şi eu?

Sara îngheţă când îl văzu pe Alex în cadrul uşii. Oh, oare cum de pierduse noţiunea timpului? în ultimele două săptămâni, reuşise să se ferească din calea lui.

Tânăra se ridică repede în picioare, simţindu-se stânjenită de felul în care arăta. Abia îi făcuse baie lui Nicky şi avea părul umed şi răvăşit.

- Dacă vrei să-l transformi într-un băiat sensibil şi romantic, va avea mult de pierdut în viaţă.

- Nu văd de ce. Firea romantică a unui om nu exclude precauţia şi inteligenţa.

- Din punctul meu de vedere, le exclude. Uită-te la mine!

Sara înghiţi în sec şi făcu ce i se cerea. Dar regretă imediat.

Din momentul în care privirea ei o întâlni pe cea a lui Alex, lumea parcă începu să se rotească în jurul ei. Se îmbujoră şi fu foarte dezamăgită de felul în care îi reacţiona corpul la privirea lui. în ultimele două săptămâni, crezuse că era de-ajuns să-şi impună să nu simtă nimic în faţa lui şi lucrurile acestea aveau să se şi întâmple. Dar se pare că această abordare a situaţiei n-avea niciun efect.

De fiecare dată când se uita la Alex, i se părea că se face parcă din ce în ce mai frumos.

Sara îşi feri privirea şi se aplecă să-l ridice pe Nicky şi să-l pună în pat.

- Astăzi am terminat mai devreme, zise el. Am venit să luăm masa împreună.

- Deja am mâncat, spuse Sara.

Obişnuise să cineze singură în camera ei, din moment ce programul lui Alex era mereu foarte încărcat. Şi, plus de asta, i se părea incomod şi stânjenitor s-o facă în sala de mese, lângă armata de servitori care doar la un pocnet din degete i-ar fi îndeplinit cea mai mică dorinţă.

- Mi-ai putea ţine companie ... spuse Alex, alene.

Sara nu zise nimic, dar în privirea ei se putea citi că ar dori să fugă undeva, oriunde, numai să nu mai fie în raza de acţiune a privirii lui.

- Şi dacă te-aş ruga? adăugă el, cu aceeaşi voce plină de senzualitate.

Oh, nemernicul! Credea că dacă se poartă frumos cu ea, o să cadă în braţele lui. Putea să viseze mult şi bine. Se făcu palidă şi duse o mână la tâmple.

- Nu prea mă simt bine, spuse ea, dar nu apucă să continue, că se simţi luată pe sus.

- Ce faci?

- Ar trebui să stai întinsă.

- Nu! Când mă doare capul, ies afară, mă plimb, respir aer curat...

Dar bărbatul n-o ascultă. Îi aruncă o privire care nu lăsa loc de comentarii.

- Te rog, pune-mă jos, îl imploră ea.

- Ţi-am spus că trebuia să mai luăm o dădacă. Te-ai obosit prea mult, zilele astea.

Dădaca Brown stătuse exact trei zile după nunta celor doi, până când Alex o concediase, pentru că-i interzisese să apară în camera copilului înainte de micul dejun.

- Prostii, spuse Sara, pierdută în privirea lui.

Dintr-o dată, gura lui o acoperi pe a ei şi amândoi se pierdură într-un sărut pasional. Alex se smulse de lângă ea.

- Ce naiba îmi faci? întrebă el, enervat.
- Eu? reuşi ea să spună.
- Parcă spuneai că te duci în pat, spuse el, enervat. Să nu mai faci asta niciodată. În afara dormitorului să te îmbraci decent şi să arăţi decent. Să nu te mai prind că te fâţâi aşa, da?

Sara ştia că nu e bine să contrazică un bărbat nervos, aşa că dădu din cap în semn de supunere şi merse în camera ei. Oare la ce se referea? E adevărat că acum arăta cam neglijent, dar niciodată nu fusese indecentă şi cu atât mai puţin acum, când nu dorea deloc să-i stârnească interesul.

Ajunsă în camera ei, Sara îşi dădu seama că Alex nu rămăsese cu Nicky, ci coborâse în hol, să discute cu Vivien, care venise în vizită. Se pare că purtau o discuţie tensionată, fiindcă vocea Vivienei părea intrigată:

- ...nu e treaba mea când ai un copil şi o nevastă la care trebuie să te întorci? Dacă tu crezi că o să stau cu mâinile în sân, lăsându-te s-o umileşti pe fata asta...

-Vorbeşti despre lucruri pe care nu le cunoşti, spuse Alex, aproape răstit.

- Tatăl tău a fost întotdeauna discret. Niciodată nu m-a făcut de râs în public.

- încă un lucru care n-ar putea fi spus despre tine, în ceea ce-l priveşte pe el.

- îmi... pare rău, Alex, că îţi aminteşti de asta.

Sara încercă să fie atentă la restul conversaţiei, dar nu reuşi să audă răspunsul lui Alex. Se aşternuse tăcerea. De ce naiba intervenise Vivien? Fără îndoială, dorea ca mariajul fiului ei vitreg să fie unul reuşit, dar cu toate astea, oare nu era conştientă de faptul că dacă intervenea, lui Alex nu i-ar fi făcut deloc plăcere?

Cam la o oră după ce Sara ascultase această conversaţie, se auzi o bătaie în uşă. Fără să aştepte răspuns, Alex intră în cameră şi închise uşa în urma lui. Tânăra trase până sub bărbie pătura cu care era învelită, mişcare care-i stârni lui Alex un zâmbet sarcastic.

- Ce-i aia? întrebă Sara, cu ochii la paharul pe care Alex îl puse pe noptieră.

- Ceva care o să te ajute să-ţi treacă durerea de cap.

- Mi-ai adus ceva pentru durerea de cap?

- Nu înţeleg ce te miră atât. Ştii, pot şi eu să fiu sensibil şi atent... Bea. îţi calmează durerea. E bun pentru situaţiile astea.

Sara îşi simţi obrajii arzând.

-Ei, haide, nu mai fi aşa ruşinoasă, murmură Alex, impacientat. Ştiu mai multe despre sindromul premenstrual decât mulţi dintre bărbaţii pe care-i cunosc. Vivien a avut grijă de asta.

- Nu am sindrom premenstrual şi să ştii că de fapt, doar
mă doare capul.

Alex o studie în tăcere timp de câteva clipe, după care merse spre fereastră şi trase perdelele.

- Este prea plictisitor aici, se plânse el. Cred că ar fi bine să dăm o petrecere.
- O petrecere?
- E timpul să fii prezentată familiei şi prietenilor mei.

Sara se gândi că toate astea se întâmplă datorită Vivienei.

- Uite ce e, nu cred că intenţionezi să...

Alex se întoarse repede spre ea, şi întrebă:

- Ce să intenţionez?
- Să mă prezinţi cuiva, oricui de fapt, murmură ea. Şi, sinceră să fiu, nu cred că ar fi o idee bună. Cred că e

mai bine să ne continuăm viaţa aşa cum e acum; e mai bine să rămân soţia din umbră, pe care n-o cunoaşte nimeni, dar despre care toţi ştiu că există.

- N-am nicio intenţie să fac aşa ceva, murmură Alex, impacientat.

- Nu, dar hai să nu mai pretindem că aş fi genul de soţie pe care s-o prezinţi prietenilor. Sara îşi ridică bărbia când spuse aceasta, ca să evidenţieze faptul că n-o rănea această realitate.

- Nu mi-e ruşine cu tine, spuse el, părând şi mai furios.

- Uite ce e, de ce nu eşti sincer cu mine în privinţa asta? Ştiu că îţi displace gândul de a mă prezenta apropiaţilor tăi,
aşa că...

-Ei, la naiba! izbucni el cu furie, iar Sara tresări, auzindu-l atât de nervos. îmi pare rău, încercă el să se mai tempereze. Dar nu cred că ţi-am dat vreodată vreun motiv să crezi una ca asta.

Sara începu să râdă. După câteva minute, zise:

- Ne-am căsătorit în cel mai întunecos colţ pe care l-ai putut găsi la Londra, la o oră târzie. La aeroport, ai mers cu trei paşi în faţa mea...

-Acum două săptămâni, eram încă furios pe tine. Am vrut să fiu sigur că nu-ţi va plăcea ziua nunţii.

- Nu mi-a plăcut, spuse Sara, încet. îşi studie mâinile şi se gândi o clipă că poate toată această conversaţie era un test al lui Alex. Uite ce e, ştiu ce furculiţe şi cuţite se folosesc pentru a mânca, fiindcă am fost chelneriţă la restaurantul unui hotel. Am frecat şi podele. De fapt, fiecare slujbă din cele pe care le-am avut a fost una înjositoare. Sincer, nu m-ar deranja să rămân soţia din umbră, atâta timp cât îl am pe Nicky. N-aş vrea să scrâşneşti din dinţi de fiecare dată când te fac de râs, sau să te simţi prost din cauza mea. Nu mi-ar plăcea deloc asta.

- Nu mă faci să mă simt prost, spuse Alex, încercând să se calmeze. O femeie aşa de frumoasă cum eşti tu, nu m-ar putea face niciodată să mă simt prost.

- Alex, lasă-mă cu asta. Noi doi aparţinem unor lumi diferite. Şi dacă n-ar fi copilul de sus, nu ne-am fi întâlnit
niciodată...

- Dar ne-am cunoscut şi ne-am şi căsătorit.

- Poţi să obţii divorţul oricând doreşti...

- Iar ţie ţi-ar plăcea mult asta, nu? scrâşni el din dinţi, vizibil enervat.

Oh, Dumnezeule, discuţia asta era mai epuizantă decât părea. Ce naiba dorea de la ea?

- Atunci, ţi-ar conveni o separare? Aş putea locui undeva pe aproape, iar tu l-ai putea vedea pe Nicky de câte ori ai dori...

- Nu! aproape răcni el.

- Dar nu înţeleg de ce nu ... Am putea fi consideraţi despărţiţi, chiar trăind în aceeaşi casă.

- Intenţionez să remediez această situaţie. Când vei avea un copil al tău, nu te vei mai gândi atât la despărţire.

- Un copil al meu?

Sara îl studie preţ de câteva clipe, neştiind ce să creadă.

- Da, de ce nu? întrebă Alex.

- De ce nu? Ei bine, pentru că îmi trec prin cap mai mult de o sută de motive împotriva acestui lucru.

- Mie nu-mi trece prin cap niciunul. Eşti atât de obsedată de Nicky, încât îţi face rău.

- îmi face rău?

- Pentru tine, lumea din afara camerei lui nu există.

- Dar de ce te deranjează pe tine treaba asta? întrebă ea, confuză.

Alex o privi de parcă voia s-o sfărâme. Se apropie ca o furtună de patul ei şi o dezveli.

-Alex!

O luă în braţe şi spuse, supărat:

- Din seara asta vei sta în patul meu şi în oricare altă seară de acum încolo.

- Lasă-mă jos! izbucni ea, furioasă. Ai înnebunit?

Alex nu luă în seamă împotrivirea ei şi o conduse pe hol, spre camera lui.

- Nu pricep de ce te porţi aşa! strigă Sara. Eu îţi acord divorţul în termenii pe care-i doreşti şi tu reacţionezi ca un nebun!

Bărbatul intră în camera lui şi o depuse uşor pe pat. Dar Sara se ridică repede şi, dorind să iasă, se împiedică de corpul lui masiv, care bloca uşa.

- Dă-te din calea mea! spuse ea, şi-şi aranjă puţin cămaşa de noapte transparentă care o jena atât de mult. Însă mişcarea ei captă privirea avidă a lui Alex, care se întoarse şi încuie uşa.

- Cum te poţi comporta atât de copilăros? întrebă Sara, căreia nu-i venea să creadă ce se întâmplase.

- N-am nici cea mai mică intenţie să te fugăresc prin tot castelul, pentru deliciul servitorilor. Vârî cheia în buzunar. De ce nu te urci în pat?

- Pentru că refuz să împart patul cu tine.

- De acum încolo, vei dormi aici, spuse Alex, pe un ton care nu lăsa loc la comentarii. în patul meu!
Sara îşi promisese că nu va lăsa pe nimeni s-o mai rănească aşa cum făcuse el. Iar faptul că dorea să se folosească din nou de ea, nu-i plăcea deloc.
- Nu sunt genul de femeie care face ce doreşti tu, doar la un pocnet din degete.
Bărbatul o scrută cu privirea.
- Atunci, lasă-mă să-ţi prezint care e de fapt situaţia ta actuală. Pe întuneric, vocea lui părea şi mai gravă: dacă nu intri acum în pat, o să sfâşii rochia aia de pe tine şi o să fac ceea ce ard de nerăbdare să fac ... atât de bine şi atât de des, încât n-o să mai fii în stare să te dai jos din pat, cel puţin douăzeci şi patru de ore de acum încolo.
Sara înghiţi în sec.
- Pe de altă parte, dacă te urci în pat, o să mă străduiesc să-ţi respect durerea de cap şi o să te las să dormi.
Sara urcă în pat fără să mai comenteze şi, odată ajunsă sub pătură, se simţi mică şi insignifiantă pe lângă bărbatul care era obişnuit să comande tot timpul.
Alex mai întârzie puţin în baie înainte să se urce în pat, dar când o făcu, o luă în braţe:

- Nu face asta! spuse ea.

- Dacă nu taci din gură, îi şuieră el la ureche, o să uit că ţi-am promis să te las să stai aici fără să te ating.

Sara ştia că spune adevărul, aşa că, după ce stinse lumina, încercă să stea cât mai liniştită.

- Dacă te mai mişti mult, zise el la un moment dat, s-ar putea să uit tot ce am spus cu câteva minute în urmă.

Tânăra aproape încremeni pe locul în care se aşezase, înlănţuită de braţele lui Alex. îşi dădea seama din ce în ce mai bine că soţul ei era un bărbat pe care reuşea să-l înţeleagă din ce în ce mai puţin. Iar lucrul ăsta era foarte supărător pentru o femeie căreia îi plăcea să ştie exact unde se află.Capitolul 8

-Sus!

în dimineaţa următoare, o creatură oribilă şi supărătoare trase pătura de pe Sara şi o lăsă să tremure.

Când deschise ochii, văzu că fiinţa care-i deranjase somnul nu era nimeni altul decât Alex, îmbrăcat într-un costum impecabil.

- Sus? Oh, cât e ceasul? întrebă ea, somnoroasă.

- Şapte. Şi, ca o soţie bună ce eşti, te vei trezi şi vei lua cu mine micul dejun.

Cu un sadism de necontestat, o luă în braţe şi o duse în baie.

- Spală-te pe faţă, piaptănă-te şi coboară.

Sara tremura de frig şi se uita la el cu răutate. Nu-i plăcea să fie trezită brusc. Se putea mobiliza foarte bine şi singură.

- Arăţi ca o fantomă la ora asta, nu-i aşa? se amuză el pe seama ei.

- N-am niciun halat.

- Ia-l pe al meu spuse bărbatul şi, fără s-o lase să răspundă, o îmbrăcă într-un halat de-al lui. Pentru că era prea mare pentru ea, îi înfăşură mânecile şi-i legă cordonul.

- Arăt ridicol.

- Cui îi pasă?

II privi fără să mai spună ceva. Oare ce se întâmpla cu el? Toţi bărbaţii din familia asta aveau un grad de nebunie? Oare nu i-a dat ce a vrut? Nu i-a spus ea că îi va reda libertatea? Nu asta îşi dorea de fapt? Acum ce

naiba mai urmărea de a ajuns s-o roage să ia micul dejun cu el?

- N-o să vin diseară acasă, o informă Alex mai târziu, când stăteau la masă.

Sara se întrebă cu ce ocazie îi era dat să audă asemenea confesiuni.

- O să fiu la Geneva până mâine.

Urmă o tăcere lungă şi stânjenitoare.

- Nu te interesează unde merg? întrebă Alex foarte încet, dar vizibil iritat.

- Ai vrea să mă intereseze?

Bărbatul o scrută cu privirea.

- Pe mâine, zise el dintr-o dată şi se ridică.

- Alex ... când are Damon de gând să vină să-şi vadă fiul?

- Ar fi putut veni încă din prima zi când am ajuns aici.

- Din cauza mea n-a venit?

- Habar n-am. Desigur, n-ar fi o întâlnire uşoară pentru niciunul dintre noi. Dar puţină sinceritate din partea ta ar simplifica lucrurile.

- Din partea mea?

- Sunt gata să cred că nu ştiai că Damon era căsătorit, dar nu şi faptul că a cerut-o pe sora ta în căsătorie.

-Dar asta a făcut...

- Sau că a lăsat-o pe sora ta fără sprijin.

- Dar aşa a făcut, încercă Sara să-l convingă pe bărbat.

- Ei bine, asta nu pot s-o cred. Dintre toate lucrurile pe care i le-ar fi putut da, banii erau cel mai simplu de asigurat. Ştia că cecul pe care i l-am dat eu n-a fost încasat. Ei bine, atunci când vei fi pregătită să recunoşti asta, poate voi insista ca Damon să vină să-şi vadă fiul.

- Dar nu mint! Furioasă că nu era crezută, Sara îl privi cu ură. Ştia prea bine că, fără dovezi, nu avea ce să facă. Dar şi faptul că Alex alegea să-şi creadă fratele, era de la sine înţeles. Până la urmă, şi ea ar fi procedat la fel. Simţea furie şi durere mai ales fiindcă nu înţelegea de ce părerea lui Alex conta atât pentru ea.

- De dragul lui Nicky, sunt gata să fac unele sacrificii, spuse Alex, privind-o insistent.

- Sacrificii? încercă ea să înţeleagă.

- Mi-am dat seama că, în ciuda defectelor pe care le ai, îmi iubeşti nepotul şi consider că eşti cea mai potrivită mamă pe care ar putea-o avea. Aşa că, din acest motiv, am de gând să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a face să meargă această căsnicie.

- Aşa e, fu de acord Sara, cu obrajii roşii de mânie, chiar te-ai străduit să iei cina aseară în casa asta, spuse ea cu ironie.
- Mă aştept ca şi tu să faci acelaşi efort, replică bărbatul, furios.
- Nu în condiţiile impuse de tine.
- Ba în condiţiile mele, sau deloc.

Nemernicul! gândi Sara. Cine se credea, dacă îşi închipuia că dacă a poftit-o să-i împartă camera, va fi gata să-i sară la picioare, să-i îndeplinească toate dorinţele şi să-i fie şi recunoscătoare pentru asta!

- Nu pot accepta termenii ăştia, spuse ea cu trufie.
- Dacă n-o faci, divorţez de tine...

Sara îl privi fără să mai spună nimic.

- Şi o să am grijă ca Nicky să rămână cu mine, adăugă el.
- Nu poţi să faci asta!
- După cum ai spus-o şi tu cândva, banii sunt cei care fac legea.

Sara nu putea să creadă una ca asta. Nu putea accepta că bărbatul cu care era căsătorită este un om atât de crud, în stare să se folosească de oricine şi de orice, pentru a-şi atinge scopurile. Dar de ce o dorea atât în

patul lui? Poate dorea să aibă copii. Îi veni o idee şi o spuse cu voce tare:

- Dacă vrei copii, am putea apela la fertilizarea în vitro.

Alex o privi blocat. Văzându-i reacţia, Sara începu să-i explice minunile pe care le făcea tehnologia în zilele de azi, faptul că puteau avea copii fără să fie nevoie de contact fizic.

- încerci să-mi spui că trebuie să mă folosesc de un laborator ca să te las gravidă?

Sara se îmbujoră, dar continuă să-l convingă că era mult mai bine aşa, că tehnologia trebuia luată în seamă, mai ales în cazul lor, şi chiar se minună de ignoranţa cu care trata el această problemă.

- Cred că eşti nebună să-mi sugerezi asemenea lucruri, aproape răcni el, furios. Şi până la urmă, nici nu înţeleg cum am ajuns să vorbim despre asta.

- Alex, încercă ea să-l ia cu binişorul, dacă ai putea depăşi faza asta cu virilitatea ta, am putea vorbi cu sensibilitate despre această problemă şi am putea ajunge la un acord.

Alex veni lângă ea şi o făcu să se aşeze pe scaun. încercă să pară calm când vorbi:

- Sara, nu e vorba despre mine şi despre orgoliul meu. Pur şi simplu nu doresc ca fiii mei să fie concepuţi într-un tub. Am crezut că glumeşti când ai vorbit prima oară despre asta, dar văd că nu e o glumă pentru tine.

Sara nu făcu nicio mişcare să scape din strânsoarea lui. Ştia prea bine că forţa lui era mult mai mare şi că ar fi fost inutil să se zbată. îl privi cu răceală şi spuse:

- Nu vreau să mă culc cu tine. Este un sacrificiu pe care nu sunt pregătită să-l mai fac!

- Nemernică ce eşti! izbucni el, sărind în picioare. îşi desfăcu nodul la cravată şi se apropie de ea. O ridică în braţe şi, exact când să iasă din bucătărie, auzi elicopterul care-l aştepta în faţa casei.

îi transmise unei servitoare că pleacă mai târziu şi apoi urcă cu Sara în braţe în camera lui.

- Dă-mi drumul, Alex! ţipa aceasta. Nu trebuie s-o iei personal. N-are legătură cu tine.

O depuse pe patul lui şi începu să se dezbrace. Printre sărutări fierbinţi, Sara încerca să se îndepărteze de el, însă fără sorţi de izbândă.

- O să-ţi demonstrez că nu mai trebuie să-mi vorbeşti aşa niciodată.

- Alex, te rog, nu face asta! Nu vreau! Dacă se va întâmpla ceva, o să fie viol...

Dar săruturile şi mângâierile lui o făcură să uite tot ce gândea.

Se trezi în patul din camera lui Alex, întrebându-se în ce zi era, unde era, cine era...După dinei ore petrecute cu el, habar n-avea de lumea în care trăia. îşi amintea vag că-l văzuse la un moment dat îmbrăcându-se, dar n» în grabă, ci savurând cu deosebită plăcere s-o vadă, epuizată, în patul lui.

Se întinse şi îşi aminti că-i zâmbise leneş, cu ultimele forţe pe care le mai avea, probabil sub influenţa gândului că Alex era un bărbat atât de minunat, încât era recunoscătoare Cerului că era binecuvântată cu prezenţa lui.

Pasiunea îi doborâse inteligenţa. în pat, lângă el, acţiona ca o jucărie sexuală, programată să dăruiască şi să primească plăcere. Şi nu se mai putea scuza pentru un astfel de comportament. Era clar că începea să se îndrăgostească iremediabil de acest bărbat.

Acum înţelegea de ce o duruse când Alex o acuzase că ar minţi. Acum ştia de ce nu i se putuse împotrivi. Pentru că îl dorea şi-l accepta oricum s-ar fi comportat. Când şi cum se întâmplase una ca asta? Nu putea înţelege.

Se ridică din pat cu greu. Fiecare muşchi o durea şi o făcea să-şi amintească de clipele petrecute alături de Alex. îi spusese că o doreşte. Desigur, o va dori până ce va înceta să fie o provocare pentru el. Şi apoi, ce se va întâmpla?

Câteva ore mai târziu, ieşea din camera lui Nicky când se întâlni cu Claudine şi cu servitorul lui Alex, Henri.

-A venit un pachet pentru dumneavoastră, spuse bărbatul, care părea să se fi grăbit să ajungă la ea.

Tânăra femeie luă pachetul şi îl desfăcu. O cutie aurie o aştepta înăuntru. Deschise capacul şi citi biletul: „Pentru cele mai erotice cinci ore din viaţa mea ... Vezi, şi eu pot fi
romantic, Alex.” în cutie, era aşezat un colier de diamante pe un pat de catifea roşie.
Romantic pe naiba! bombăni Sara, ruşinată de ceea ce citise. Cum putea să considere romantic s-o răsplătească după ce împărţise patul cu el? Habar n-avea cum să fie romantic, pentru că niciodată nu fusese nevoit să fie aşa.
Conştientă de ochii care o urmăreau, vârî bileţelul în buzunar şi arătă colierul lui Henri şi Claudinei.

- Oh! exclamă servitoarea, încântată.

- Magnific! fu de acord Henri.
- Vrei să-l probezi? o întrebă Sara pe Claudine.
- Oh, nu, doamnă, nu se poate aşa ceva. Dar vă pot ajuta să vi-l puneţi dumneavoastră.

Un minut mai târziu, Sara avea colierul **la** gât, spre admiraţia servitorilor. Merse apoi în cameril **la** Nicky, şi jucându-se cu el, zise:

- Nu e romantic, e insensibil. Ştii, e ca şi cum m-ar plăti... Simţea un nod în gât. Putea să-mi trimită flori, sau doar un bileţel, sau un ursuleţ pufos se destăinui ea, în faţa bebeluşului care gângurea.

După câteva ore, Henri îşi făcu apariţia în camera copilului, ca să anunţe că avea un vizitator: pe doamna du Pré.

Sara nu se aşteptase la una ca asta. Se pare că lucrurile aveau să devină din ce în ce mai tensionate. Oh, de parcă îi mai trebuia şi alte probleme!

Cobori repede şi o femeie cu o atitudine distinsă înaintă spre ea. Era foarte înaltă şi slabă, cu un păr negru, bogat, prins într-un coc de balerină, cu o înfăţişare care nu emana doar frumuseţe, ci şi eleganţă şi superioritate. Schiţând un zâmbet, femeia îi întinse o mână slabă şi albă.

- Eu sunt Elise. Sper că-ţi pot spune Sara.

- Elise, repetă Sara, te rog să te aşezi.
- Văd că nu eşti într-un moment în care să primeşti vizite, îmi pare rău că vin la ora asta.
- Oh, stai liniştită. Am mâncat de prânz devreme, spuse Sara, care se întreba de ce n-ar putea primi oaspeţi la ora aceea. Poate din cauza hainelor de casă, sau poate a părului ciufulit după ce se jucase cu Nicky?

Elise abia îşi stăpâni râsul.

- Cred că ştim amândouă despre ce vorbesc. Se aşează cu graţie într-un fotoliu. Sunt de atâta timp prietenă cu Alex, încât mă consider un membru al familiei. Dacă n-ar fi ăsta motivul, nici prin gând nu mi-ar fi trecut să vin aici acum, să-mi ofer ajutorul.

Sara se aşează şi ea pe o canapea şi încercă să înţeleagă ce auzea.

- îmi pare rău, dar nu pricep, ajutorul...?
- Nu mi-ar plăcea să consideri vizita mea ca pe o intruziune.
- Bineînţeles că nu. Eşti oricând binevenită, o asigură Sara

cu hotărâre.

- Mulţumesc, spuse Elise, oftând uşor. După o scurtă pauză, timp în care o măsură pe Sara din cap până-n picioare, spuse: ar fi fost bine să ne fi întâlnit în

cu totul alte împrejurări. Iartă-mă dacă ţi se pare că sunt prea directă, dar vreau să ştii că am aflat cum se poartă Alex cu tine. Trebuie să te simţi atât de singură, atât de izolată, atât de umilită...

Sara se holbă la ea.

- Aşa ar trebui să mă simt?

- Sara, draga mea, când tot Parisul vuieşte de ştirile care ţin prima pagină a ziarelor de scandal, nu trebuie să încerci să salvezi aparenţele de dragul meu. Mă aflu aici doar dintr-un sincer sentiment de afecţiune şi de prietenie. Ziarele se poartă îngrozitor cu Alex, iar el, din moment ce le tratrează cu dispreţ, cine să-şi mai facă griji pentru numele acestei familii?

Sara habar n-avea despre , ce vorbea Elise. Abia acum îşi dădea seama că n-ă deschis niciun ziar din ziua nunţii.

- Dar la ce se poate aştepta cineva într-o asemenea situaţie? întrebă Sara.

- La decenţă, veni răspunsul femeii mai în vârstă. Iar faptul că-ţi ofer sfatul meu, se poate să ţi se pară prea mult...

- Nu, mi-ar prinde bine sfatul tău, spuse Sara, încercând să afle ce doreşte Elise de la ea.

- Spune-i lui Alex că n-ai de gând să-i suporţi un asemenea comportament. E problema lui dacă nu vrea să-şi expună
soţia, dar faptul că este un bărbat însurat nu e un secret pentru presă. Iar într-o asemenea situaţie, nu e indicat să seduci în fiecare seară o altă femeie, în cele mai cunoscute locuri. Toate astea înnebunesc ziarele de scandal, concluzionă Elise.
- În fiecare noapte altă femeie...murmură Sara, care, privind-o pe Elise, îşi dădu seama că nu trebuie să stea şi să asculte toate lucrurile astea.
- Mă miră faptul că Alex se coboară la un asemenea nivel...
- Pe mine nu, spuse Sara, cu hotărâre.
- Sunt pregătită să vorbesc cu Alex în numele tău...adăugă Elise, cercetând-o cu privirea tulbure.
- Îţi mulţumesc şi consider că e foarte drăguţ din partea ta, dar n-am nevoie de un asemenea ajutor. Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, Elise. Vivien mi-a spus că voi rămâne profund impresionată şi trebuie să recunosc că a avut dreptate.

Femeia păli. Se ridică în picioare şi spuse repede:

-Dar eu...
- Henri! strigă Sara.

- Cred că te-am rănit fără să vreau, spuse femeia, încercând să tempereze situaţia. Eu...
- Ah, Henri, aici erai! spuse Sara, încântată să-l vadă pe majordom. Te rog s-o conduci pe doamna du Pré la ieşire.
- Alex se va înfuria când va auzi una ca asta! spuse Elise, scrâşnind din dinţi.
- Nu cred.

Sara o privi pe femeie plecând, iar când Henri reveni în salon, spuse:

- Te rog să-mi aduci toate ziarele din ultimele două săptămâni.
- Pe toate? doamnă, întrebă bărbatul, palid la faţă.
- Cred că le-ai păstrat pe cele mai importante, spuse Sara, şi se aşeză pe canapea, aşteptând.

Toată lumea ştia... Toată lumea, în afară de ea. Probabil că de asta se certa Vivien cu Alex cu o seară în urmă. Şi probabil că şi Alex credea că ea ştie de aventurile lui.

Claudine veni cu un teanc de ziare şi o privi cu milă pe soţia înşelată.

Sara luă ziarele şi văzu şocată o poză de primă pagină în care Alex cina cu o blondă, pe un alt ziar, o fotografie îl înfăţişa alături de o brunetă ... Se opri acolo. Nu era în

stare să privească mai departe. Era şocată şi furioasă, şi simţea o durere profundă în tot corpul.
Avusese dreptate Alex când îi spusese că-i trebuie multă răbdare şi tărie ca să reziste în această căsătorie.
Privea în gol, îngândurată, când Henri îi aduse telefonul.
Era Vivien care îi spunea cât de singură se simte în apartamentul ei şi cât de mult i-ar plăcea ca Sara să vină să ia cina cu ea.

- Nimic nu m-ar bucura mai mult, veni răspunsul tinerei femei.

O oră mai târziu, Henri reveni cu telefonul, de data aceasta palid, când îi spuse solemn că o căuta domnul Terzakis.
Sara înşfacă telefonul, exact ca o femeie înnebunită de furie şi de durere, care prinde viaţă la vederea inamicului.

- Cum te simţi? întrebă Alex suav, cu gândul la orele petrecute împreună.
- Extrem de şocată.
- De ce?

-Am citit abia acum primul ziar după o lună de zile. Şi încă nu-mi vine să cred ce mi-a fost dat să văd.

- Nu ştiai?...vocea lui Alex era ezitantă.

- Eram singura persoană care nu ştia, nu-i aşa? întrebă ea furioasă, simţind cum lacrimile o împiedică să vorbească.

- Pot să-ţi explic...

Sara nu-l mai asculta.

- Uite ce e, zise ea, ceea ce Vivien i-a făcut tatălui tău e nimic pe lângă ce sunt eu în stare să-ţi fac.

-Vin acasă...

- N-o să fiu aici. Ies în oraş, seara asta! Dacă vrei război, asta o să capeţi! Dacă ai chef să dansezi până în zori, pot face şi eu asta. Dacă te poţi culca cu oricine, aşa am să fac şi eu'. De fapt, nu există nimic din ce mi-ai putea face să nu pot face şi eu, dar mai urât, mai zgomotos şi mai dureros, prostule! O să-mi ceri divorţul în genunchi, după ce am terminat cu tine!

- Dacă ieşi în seara asta în oraş... dacă îndrăzneşti să...

Sara trânti receptorul în furcă. Dintr-o dată, lacrimile îi inundară obrajii făcând-o să-i pară rău de ceea ce spusese şi de ea însăşi. De ce se înjosise atât? Pentru că-l iubea pe nemernicul ăsta. Pentru

că... Oh, dar cum putea iubi un astfel de om? Un monstru

?Capitolul 9

- L-ai avut pe şobolanul ăsta în grijă mai bine de douăzeci de ani! murmură Sara, în timp ce golea al doilea pahar de şampanie. De ce naiba nu i-ai bârât în cap nişte principii morale solide?

Vivien părea măcinată de vină.

- N-am crezut niciodată că Alex s-ar putea comporta aşa, spuse ea pentru a zecea oară. Parcă a înnebunit. Damon era cel nestatornic, nu el.

- Mda, Alex a avut grijă s-o facă şi pe asta...

- Doamne, aş fi vrut să te văd dând-o afară pe Elise!

- Trebuie să recunosc că a avut şi ea momentul ei de glorie, spuse Sara care ocoli farfuria cu mâncarea neatinsă şi puse mâna pe al treilea pahar de şampanie. Oare de câtă băutură era nevoie ca să uite ce-i făcuse Alex?

- Nicky nu e copilul tău, nu-i aşa? Şi nu e nici al lui Alex, spuse femeia micuţă şi blondă.

Sara o privi fără să zică nimic.

- Andy mi-a spus-o fără să vrea. E micul accident al lui Damon, nu-i aşa?

- Iartă-mă, Vivien, dar pur şi simplu nu pot vorbi despre asta cu tine!

- Ştiu care e adevărul, dar voiam atât de mult să mă înşel. Însă dacă tu nu eşti mama lui, atunci cine e? Pur şi simplu n-are sens.

- Sora mea. Făcu o pauză, după care zise: dar ea e moartă, Şi dintr-o dată, Sara începu să povestească tot, fără să omită nimic.

După ce termină, se aşternu o pauză de câteva minute.

- Căsnicia lor a fost în pericol anul trecut, rupse Vivien tăcerea, luându-i mâna Sarei într-a ei. Îţi mulţumesc că mi-ai spus toate astea. Ştiu că şi Andy are de gând să mi le povestească, dar o va face când se va simţi pregătită. Iar eu n-o să-l acuz de nimic pe Damon şi nici n-o să spun cuiva că ştiu deja povestea asta, o asigură femeia. Acum, hai să vorbim despre altceva.

- Cum să fac să obţin divorţul şi să-l păstrez şi pe Nicky? întrebă Sara, dintr-o dată.

Vivien o privi consternată.

- Doar nu te gândeşti să divorţezi, nu?

- La ce altceva să mă gândesc, în momentul de faţă?

- La strategie.

- Nu intenţionez să lupt pentru Alex. Asta a fost o căsătorie de convenienţă, care a mers prost încă de la început.

- Hai să mergem într-un club, să ne relaxăm, spuse Vivien, încercând să schimbe subiectul.
- Şi să dansăm până în zori, completă Sara.
- Cum vrei tu!

Ieşiră amândouă din restaurant şi se îndreptară spre limuzina Vivienei.

în club era multă gălăgie şi fum, iar atmosfera era antrenantă. în timp ce se strecura în spatele femeii, Sara observă că un bărbat scund o urmăreşte cu privirea. întoarse imediat capul şi încercă să se relaxeze.

- Mai bea ceva! o îndemnă Vivien cu voce tare, când ajunseră la masă.

Apăru repede o tavă cu pahare şi o frapieră cu o sticlă de şampanie. Vivien îi turnă un pahar şi i-l înmână. Sara îl luă şi începu să bea din el, cu toate că ştia că nu mai avea mult până să se îmbete.

- Sara, exclamă Vivien. Acesta e Ştefan!
- Cum ai spus? întrebă ea, observând că un bărbat foarte musculos îi zâmbea de la celălalt capăt al mesei. Arăta ca un model, plin de muşchi şi blond, cu dinţi albi, perfecţi.
- E...escorta noastră. L-am angajat să ne însoţească în noaptea asta.

Sara chicoti în timp ce Ştefan se aşeză în locul indicat de Vivien.

Femeia se ridică dintr-o dată de la masă şi merse spre bar.

- Vivien! strigă Sara, dar aceasta n-o auzi şi-şi continuă drumul.

Oh, oare ce să facă, acum? Trebuia să-i ceară scuze acestui bărbat chipeş şi să-i spună că nu era vina lui că soacra ei e nebună. Dar bărbatul îi zâmbea cu nonşalanţă şi se văzu nevoită să facă la fel.

Dintr-o dată, omuleţul care o urmărise cu privirea apăru la masa lor cu un aparat de fotografiat şi imortaliză momentul în care Ştefan se aplecase spre urechea Sarei, ca s-o întrebe dacă ar dori să danseze.

Sara nu spuse nimic. Nu înţelegea de ce fusese nevoie ca cineva să pozeze acest moment. Ar fi vrut să plece chiar atunci, dar ştia că picioarele n-ar ajuta-o să ajungă prea departe.

Bărbatul, văzând că nu primeşte niciun răspuns, insistă:

- Unde ţi-ar plăcea să mergi acum?

-Acasă ... singură, spuse Sara, ridicându-se.

Vivien apăru din nou lângă ei şi le surprinse conversaţia.

- Sara, dacă pleci acasă acum, s-a dus planul nostru.

- Vivien, n-ar fi trebuit să faci asta!
- Trebuia să fac ceva!
- Trebuie să ies la aer. Noapte bună! îi spuse ea lui Ştefan.
- Nu ţi-a plăcut deloc băiatul ăsta? o întrebă Vivien, aproape alergând ca să poată ţine pasul cu ea, în drum spre ieşire.
- Tu ai pus la cale toate astea?
- Bineînţeles. Nimeni nu ştie cum arată soţia lui Alex, trebuia să fac cumva să te arăt presei. Altfel cum te-ar mai fi prins asupra faptei?
- Oh, Doamne! Eşti incredibilă! spuse Sara, simţindu-se epuizată, în timp ce intra în limuzină.
- Se pare că te-am supărat. Iar eu nu doream decât să te ajut.
- Nu-i nimic. O să trec şi peste asta. Stai liniştită, Vivien.

În drum spre casă, Sara se gândi la tot ce se întâmplase în
acea seară. Dar după ce îşi lăsă soacra acasă, se gândi că momentul cel mai greu de suportat din acea zi avea să fie cel în care va da ochii cu Alex. După cum se simţea, nu era în stare să-i asculte predicile, dacă venise acasă, aşa cum spusese. îi spuse şoferului s-o mai

plimbe o vreme. Adormi pe canapeaua limuzinei şi se trezi în braţele unui bărbat care o ajută să iasă în aerul rece de afară.

- De ce naiba nu m-ai sunat? îl certa Alex pe şofer.

- Nu e vina lui, spuse Sara somnoroasă, dându-şi seama ce se petrecea.

- Unde ai fost? E aproape trei dimineaţa şi ai plecat de opt ore!

- într-un club, spuse Sara chicotind, şi ieşi cu greu din maşină.

- Şi eşti beată criţă, observă el cu dispreţ.

- Aşa e, nu? întrebă ea, amuzată. încercând să facă un pas, se dezechilibră, dar bărbatul o prinse înainte să cadă.

- Pot merge şi singură, spuse ea, pe un ton aproape răstit.

Arăta atât de furios, cu toţi muşchii încordaţi, gata să sară
la bătaie. Porcul, ticălosul, nemernicul, cum mai putea s-o privească în ochi? gândi Sara.

Reuşi să ajungă la scară fără ajutor, dar treptele ridicau mari probleme pentru starea în care era. Aşa că îşi scoase pantofii şi-şi ridică rochia lungă, iar când încercă

să caute un punct de sprijin în balustrada care părea atât de departe de mâna ei, fu luată pe sus.

- Dacă mai faci asta vreodată, o să iau măsuri să te reţin, scrâşni Alex din dinţi, în timp ce urca scările cu ea în braţe.

Ajunse în dormitor şi o depuse pe pat.

- Unde ai fost? întrebă el, furios. Cu cine ai fost?
- începi să fii posesiv, Alex? chicoti Sara, încă ameţită de băutură.
- Dacă ai fost cu vreun bărbat, o să te ucid. Eşti soţia mea!
- Da, bine... mormăi ea şi, punând capul pe pernă, adormi profund.

Când se trezi, avea o migrenă îngrozitoare şi-i era foarte sete. Se gândi că un duş i-ar face bine.

Apa caldă îi mai dădu puţină forţă, dar se simţea încă destul de obosită. Când ieşi din baie, înfăşurată într-un prosop şi palidă la faţă, îl zări pe Alex în dormitor.

- Oh, nu, bâigui ea, nu acum.

Bărbatul o privea scrutător. Sara refuza însă să se uite în ochii lui.

- N-ar trebui să fii la birou, sau undeva? murmură ea.
- E sâmbătă, toni răspunsul lui.

- Am crezut că te duci în fiecare zi la birou, spuse ea, amintindu-şi că, de când se căsătoriseră, nu petrecuse nicio zi acasă.

Văzând că nu se mişcă, Sara îl privi din cap până-n picioare. Trebuia să admită că era un bărbat frumos. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri, cu un pulover alb, care se potrivea de minune cu tenul lui măsliniu, iar ochii aceia negri, care păreau s-o mănânce...

- Cine e? întrebă Alex, arătându-i un ziar.

Sara îl recunoscu pe Ştefan împreună cu ea, zâmbindu-şi în club, cu o seară în urmă. Dar nu spuse nimic. Ea nu era Vivien. Trecu pe lângă el şi se aşeză pe pat. Ştia că arăta ca naiba, şi mai ştia că lucrul ăsta n-o ajuta deloc.

- Sara? întrebă din nou Alex.

- E o escortă pe care a angajat-o Vivien pentru mine. Ea a plătit şi fotograful care să ne pozeze.

- Vivien? întrebă Alex, fără să fie convins pe deplin.

- Uite ce e, chiar nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu. îi povesti pe scurt ce se întâmplase.

- Nu trebuia să-mi spui că era o escortă, zise Alex, într-un final. Ai fi putut minţi.

- De ce? îl privi Sara. Mie nu-mi plac jocurile astea. Care ar fi ideea? Ce am de câştigat dacă mint?

Bărbatul o studie preţ de câteva clipe.

- Uneori, jocurile astea merg cu bărbaţii ca mine.
- Nu e stilul meu.
- E al lui Vivien, ştiu. Dar de ce mi-ai spus adevărul?

Oare câte astfel de minciuni spusese Vivien? La câte fusese
părtaş Alex? Era clar că ţinea la mama lui vitregă şi era şi mai clar faptul că era gata să audă orice de la o femeie, cu excepţia adevărului. Se aştepta la manipulare, la minciuni şi la decepţii. Nu putea accepta că Sara recunoaşte, fără să fie presată, că Ştefan era o escortă şi că fotograful fusese plătit.

- De ce? repetă el. Când ţi-am telefonat aseară, mi-ai spus...
- Ştiu că am spus multe, dar eram furioasă.
- M-ai făcut să mă simt ca naiba, aseaiă. Chiar am crezut...
- Că o să mă fac de râs doar ca să te enervez? Nu, sunt prea de modă veche pentru a face asta.
- Nu păreai deloc aşa, în limuzină.
- Nu m-am mai îmbătat niciodată înainte. Şi cred că asta a fost prima şi ultima oară.

Alex se apropie de ea.

- îţi sunt dator o explicaţie, spuse el.

Fără scuze, doar explicaţii, gândi Sara. La ce se putea aştepta?

- Când am fost de acord să mă căsătoresc cu tine, nu m-am gândit să rămân multă vreme căsătorit. Ştiu că n-am gândit cum trebuie, dar mi s-a părut îngrozitor să fiu forţat să mă căsătoresc doar pentru a-l avea aproape pe Nicky. Dar trebuie să înţelegi că am început să-l iubesc.
- Aşa e, fu ea de acord.
- Dar Nicky a apărut pe lumea asta în nişte împrejurări pentru care eu nu sunt vinovat. Am vrut doar să aibă o viaţă mai bună, de aceea m-am oferit să-l iau cu mine. Dar ştiam că niciodată Elise nu-l va accepta ca pe copilul ei şi ... ei bine, mi-am dat seama că noi doi putem fi cei mai buni părinţi pe care-i poate avea. Ştiu că am trecut amândoi prin momente tensionate după moartea surorii tale, dar dacă nu le-am fi depăşit, acum n-am fi fost căsătoriţi, nu-i aşa?

Sara nu spuse nimic, doar îl privi în tăcere. Bărbatul continuă:

- N-am vrut să mă căsătoresc cu tine. De aceea, am încercat ca totul să fie cât mai rău posibil pentru tine, fiindcă voiam să-ţi distrug mândria care te împiedica să mi-l laşi pe Nicky de bunăvoie. Căsătoria

era pentru mine un lucru care avea să se întâmple cândva, în viitor, fără presiuni, şi cu femeia care m-ar fi determinat să fac pasul ăsta.

Sara îl compătimea pe bărbatul care i se confesa acum. îi dădea dreptate în tot ce spusese şi se învinovăţea pentru curajul pe care l-a avut când a hotărât să-l forţeze în această căsătorie, doar pentru a-l păstra pe Nicky.

- Eşti foarte tăcută, zise el.
- Poate sunt şocată de felul în care-mi vorbeşti.
- Poate şi eu aş vrea să fiu şocat.

Oare cât de şocat ar fi dacă i-ar spune ce simte cu adevărat pentru el? Lacrimi fierbinţi începură să se rostogolească pe obrajii ei.

Alex se aşeză pe pat lângă ea şi-i luă mânile într-ale lui. Nu credea că ochii aceia puteau exprima şi căldură.

- îmi pare rău dacă te-am rănit, spuse el. Mă voi revanşa faţă de tine. Pot face căsătoria asta să meargă.

Sara dădu cu vehemenţă din cap.

- Nu se poate, Alex ...
- Dar trebuie, pentru Nicky ...
- îl iubesc pe Nicky foarte mult, dar ... nu vreau să rămân căsătorită cu tine. Situaţia asta e de nesuportat pentru amândoi. N-avem nimic în comun.

- îl avem pe Nicky, spuse el.

- Nu e de-ajuns pentru ca mariajul ăsta să meargă. Uite ce e, ştim prea bine că niciunul dintre noi n-a dorit această căsnicie, că nu suntem legaţi de jurăminte, în adevăratul sens al cuvântului. Prin urmare, eşti liber să faci ce vrei. Poţi ieşi cu
cine vrei, oriunde vrei... Simţi că strânsoarea lui Alex devine mai puternică, dar ea îşi eliberă mâinile.

- Nu m-am culcat cu niciuna din femeile alea ... spuse el. Uită-te la mine. Te implor să-mi dai o a doua şansă, îmi deschid sufletul în faţa ta şi tu ce faci? Mă respingi, mă tratezi cu răceală şi nici măcar nu iei în seamă ce spun.

Sara fu surprinsă de izbucnirea lui.

Băebatul începu să se plimbe prin cameră ca o panteră.

- Uite ce e, pot să mă culc cu cine vreau şi unde vreau. Nimeni nu mă poate împiedica să fac asta! Doamne Sfinte! Tata ar fi ucis ca să se poată însura cu o femeie ca tine, dar dacă îmi mai spui vreodată că pot să-mi fac de cap cu cine vreau, te strâng de gât! Mă auzi? Cum să mă simt căsătorit, dacă tu nu mă ajuţi să mă simt ca un om însurat?

- Tu mi-ai spus ce aştepţi de la mine, în noaptea nunţii noastre!

- Dar tu nu eşti femeia cu care am crezut că mă căsătoresc! Şi până şi eu văd că există anumite standarde în căsătorie!

- Serios?

- Relaţia tatălui meu cu Vivien a fost un adevărat iad pentru mine şi Damon. Invidia şi certurile îi epuizaseră pe amândoi. Şi chiar şi atunci când tata renunţase la aventurile lui, Vivien era în continuare suspicioasă. Se iubeau foarte mult, dar Vivien era atât de geloasă, încât încerca mereu să-l facă să se simtă prost. Aş putea s-o ucid pentru că a adus jocurile astea în căsnicia noastră. Trebuie să afle adevărul în legătură cu noi şi o să am grijă ca lucrul ăsta să se întâmple cât mai repede posibil.

- Ştie despre Nicky ... despre Damon şi Callie, spuse Sara cu voce scăzută, aşteptând izbucnirea lui. Dar bărbatul reacţionă neaşteptat:

- Ei, ce naiba! Lasă-i să se descurce cum vor putea! Căsătoria noastră e mult mai importantă pentru mine şi bănuiesc că era inevitabil ca Vivien să afle.

- Uite ce e, o să rămân dacă vrei, spuse Sara, într-un târziu.

- Da, măcar până când Nicky va deveni major.

Sara se ridică de pe pat şi încercă să-şi ferească privirea de a lui.

- Aş vrea să mă îmbrac, spuse ea.

- Sigur, o să plec acum. Dar ce-ai zice dacă am merge undeva cu Nicky? Ca o familie adevărată?

***

Ziua aceea a fost minunată. Alex i-a dus în orăşelul Chinon, unde şi-au petrecut întreaga zi, s-au jucat, au prânzit la restaurant şi au vorbit cum nu mai făcuseră niciodată până atunci.

Seara, când Alex urcă în pat lângă Sara, tânăra femeie ştiu că acesta era preţul pe care va trebui să-l plătească pentru această căsătorie de convenienţă. Trebuia să se lase în voia lui de câte ori o dorea, chiar dacă cea mai mare dorinţă a ei era s-o iubească. în timp ce Alex o săruta cu pasiune, îi scăpă un oftat.

Nici nu ştiu când fu dată la o parte cu violenţă de bărbatul care coborî din pat.

-Alex ... ai înţeles greşit, zise ea.

Bărbatul îi aruncă o privire plină de neîncredere.

- Mă gândeam la altceva... Te doresc...

- Demonstrează-mi!

Sara făcu întocmai. îi demonstră bărbatului de lângă ea că-l iubeşte cum n-a mai iubit niciodată pe nimeni.

Următoarele zile se scurseră ca în ceaţă. Sara încerca să-l evite pe Alex cât putea de mult. O sfâşia gândul că-l iubea cu disperare, iar el o consideră doar un obiect sexual, o femeie care îi creşte cu dragoste nepotul.
Tot personalul castelului se pregătea pentru marele eveniment care urma să aibă loc la reşedinţă: petrecerea în care Sara avea să fie prezentată oficial întregii familii.
Tânăra femeie mersese la cumpărături, trimisă de Alex. îşi alesese nişte haine minunate, însă fără să simtă vreo plăcere.
O scosese în oraş de câteva ori, dar de fiecare dată când erau fotografiaţi, Alex se înfuria şi rămânea supărat câteva ore
bune.

Nopţile, în schimb, îi erau dedicate în totalitate ei. Pur şi simplu nu-şi putea ţine mâinile departe de ea. Dar ziua n-o atingea nici cu un deget. O obosea atât de mult, încât dimineaţa se trezea târziu şi abia era în stare să facă ceva.

La începutul celei de-a doua săptămâni, Alex se arătă interesat de viaţa ei. O rugă să-i povestească ce făcuse în copilărie, cum fuseseră părinţii ei, chiar şi detalii despre cele mai amărâte slujbe pe care le-a avut.

Se comporta de parcă era fascinat de tot ce auzea, deşi Sara era sigură că în realitate nu-l interesau absolut deloc amintirile ei.

Într-o zi, nu mai putu suporta şi izbucni:

- Chiar trebuie să te străduieşti atât de mu't să trăieşti cu mine?

- La ce te referi? întrebă el, nedumerit,

- Nu trebuie să încerci atât de mult să mă faci să mă simt dorită. Aş prefera să fii tu însuţi.

- Nimic din ceea ce fac nu e bine pentru tine, nu-i aşa? întrebă el.

- Nu-i vorba de asta ...

- Ah, nu? Atunci, cum se face că îţi plac florile din grădină, dar nu cele pe care ţi le aduc eu? Cu servitorii mei vorbeşti încontinuu, dar mie abia îmi spui ce culoare îţi place. Singurul loc unde mă simt bine e în pat, şi asta pentru că doar acolo mă accepţi şi mă primeşti în braţele tale. Spune-mi de ce?

Pentru că te iubesc! îi venea Sarei să strige.

- Şi eşti lângă Nicky în fiecare clipă a zilei. Abia tuşeşte şi nu ştii cum să ajungi mai repede la el.

- îmi pare rău dacă eşti de părere că-mi iau prea în serios responsabilităţile.

- Dacă îţi plac atât de mult copiii, de ce nu facem unul? N-ar fi o idee minunată?
- Nu cred că suntem pregătiţi pentru un alt copil.
- De ce nu? Poate şi viaţa noastră amoroasă s-ar îmbunătăţi, odată cu asta.
- Nu ... mi-am dat seama că eşti nesatisfacut.
- Cum să-ţi dai seama, când eşti tot timpul cu gândul la ce va face Nicky când îl vei vedea? Mi-aş dori să condimentezi puţin relaţia noastră. Să-mi spui numele când facem dragoste, să mă atingi, să mă şochezi... Cine ştie? Poate va merge.

Şi, fără să mai spună ceva, bărbatul se ridică şi ieşi din cameră.

Ei bine, îi va arăta ea lui, îşi zise Sara. în seara asta, se va purta diferit. Luă cu mâna tremurândă paharul de vin de pe masă şi-l goli, ca să prindă curaj. Merse apoi în dormitor, se fardă puţin, îmbrăcă o lenjerie sexy şi coborî în salon.

îl auzi pe Alex vorbind la telefonul din bibliotecă. Se apropie şi rămase în uşa deschisă. Alex n-o putea vedea, fiindcă era cu spatele la intrare şi oricum, era foarte prins de conversaţia pe care o purta.

- Da, Elise, dar... ar fi puţin cam ciudat dacă ai veni aici... Da, mă bucur că înţelegi situaţia. Lucrurile sunt cam încurcate, acum. Da, ştiu că e vina mea, dar chiar

trebuie să-mi aminteşti asta de fiecare dată? Nu, încă nu mi-a spus asta. De ce n-am lua prânzul împreună mâine? Nu, în niciun caz nu putem merge la un restaurant. Putem merge însă la apartamentul meu ... Nu, sigur că nu va deveni suspicioasă. Nici măcar nu ştie că am un apartament în Paris...

Cu inima frântă, Sara închise uşor uşa şi se îndepărtă de bibliotecă. Nu-şi aminti când urcă scările sau cum ajunse în dormitor. Se trânti pe pat şi începu să se întrebe de când se întâmplau toate astea. Era evident că Alex plănuia să divorţeze, dar până atunci se furişa cu Elise în apartamentul din Paris.

Dar dacă avea o amantă, de ce Alex se culca în continuare şi cu ea? Din plictiseală, poate?

Ei bine, o să vadă el cum stau treburile! Dacă nu-l poate avea, atunci nici Elise n-o să se poată bucura de compania lui

!Capitolul 10

- Damon şi Androula vor veni la petrecere, o anunţă Alex pe Sara, în timp ce o privea curios.

- Bine, încuviinţă ea, fără alt comentariu. Alex i-ar fi putut spune şi că cerul e verde şi iarba roz. Ea ar fi încuviinţat fără să protesteze. Nu se putea gândi la altceva în afară de întâlnirea de la prânz pe care Alex o va avea cu o altă femeie, întâlnire pe care nu putea face nimic s-o împiedice.

în noaptea care trecuse, nu dormise cu ea. Măcar avusese decenţa să nu facă asta. Dar gestul în sine o duruse, cu toate că în adâncul fiinţei ştia că aşa era cel mai bine să se întâmple.

Oare de ce mai dădea petrecerea aia de mâine? Nu putea să inventeze nimic ca s-o anuleze? De ce îşi bătea atâta capul să facă cunoştinţă prietenilor lui cu soţia pe care dorea s-o abandoneze?

Corespondenţa fu adusă pe o tavă de argint. Sara primise o scrisoare de la un avocat din Londra, în legătură cu testamentul Calliei. Testamentul Calliei? Sora sa îşi făcuse un testament? Habar n-avea de treaba asta. De ce să întocmească sora ei un testament, dacă n-avea niciun bun material? Citi şi se albi la faţă.

Callie avea un cont în bancă, cu un sfert de milion de dolari, cont care se mărea lunar, fiindcă erau depuşi

mereu bani în el. Sora sa îi lăsase ei totul, aşa că avocatul o ruga să binevoiască să ia legătura cu el, din moment ce asta fusese dorinţa surorii sale.

- S-a întâmplat ceva? întrebă Alex.

Sarah îi înmână scrisoarea şi aşteptă s-o citească.

- îţi sugerez să înapoiezi banii celui care i-a trimis, spuse Alex calm.

- Cum adică?

- Procesul de adopţie este în plină desfăşurare şi nu vreau ca fratele meu să finanţeze creşterea unui copil pe care am de gând să-l numesc fiul meu.

- Nu m-am gândit la asta, spuse Sara încet, apoi adăugă: probabil şi tu crezi că banii ăştia sunt de la Damon, dar eu habar n-am avut de contul ăsta. Callie nu mi-a spus, şi...

- A cui a fost ideea ca ea să nu încaseze cecul pe care i l-am oferit?

-A mea, dar...

- Asta înseamnă că sora ta a avut mai multă înţelepciune din punct de vedere financiar. Se gândea la viitor. Ştia că dacă îţi va spune, tu nu vei fi niciodată de acord să accepte banii ăştia, aşa că ţi-a ascuns treaba asta.

Bărbatul din faţa ei ţinea în mână dovada că avusese dreptate în ceea ce-l priveşte pe fratele lui, dar nu-i spunea nimic în sensul acesta, iar treaba asta n-o liniştea deloc pe Sara.

-Atâtea minciuni... spuse ea.

- A minţit fiindcă voia să te protejeze şi fiindcă te iubea şi ţinea la părerea ta. Dar uneori e cam greu să trăieşti în preajma cuiva care are principii morale şi standarde rigide de viaţă.

Sara analiză vorbele lui din prisma relaţiei pe care o avea cu el, şi nu a celei pe care o avusese cu sora ei.

Oare Alex o considera atât de greu de suportat? Oare fiindcă o considera rece şi rigidă alerga acum în braţele Elisei? Da, ăsta trebuie să fi fost răspunsul, altfel nu înţelegea cum se putea duce la altă femeie.

Dar poate nu era totul pierdut. Poate era posibil să se transforme în femeia pe care o dorea el. Bineînţeles că asta ar fi însemnat să-şi calce pe mândrie şi să rişte totul. Nu ştia dacă este pregătită să facă una ca asta. Dar poate ...

Alex o cerceta în linişte. întrebase ceva, dar Sara nu-l auzise.

-Am zis... începu el, apoi, văzându-i privirea pierdută, se ridică enervat, spunând: uită ce am zis. Ne vedem la cină.

Sara îl privi îngheţată cum dispare din cameră, urându-se că nu era în stare să articuleze niciun cuvânt. Când îşi mai reveni puţin, el era plecat şi nu mai putea face nimic. N-avea decât să stea acolo, să privească pasiv cum căsnicia ei se duce de râpă, să nu facă nimic s-o salveze. Sau...

Dacă ar ajunge înaintea lui Alex în faţa Elisei?

Da! Dacă va avea o discuţie cu ea, poate femeia aceea perfectă va înţelege că nu mai e cazul să intervină în viaţa lor. Sau poate ar fi mai indicat să vorbească mai întâi cu Alex? Ideea aceasta îi surâse.

II chemă pe Henri şi-l întrebă la ce oră obişnuieşte soţul ei să prânzească.

- N-are o oră fixă ... începu bărbatul.
- Trebuie să ştiu la ce'oră ia azi prânzul şi am nevoie de o maşină care să mă ducă la Paris în timp util. Vreau să-i fac o surpriză.
- Ei bine, doamnă, în cazul acesta, voi face tot ce-mi stă în putere, zâmbi Henri complice.

Sarah urcă în dormitor şi căută în şifonier ceva potrivit de îmbrăcat. Ceva care n-avea de gând să stea

mult pe ea. Dacă Alex folosea sexul ca o armă, ea de ce să nu facă la fel, mai ales dacă era în joc căsnicia lor?

După ce îmbrăcă un negljeu ispititor, pierdu cam o oră să-şi aranjeze părul şi să se machieze. N-avea nicio experienţă în acest domeniu, fiindcă până atunci nu considerase necesar să se aranjeze atât. Dar se pare că Alex aprecia astfel de eforturi, fiindcă era obişnuit să vadă peste tot femei frumoase, iar afurisita aia de Elise arăta atât de bine!

îşi spuse că dacă va reuşi să obţină efectul scontat, va petrece mai mult timp în faţa oglinzii şi va fi mult mai atentă cu ceea ce poartă.

Maşina o aştepta deja când ieşi din casă, şi demară în trombă spre Paris.

Ajunsă la destinaţie, constată că se putea rătăci cu uşurinţă în clădirea în care lucra soţul ei, dar fu îndrumată în cele din urmă către biroul lui. La fiecare mişcare pe care o facea, încerca să nu uite că sub palton n-avea nimic altceva în afară de lenjerie.

Secretara personală a lui Alex nu-i trezi nicio suspiciune că ar putea fi una din amantele acestuia. Era o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată decent, care se arătă neplăcut surprinsă când Sarah îi spuse că avea

de gând să ia prânzul cu soţul ei. Oare Elise era preferata acestei femei? în fine, ce conta asta acum?

Cu o mişcare enervată din mână, spuse:

- Anulează alte întâlniri şi reţine toate telefoanele. Nu vreau întreruperi.

- Dar domnul Terzakis nu reţine niciodată telefoanele ...

- Astăzi o va face! spuse Sara fără alte comentarii şi se grăbi spre biroul soţului ei.

Când intră, Alex era la telefon, în spatele biroului imaculat. Auzind uşa deschizîndu-se, acesta se întoarse brusc şi rămase surprins. Ea îl privi provocator, sperând să emane sexualitate şi pasiune.

- Sara? întrebă Alex, parcă nevenindu-i să creadă.

- Am venit pentru prânz. Adică am venit în locul...

Tânăra femeie tăcu şi se apropie de el. Nu ştia ce să mai
spună. Aştepta ca el să facă primul pas, cu toate că-i venea greu să creadă că îi pasă de ea.

- Ce idee minunată! comentă barbatul, cu zâmbetul pe buze. O măsură din cap până-n picioare şi se uită la ceasul de la mână. Din păcate, ai ales un moment...

- Pur şi simplu nu mai puteam aştepta până ajungeai acasă, spuse ea cu un glas suav.
- Ce să aştepţi? întrebă el, privind-o cu subînţeles.
- Asta! spuse ea şi, prinzând puţin curaj, îşi descheie nasturii de la palton şi-l lăsă să cadă la podea. Rămasă doar în lenjeria intimă, se gândi că dacă reacţia lui nu va fi cea sperată, ar putea intra în pământ de ruşine.

Dar Alex nu spunea nimic. Nu-şi mai putea lua ochii de la corpul ei şi parcă încerca să se convingă că acel moment se întâmpla cu adevărat şi că Sara are rolul principal.

- Sara ... murmură el, într-un târziu.
- Sunt toată a ta, spuse ea, apropiindu-se şi mai mult de el. Vezi, pot fi femeia pe care ţi-o doreşti, spuse ea cu voce tare, apoi mai încet: nu mai ai nevoie de altcineva. Se năpusti asupra lui şi începu să-l sărute cu pasiune. Bărbatul nu aşteptă să facă ea totul şi ceea ce urmă îi slăbi de puteri pe amândoi, dar îi umplu de bucurie şi plăcere.
- Aveam de gând să-mi cer scuze pentru noaptea trecută, spuse el, mângâindu-i obrazul.
- Ţi-am demonstrat că pot fi şi altfel, nu-i aşa?

- Aşa e. Să ştii că o să mă port mai des aşa. Doamne Sfinte, încă nu mi-am revenit din şoc. Hai să mergem acasă, spuse el.
- Acasă?
- Da, nu cred că mai sunt în stare să fac ceva la birou şi, plus de asta, oricum n-am nicio întâlnire stabilită pentru azi.
- Serios? Sara simţea că explodează de bucurie. Deci, căsătoria ei era intactă. De-acum, nu mai avea de ce să-şi facă griji-
- Dar trebuie să mă opresc undeva să rezolv o problemă, o anunţă el.
- Când ieşiră din birou, secretara îi privi stânjenită, dar cei doi îndrăgostiţi nu-i acordară atenţie. Limuzina se opri în faţa unei clădiri înalte.
- Sper să termin repede, îi spuse el Sarei. Apoi o sărută şi ieşi din maşină.

Alex termină repede ce avea de făcut şi în zece minute ajunseră acasă. Când intrară îmbrăţişaţi, Henri îi întâmpină şi încercă să le spună ceva, dar nu apucă s-o facă. Cei doi nu se puteau dezlipi unul de altul. Se sărutau cu patimă în hol, când cineva îşi facu simţită prezenţa.

Alex se încordă în braţele Sarei şi spuse ceva în greacă.

- De ce nu? veni răspunsul bărbatului care o făcu pe Sara să-şi amintească de unde-l cunoaşte. Era Damon, iar lângă el apăru Androula.

- V-am spus să vă cazaţi la hotel! se răsti Alex la ei.

- Ea nu e Sara, Alex, spuse Damon, privind-o fără s-o recunoască.

- Ba sigur că e ea!

Damon o privi cu atenţie şi în cele din urmă o recunoscu pe femeia anostă şi simplă, sora fetei pe care o iubise cândva.

- Parcă ... e o altă femeie. N-aş fi recunoscut-o dacă nu mi-ai fi spus cine e, zise Damon.

Androula îi zâmbi Sarei şi spuse:

- Mai bine ne duceam la hotel, dar Damon se simţea atât de vinovat că Alex s-a căsătorit cu tine! Priveşte-i, Damon, sunt îndrăgostiţi până peste cap unul de altul.

- Da, spuse Damon care se holba în continuare la Sara. E ... minunată, Alex!

- Aşa e, încuviinţă fratele lui, plin de mândrie. Dar uite ce e, sunt sigur că aţi venit să vorbim, însă eu nu vreau să aud nimic ce ar supăra-o pe soţia mea..

-Alex...

- îmi pare rău, iubito, dar problemele lor ne-au despărţit destul. Cred că e timpul să ne vedem de viaţa noastră.

- Nimic nu va mai interveni între noi, spuse ea. Trebuie să vorbim, ca să clarificăm lucrurile. Acum ori niciodată!

- Bine, atunci să terminăm odată cu treaba asta. Intrară cu toţii în salon. Damon se aşeză pe una din canapele, alături de Androula. începu să vorbească, evitând s-o privească pe Sara.

- Am ezitat să spun cum s-au petrecut exact lucrurile, începu el.

- A spus prea multe minciuni, încercă soţia lui să-l scuze. Cred că e mai bine să ies, zise Androula, care-i lăsă să vorbească.

- Alex, am minţit mult în privinţa Calliei. Ţi-am spus că în viaţa ei au fost mulţi bărbaţi, dar n-a fost aşa. Ea nu era genul ăsta de fată. Sara, am greşit. Ştiu că eşti supărată pe mine şi îţi dau dreptate, dar nu ştiu ce s-a întîmplat cu mine de am procedat astfel.

Tânăra femeie îşi dădu seama că de fapt nu-l ura deloc pe Damon. Ba chiar îl compătimea pentru faptul că anii pe care-i avea nu erau direct proporţionali cu felul în care gândea.

- M-ai minţit? se răsti Alex la fratele lui.
- Oh, pentru Dumnezeu! Lasă-l să termine ce are de zis!

interveni Sara.

- Când Andy a venit la Oxford cu copiii, căsătoria noastră nu mergea prea bine. I-am spus că vreau să divorţăm ...
- Ce i-ai spus? interveni Alex.
- Alex! îl admonestă Sara.
- ...iar Andy a fost de acord, înainte să se întoarcă în Grecia, înainte ca sora ta, Sara, şi cu mine să avem o relaţie. O privi pe Sara în ochi. N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca ea. Mă îndrăgostisem, şi când am cerut-o de soţie, chiar aveam de gând să mă căsătoresc.
- Iar eu nu te-am crezut deloc când mi-ai spus asta, murmură Alex cu vinovăţie.
- Nu mai contează asta, spuse Sara. Dar era bucuroasă că Damon spunea în sfârşit adevărul.
- Callie mi-a promis că nu va rămâne însărcinată, dar când s-a întâmplat asta, n-am ştiut cum să mă descurc. N-aveam cum să divorţez repede. Eu şi cu Callie ne-am certat foarte rău. Apoi, eu am plecat acasă la copii şi mi-am dat seama că ...

- Că locul tău e lângă soţia ta, continuă Sara în locul lui.
- Să ştii, îi spuse el Sarei, dacă aş putea, aş da timpul înapoi...
- Ca să faci ce? Să repeţi povestea asta? îl privi Alex cu dispreţ. Tu îţi dai seama ce-ai făcut? I-ai dat speranţe, i-ai promis că o iei de soţie şi când a aflat că e gravidă, ai abandonat-o. O fată de optsprezece ani care era îndrăgostită de tine! Cum dracu' ai putut să fii atât de iresponsabil încât să mă întorci împotriva Sarei şi a Calliei?

Sara înţelese că Damon se căia pentru ce făcuse. Era aproape să izbucnească în plâns. Acesta îşi acoperi faţa cu mâinile şi rămase nemişcat, aşteptând potopul de cuvinte pe care Alex îl revărsa cu furie asupra lui.

- Destul, Alex. Am spus destul! interveni Sara. A făcut o greşeală. Nu e nici primul şi nici ultimul bărbat pe lumea asta care abandonează o femeie.
- Sora ta a murit!

-Da, pentru că a ales să ducă sarcina până la capăt, şi nu din cauză că Damon a părăsit-o! Alex o privea uimit, iar ea, dând din umeri, continuă: n-a abandonat-o pur şi simplu. I-a trimis totuşi bani...

- Aşa e, spuse Damon repede, privind-o cu recunoştinţă.

După câteva clipe de tăcere, Sara întrebă:

- De ce te-ai oferit să-l adopţi pe Nicky?

- Pentru că am crezut că e singurul lucru pe care pot să-l fac ca să repar greşeala. Şi în plus, Androula a fost de acord să mă ajute.

- L-ai dorit cu adevărat? întrebă Sara. Te rog, Damon, trebuie să aflu adevărul. îţi jur că nu va părăsi pereţii ăştia.

- Nu, nu l-am vrut, murmură bărbatul. Chiar mă bucur că tu şi Alex l-aţi înfiat. Nu cred că m-ar fi ajutat să-mi rezolv problemele în căsătorie...

- Mie mi-a făcut mult bine, spuse Alex zâmbind.

- Ei bine, tu şi cu Sara se pare că vă înţelegeţi foarte bine.

Damon se ridică şi, privind-o spuse:

- Acum, eşti sigură că mai vrei să venim la petrecerea voastră?

- Sigur! spuse ea, luându-i-o înainte lui Alex.

Damon nu urcă să-şi vadă fiul. Dorea să-l considere în continuare copilul Sarei şi al lui Alex, iar Sara era sigură că timpul nu-i va schimba decizia.

- Cam atât despre tatăl ataşat, spuse Alex, împărtăşindu-i gândurile. încă am multe să-i mai spun. De ce ai intervenit? spuse Alex, când rămase singur cu soţia lui.
- Pentru că nu putea suporta asta şi pentru că nu voiam să mă urască tot restul vieţii fiindcă l-ai umilit în faţa mea, murmură Sara. E un om slab, Alex. Ştii bine că n-ar putea suporta toate astea. A suferit destul şi sunt sigură că încă regretă moartea Calliei.

Alex ridică mâinile şi le puse pe umerii ei delicaţi.

- Eşti o femeie inteligentă şi generoasă. Iar eu îţi datorez scuze pentru ce ţi-am spus...
- N-am nevoie de scuze. Ţi-ai crezut fratele aşa cum mi-am crezut eu sora. Sara se ridică pe vârfuri şi depuse un sărut pe obrazul lui.
- Am crezut că vrei să-l dai pe Nicky lui Damon şi Androulei.
- Acum, Nicky e fiul nostru şi aşa va fi mereu.
- Ai dreptate, fu Alex de acord.

După o scurtă pauză, zise, schimbând subiectul:

- Cred că o să petrecem luna de miere în Caraibe...Tu ce zici?
- Mmm, cred că sunt de acord.

începură amândoi să râdă.

Sara începu să viseze cu ochii deschişi la zilele care vor urma.

- Se pare că ţi-e somn, constată Alex, surprinzând-o că-şi înăbuşe un căscat. Cred că ar fi bine să mergmm la culcare. Mâine avem multe de făcut.
- Mâine? Sper că nu plănuieşti să plecăm undeva?
- Cine a zis că e vorba de vreo plecare?

Sara chicoti şi se lăsă purtată în braţe de bărbatul căruia îi încredinţase inima.

- Bună dimineaţa!

Privindu-l pe Alex, Sara avu un sentiment de împlinire când acesta o sărută dimineaţă.

- La mulţi ani! spuse el încet.
- Dar nu e ... Oh, Doamne! Am uitat de ziua mea de naştere! exclamă tânăra femeie privind cu ochi mari portretul de lângă pat, din care figura familiară a Calliei, parcă vie, îi zâmbea discret. Oh, cum...de unde...? Nici nu mai ştia ce să spună.
- Ei, a trebuit să fac câteva presiuni asupra pictorului. De obicei nu lucrează atât de repede şi nici nu acceptă să facă portrete după fotografii. Ei bine, ce crezi?

- E fantastic! E...mai mult decât puteam spera vreodată să primesc de ziua mea. E cel mai reuşit cadou! Când ai dat comandă pentru el?
- Acum două săptămâni.
-Acum două săptămâni? Dar...
- Pentru că nu mai ştiam ce să fac ca să-ţi intru în graţii.
- Oh, serios? Dar... de ce?
- Pentru că te iubesc!

Sara îl privi neîncrezătoare şi spuse:

- Alex, nu vorbeşti serios... Tu nu simţi asta!
- Te iubesc şi ştiu că şi tu simţi la fel, dar eşti mai plină de tact decât mine. Şi trebuie să-ţi spun sincer că dacă nu veneai la mine la birou, nu ţi-aş fi spus nimic.
- Când te-ai îndrăgostit de mine?
- înainte de a ne căsători. Cu siguranţă, înainte de a ne căsători. Pentru că în noaptea nunţii noastre mi-am dat seama că o să fii o soţie grozavă. Iar treaba asta m-a şocat atât de tare, încât n-am ştiut cum să reacţionez.
- Dar înainte de asta, ai ştiut să-mi spui câteva lucruri urâte, îl apostrofă ea.
- Nu înţelegeam ce mi se întâmplă. încercam să petrec cât mai mult timp cu alte femei ca să-mi dau

seama că de fapt pe tine te vreau în preajma mea. Dar îţi jur că nu m-am atins de niciuna dintre ele.

- Şi eu te iubesc! spuse ea, sărutându-i un umăr bronzat.
- Mi-ai arătat asta ieri.

-Ieri?

- Când ai intrat în biroul meu. Mi-ai demonstrat că mă iubeşti învingându-ţi timiditatea.
- Sunt timidă?
- Am fost atât de fericit! Am uitat chiar şi de Elise!
- Elise? întrebă Sara, tensionată.

-Aranjasem să mă întâlnesc cu ea în apartamentul meu. Ea urma să aducă portretul.

- Elise?
- Da, ea e pictorul. Poate când vine diseară la petrecere, încerci să-ţi revizuieşti comportamentul faţă de ea.
- Ea a pictat portretul? Sara era în continuare uimită.
- Şi pentru că ai dat-o. afară când a venit aici, am evitat s-o invit acasă, ca să nu mai am discuţii cu tine.
- îmi pare rău.
- Eu şi cu Elise suntem foarte buni prieteni, şi sper să înţelegi că dacă n-am avut niciodată o relaţie intimă, înseamnă că n-am dorit treaba asta. Vivien n-o place,

dar sper că tu vei fi de altă părere când o vei cunoaşte mai bine. Şi te rog să nu-i porţi pică fiindcă s-a întâmplat să mă gândesc cândva s-o iau de soţie ... Când te-a vizitat, a lăcut-o pur şi simplu fiindcă era şocată de felul în care mă purtam eu.

- Habar n-aveam de asta şi m-am simţit prost când mi-a spus cu ce te ocupai.

- Ea a înţeles în schimb ce se petrecea. Mi-a spus-o aseară, când m-am dus la ea să iau portretul.

- Alex, trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Te-am auzit la telefon ieri, când stabileai o întâlnire cu ea.

Alex izbucni în râs.

- De asta ai venit la mine la birou?

- Nu e amuzant! Eram furioasă! spuse tânăra femeie, îmbujorată.

- Să-ţi fie învăţătură de minte pentru că ai tras cu urechea. Dar trebuie să recunosc că n-aş fi ratat scena aia nici pentru un milion de dolari!

- Mai am un lucru să te întreb, spuse Sara. În legătură cu amantele...

- Amante? Oh, de unde crezi că mai am energie pentru asta?

- Oh, te cunosc şi ştiu că ai energie!

- Energia mea e canalizată doar în relaţia asta. Ştiam că o să ne fie bine! Unde o să mai găsesc o femeie atât de cinstită ca tine?
- Să nu-ţi baţi capul să cauţi, îl ameninţă ea.
- Ce-ai zice dacă ne-am căsători din nou?
- Din nou?
- Ca să facem totul ca la carte ... în fiecare an, de ziua ta.
- în fiecare an?
- Da. Şi în fiecare an mă poţi şoca aşa cum ştii doar tu.
- O dată pe an? întrebă Sara, zâmbind poznaş. Oh, cred că sunt în stare de mai mult de atât!

*Sfârşit*în curs de apariţie:

748. Iubire interzisă ***Susan Oxemberg***

La început Piers Sinclair nu reprezenta nimic pentru Leigh, era doar tatăl prietenului ei, Gavin, iar la prima întâlnire el chiar îi spuse că are părere proastă despre ea. Dar tot întâlnindu-se Leigh îşi dă seama că s-a îndrăgostit de el. Dar unde va ajunge din cauza asta? Piers era mai matur decât ea, mai sofisticat, mai experimentat. Ea nu avea ce să-i ofere decât dragostea ei – iar el îi arătase foarte clar că nu-şi doreşte asta...

749. Aleasa regizorului ***BachelLee***

Claire, tânără actriţă, participă la un casting pentru a obţine un rol secundar într-un film de epocă. Reuşeşte mai mult decât îşi propusese, fiindu-i oferit unul dintre cele mai importante roluri secundare. Se îndrăgosteşte de regizor, la fel cum şi acesta se îndrăgosteşte de ea. Situaţia se complică însă din cauza Mariannei, actriţa care interpretează rolul feminin principal, fostă iubită a regizorului şi star în devenire..

**.„Voi |>l3t» mst MM
căsători cil tine!”
Cwjntcfc- lui l'ciysiki» î-îjii tâiat rcspîwtia. Awscsc iMcrurl to njjjiîc când p/OpBSCSC ÎUCStVl «•o iu dc «rtie: wnsa dc răzbuna moartea sale fi posibilitatea dc ctrftr. nepotul. O făcu* doar ca să*l iudejurlczc dc copil. Nu-i trecuse jjtiu minic că nesuferitul milionar «fo în siare de orice «iictiflcJu penttu a<L piatra pe micului Kicky. chiar o căsătorie cu femeia pc cute O disjVttiţuia din tot Suilrtiri?
Trimitem colete cu cărţi pentru pet^oam» juridke şi feice în orice zonă a târii, *fără* taxe poştale. Saieţi-ne pe adresa: S-C. ALOtfS/94 DIFUZARE SRL Str, Panait Istrati nr. 62, Sector 1, Bucureşti; sau telefonaţi la numărul 021/2236307.**